

READ-BOOK.NET
Libros gratis en línea!

Маленька - Драч Марія

1.

Я поверталась додому із тяжким передчуттям, яке охопило мене одразу після закінчення робочого дня у книжковому магазині. Не розумію із чим пов'язане це дивне неприємне відчуття, але воно нібито передвіщувало якусь неминучу біду. Але що могло зі мною трапитися? Що саме, адже усе погане вже відбулося у моєму житті.

За свої вісімнадцять років я натерпілась безліч усіляких витівок долі, яких вистачить на декілька життів наперед. Мати покинула мене одразу після того як народила та подалась кудись закордон зі своїм коханцем. Я залишилась з татом, який присвятив усе своє життя роботі. На перший погляд, це звична ситуація, яка трапляється із багатьма іншими дітьми. Я не проклинала своє життя, просто прийняла важку долю, довгий час не розуміючи, якою величезною насправді виявилась трагедія у моїй родині.

Тато увесь час проводив на роботі, буквально занурюючись у неї з головою. Я залишалася на самоті в оточенні своїх численних іграшок. Мені подобалась свобода, подобалось робити усе що

заманеться. Батько одягав мене в найкращі речі, годував найкращою їжею, купував найкращі іграшки, тому я почувала себе найщасливішою дитиною. Потім, коли я вже почала дорослішати та стикатися з першими проблемами, наприклад, що таке місячні, чи нормально це, я чітко зрозуміла, що зовсім самотня. Тато як і раніше весь у роботі, а мені навіть ні з ким було поділитися своєю першою закоханістю й першими розчаруваннями. У мене не було друзів, я по натурі самотниця, якій затишно знаходитися в тиші й насолоджуватися цією самотністю.

Можливо, й зараз я змогла б «ховатися» в собі, своїх мріях та думках, але одного дня батько втратив свою улюблену роботу і це зруйнувало наші життя. Безробіття стало справжнім крахом для тата, нібито він в один момент позбувся сенсу всього свого життя. Напевно, так воно й було. На першому місці робота та усі пов'язані з нею турботи, на другому – відпочинок, а вже потім десь там мерехтіла я зі своїми крихітними непотрібними проблемами.

Батько займав високу посаду, тому її втрата не передвіщувала нам нічого доброго. Я сподівалась, що внутрішня криза тата мине, після чого він обов'язково знайде собі нову роботу, але він вже два роки безсовісно марнотратить усе, що таким натулжним трудом заробляв. На додачу батько почав ще й пити, саме тоді моє життя перетворилося на справжнє пекло. Автівки, дорогі речі, техніку тато програв у карти, а без можливості відігратися затоплював біль власної нікчемності в чарці.

Кожного вечора в кухні збирались якісь дивні люди, які охоче до самого ранку грали на залишки батькових грошей. Постійний гогіт, бійки, співи, безкінечне п'янство. Наступного дня мені доводиться прибирати сліди нічного гуляння, а потім бігти на роботу до книжкового магазину. Цей підробіток – єдина можливість не померти з голоду. Про вищу освіту я звісно не могла вже навіть мріяти, бо часу готуватися до екзаменів у мене не було, грошей теж.

Тепер я розумію, чому мене раптово охоплюють напади страху, а як інакше? Бійки, які я бачу майже щодня вже давно викривили мою психіку. Лише під час роботи я нібито розчиняюсь у спілкуванні з усміхненими відвідувачами, на мить забуваю про жорстоку реальність, насолоджуючись моментом. Але коли робочий час спливає, я знов занурюсь у свою «мушлю», перетворюючись на ту Поліну, яка ні постояти за себе не може, ні заговорити з ким-небудь першою.

Стоячи біля залізних дверей, що ведуть у під'їзд, я копирсалась у свої сумочці в пошуках ключів. Вони постійно в мене зникають десь на самому дні, тому я їх майже щодня шукаю по десять хвилин. Раніше у нас із батьком був чудовий будинок за містом, де ми жили. Там мені подобалось набагато більше, тому що не треба було постійно шукати ці кляті ключі. Але будинок вже давно був проданий, а ми мешкали в звичайному висотному домі з невеликою парковою й дитячим майданчиком.

Раптом двері відчинилися і на мене вирячилися жовтуваті очі сусідського собаки, який міг із легкістю прокусити ногу. Я ще з дитинства боюсь собак. Пам'ятаю, як колись я гралася на вулиці, очікувала батька з роботи. Бродячий чорний пес несподівано причепився до мене, почав лаяти, навіть на землю повалив. Мене такий переляк охопив, що навіть зараз інколи я сильно заїкаюсь. Тому собак я завжди намагаюсь оминати.

Пес став гарчати, я відскочила вбік і випустила на землю тільки що знайдені ключі.

- Графе! – суворо промовив сусід і потягнув пасок на себе. – Графе, будь ввічливим. Поліно, сонечко, не бійся, - дядько Микола тепло посміхнувся мені та схопив свого пса за нашійник, після чого відвів у бік.

- Д... Дякую, - пробурмотіла я та піднявши ключі, зайшла в під'їзд.

Не чикаючи ліфта, я піднялась на сьомий поверх і навіть не помітила, як це зробила. Серце швидко билось у грудях, а в скронях важкими поштовхами стукала кров. Мене в по думках все ще лякав дикий оскал та гнівний погляд жовтих собачих очей. Труснувши головою, я заспокоїла дихання та пішла до дверей своєї квартири.

Вона, як завжди, була незачинена. Переступивши поріг, я відчула густий дим цигарок, який відразу наповнив мої легені. Я закашлялась і швидко зняла чобітки. На поличці, де в нас завжди стоїть взуття, я побачила чужі чоловічі шкіряні черевики. Вони були чисті, ніби тільки що куплені. Дивно. Які такі гості цього разу до нас завітали?

Взувши капці з потішними обличчями кроликів, я тихо зайшла на кухню, звідки доносилися чоловічі голоси та дзвін келехів. Колишнє погане передчуття знову нагадало про себе.

- Цю малу ти мені проношує на цілу ніч? – така репліка пролунала, коли з'явилася на кухні.

- Чому ж мала? – запитав батько, потягнувшись за пляшкою алкоголю. – Їй вже давно є вісімнадцять.

- Справді? – незнайомий чоловік подивився на мене та посміхнувся. Жалючий погляд його чорних очей змусив мене затаїти подих. – Ну що ж, я чесно виграв партію, тим паче, що свою доцю ти мені сам запропонував. Сподіваюсь, вона гідна того, щоб стати призом на цю ніч.

У мене ледь підлога із-під ніг не поплила. Я дивилася на тата, сподіваючись віднайти у виразі його обличчя хоча б щось, але воно було порожнім. У роті стало сухо, я плечем підперла стіну, бо злякалась, що можу впасти.

- Ти подивись на неї, - засміявся незнайомиць, вивчаючи мене прискіпливим поглядом. – Зблідла вся, ще трохи та знепритомніє. Щось вона в тебе дуже слабенька, Андрію. Не годуєш її чи що?

- Нормальна вона, - махнув рукою батько, після чого випив ще чарку.

- Гадаєш? – чоловік піднявся зі свого місця і плавно, ніби хижак, рушив у мій бік.

Я хотіла відійти назад, але мої ноги раптом сильно затремтіли та перестали мене слухатися. Незнайомиць помітив це й нахабно посміхнувся, немов би насолоджуючись моїм вразливим станом.

Підійшовши впритул до мене, незнайомиць торкнувся мого волосся, а потім провів кінчиками пальців уздовж шиї. Я відвела погляд у бік. Слід від чужого дотику, ніби запалав вогнем. Я здригнулась. Неприємно.

- Андрію, вона дійсно мала, ледве мені до грудей дістає. Знаєш мені проблеми не потрібні з неповнолітніми, - чоловік подивився на мого батька.

- Габріель, припни ти вже врешті-решт! Не віриш? Можу паспорт її показати. Поліні вже давно вісімнадцять, дев'ятнадцятий рік пішов, - тато ікнув та знову потягнувся за пляшкою. Зараз в цій людині було важко впізнати колишнього успішного підприємця.

- Отже, тебе звуть Поліна, - чоловік знову глянув на мене. – Здається, твоє ім'я означає

«сонячна»? Але, мабуть, зараз сонечко сховалось за хмарами? – незнайомець провів великим пальцем по моїй щоці. Мені захотілось відсторонитися від чужих дотиків, але страх нібито паралізував і я не змогла навіть поворухнутися.

- Так що, Габріелю? – нетерпляче запитав батько. Чому цього чоловіка звать таким рідкісним ім'ям?

- Добре, я забираю її на одну ніч.

Від таких слів у мене ледве сердечний напад не стався. Що тут взагалі відбувається?! Чому мною розпоряджаються, наче річчю? Десь, в глибі душі, починав загоратися гнів, але я не могла випустити його. Боялась. Боягузка!

Я подивилась на батька – він був дуже сп'янілим. Дочекатися чи домогтися від нього чітких пояснень мені сьогодні вряд чи вдасться. Тоді що ж мені робити?!

- Їдьмо, маленька, – Габріель болісно схопив мене за руку й потягнув за собою.

Мої ноги заплуталися і я ледве не впала, але чоловік вчасно мене підхопив. На очках з'явилися сльози, я хлюпнула носом та сильно закусил губу. Все відбувалось настільки швидко, що голова йшла обертом. Це все сон! Дурний сон! Кошмар!

Я замружилась, але коли відкрила очі, все ще бачила перед собою широчезну спину Габріеля, сховану під піджаком. Рідний батько програв мене в карти. Така правда була огидною мені.

- Обійдемося без зайвих істерик, добре? – запитав мене чоловік, швидко взуваючись.

Я замовкла, оцінюючи розміри Габріеля. Захоче вдарити, то проломить мені голову. Паніка почала стрімко наростати. Чоловік повів мене далі, навіть не давши часу перевзутися. Ми зайшли до ліфту, я спиною притиснулась до стінки, ковтаючи гіркі сльози. Габріель роздивлялася мене, я його погляд шкірою відчувала. Мені стало зовсім недобре. Мозок відмовлявся сприймати реальність, але від неї важко втекти. Неможливо.

У невеликій кабіні ліфту повітря швидко заповнилось терпким ароматом чоловічого одеколону. Я намагалась не дихати, бо навіть одна думка, що запах цього чоловіка наповнить мої легені, викликала гостру відразу.

- Боїшся? – раптом спитав Габріель, схилившись до мене.

-Т-так, – відповіла, сподіваючись, що можливо мене все ж відпустять.

- Правильно робиш, маленька, – чоловік схопив мене за підборіддя із такою силою, що мені стало дуже боляче й вп'явся своїми жорсткими сухими вустами в мої. – Смачна, – хрипко промовив чоловік, відсторонившись.

Дверцята ліфту відчинились і чоловік повів мене далі.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

2.

Мене нахабно жбурнули в автівку й через декілька секунд ми рушили в невідомому напрямку. Колись у дитинстві по телевізору показували фільм, його назву я вже не пам'ятаю. У цій стрічці розповідалось про бандитів, які викрадали дівчат на вулицях, відвозили за місто, а потім знущались. Звісно такі фільми не призначені для дитячого перегляду, але хто мені міг пояснити та заборонити? Я дивилась усе підряд, навіть еротику, що демонстрували вночі.

Чому я раптом згадала цей фільм? Тому що зараз я почувалась точнісінько так, як ті нещасні дівчата. Різниця лише в тому, що їх викрадали, а мене програв у карти рідний батько. Мені було страшно, шалено страшно. Я сиділа, притискаючись спиною до сидіння, відчуваючи нервові тремтіння по всьому тілу. Щоб якось його загасити, я обійняла себе руками.

Тато... Мій тато програв мене якомусь чоловікові, який тепер зробить зі мною усе, чого тільки його душі заманеться. Я схлипнула й відчула, що по щоках знову потекли сльози. Мій страх був схожий на той переляк, що супроводжував мене під час зустрічі зі собакою. Це відчуття сковувало мене, перешкоджало нормальному диханню.

Габріель вів автомобіль, інколи дивився на мене в дзеркало заднього перегляду. Кожного разу, коли наші погляди стикались, я в цю ж мить припиняла плакати, сильніше притискаючись спиною до сидіння. У машині працювала пічка, але мої ноги настільки сильно змерзли, що я навіть не відчувала пальців. Річ була не в капцях, а скоріше в емоціональному перенавантаженні. Всередині все палало, а зовні немов покривалось крижаною кіркою.

Чому цей чоловік, який зовні здається дуже солідною людиною, так спокійно спостерігає за чужими стражданнями? Навіщо я Габріелеві? Та чому? Чому мій батько опустився до того, що вирішив зробити мене дарунком? Серце болісно стиснулось. Я любила свого тата таким, яким він є. Він все ж таки не відмовився від мене, не покинув на поталу долі, яке це зробила моя мати. Але навіть її я не мала права засуджувати. А тепер... Тепер я почувала себе людиною, чия любов жорстоко зрадили й безжалісно розтоптали.

Я захлиналась у самотності, яка зараз розросталась, перетворювалась на величезного кита, що поглинав мене, немов планктон. Можливо, це егоїстично з мого боку, але мені хотілось відчувати, що я комусь потрібна. Якщо б така людина з'явилась у моєму житті, я увесь світ подала до її ніг.

Автівка несподівано зупинилася, я ледве не гепнулась головою об сидіння навпроти. Подивившись у вікно, я побачила високу будівлю поверхів у десять-п'ятнадцять, над входом блищала величезна вивіска «Готель Персефона». Моїх вуст торкнулась сумна посмішка. Як символічно! Я була Персефоною, яку вкрав Аїд. Щоправда, мій батько, який у цьому міфі повинен був стати Деметрою, не дуже сумує за мною. Можна навіть затвердити, що він власноруч віддав мене до рук бога Смерті.

- Приїхали, маленька, - заявив Габріель, відкривши дверцята машини з мого боку.

Я сиділа та не ворушилась, злякано дивлячись на чоловіка. Моє підборіддя від бажання знов заплакати, затряслося.

- Тільки без цих викрутасів, - закотив очі Габріель, а потім схопив за руку та повів у бік готелю.

Ми стояли поруч із рецепцією та очікували, поки адміністраторка забронює номер. Часом я відчувала на собі глузливий погляд дівчини. Вона постійно подивлялась на мої капці. Я не

плакала, не виривалась, але пальці Габрієля продовжували з силою стискати мою руку. Опустивши голову, я роздивлялась дорогий темно-червоний килим під своїми ногами й відчувала себе зайвою. Готель буквально дихав розкішшю, до якої моя згорблена постать аж ніяк не пасувала.

Через ці переживання, я відчула, що мені стало зле, почало нудити, а в голові важкими поштовхами не припиняли стукати кров. Мене раптово хитнуло вбік, немов хтось вдарив, але міцна рука Габрієля втримала моє тіло.

- Стояти рівно не вмієш? – прошепотів чоловік мені на вухо. – Будь слухняною, маленька.

Я ковтнула слину та хлюпнула носом. Замруживши очі, я почала подумки молити вищі сили про те, щоб вони помилували мене. Розплющивши очі, я труснула головою, намагаючись припинити безкінечний танець чорних крапок, що напевно з'явилися через напруження нервів. Мене знов хитнуло, але і в цей раз Габрієль підтримав, щоправда, ще сильніше схопив, від чого я засичала від болю.

- Ваші ключі, - промовила адміністраторка та протягнула їх Габрієлю.

- Дякую, - чоловік потягнув мене далі, але мої ноги раптом зовсім припинили слухатись наказів мозку. Я перечепилась через килим і знов ледве не впала.

- Вам допомогти? – турботливо спитала адміністраторка.

- Ні, - коротко відповів Габрієль і підхопив мене за талію та закинув собі на плече, а потім пішов у бік ліфту.

Мене ледве не знудило від того, що я тепер висіла головою до низу. Шлунок неприємно стиснувся, а на скронях з'явився холодний піт. Мій шалений переляк мабуть вже досягнув певної межі, після якої ти починаєш звикати до нього й чітко розуміти, що потрібно якось захиститися. Шоковий стан почав зникати й у мене в голові немов спалахом майнуло питання, що ж я роблю? Зараз я знаходжусь на одинці з проблемою, яка визначить мою подальшу долю. Згвалтування зруйнує мене, це ж зрозуміло, бо мій характер надто м'який, слабкий. Тепер страх закликав до рішучих дій.

Я почала пручатися, бити Габрієля ногами в груди. Його тверде плече болісно тиснуло в живіт. Нудота посилилась. Я важко дихала, але не припиняла бити чоловіка. Він тряхнув мене, а потім сильно вдарив по дупі.

- Відпустіть мене! – я вигнулась назад, намагаючись сповзти на підлогу, але сильні руки швидко загасили мою спробу.

- Вгамуйся! – гаркнув Габрієль та ще раз вдарив мене, але вже болючіше.

Я подивилась у різні сторони, але нікого не побачила. Боже, тут навіть покликати на поміч не можна. Людей немає. Уздовж хребта пройшовся мерзенний холод. Проте... Та дівчина-адміністраторка пречудово розуміла, що коїться, але нічого не зробила. Жахливі догадки заповнили всі думки.

- Це мій готель, - раптом промовив Габрієль, немов почувши, про що я думала.

Пропищав сигнал, сповіщаючи, що приїхав ліфт. Чоловік зайшов у кабінку, але відпускати мене

не поспішав. Готель... Це його готель. Я постійно повторювала це та з жахом розуміла, що потрапила в пастку.

- Відпустіть мене, - мій голос був жалюгідним, у горлі все стиснулось від сліз. Відповіді на свої благання я не почула. - Ви хіба не людина? Вам подобається знущатися? - я схлипнула. - Я нічого поганого вам не заподіяла, навіщо ви так чинити зі мною?! - я намагалась віднайти совість у цього Габріеля, але чи є вона? Ні. Людина, яка має совість так жадливо не вчиняла б із дівчиною.

Ліфт зупинився, чоловік вийшов до світлого холу та поніс мене кудись, мабуть, в номер. Навколо людей не було, це здалося мені дуже дивним. У цьому готелі зовсім ніхто не живе? Відчинивши двері, Габріель заніс мене в кімнату та поставив нарешті на підлогу. Голова йшла обертом, але я змогла віднайти крихкий баланс. Чоловік нагородив мене швидким поглядом, а потім закрив двері. Звук замку луною задзвенів у моїй голові, немов би вирок.

- Не треба корчити з себе жертву. Це просто секс, а не смерть, - раптом заявив Габріель, обійшовши мене, після чого стиснувши мої плечі.

Можливо, для нього секс дійсно звична річ, але не для мене. Я читала в книжках про гарну та ніжну любов, тому теж почала мріяти про неї. Багато разів уявляла собі свого майбутнього чоловіка, який щиро кохає мене. Зараз, знаходячись в готельному номері та очікуючи, коли мене зґвалтують, я раптом чітко зрозуміла, що мої мрії були дуже наївними та нікчемними.

- Трахалась вже з ким-небудь? - Габріель повільно провів долонею по моєму волоссю, а в мене неприємні мурашки торкнулись тіла.

Таке запитання змусило мої щокі спалахнути від сорому. Я такі інтимні теми навіть із батьком ніколи не обговорювала.

- Зрозуміло. Незаймана ще, - чоловік потягнув мене за волосся та притиснув до себе.

Моє серце болісно калатало в грудях, а перед очима знову затанцювали різнокольорові крапки. Я тільки на секунду уявила, що саме мене очікує. Стало зовсім погано. Руки Габріеля спустились нижче та торкнулись моїх грудей. Я здригнулася, відчуваючи дискомфорт через те, що мій особистий простір був остаточно порушений. Напевно, я хотіла знову попрохати чоловіка відпустити мене, але не встигла. Різнокольорові крапки перетворились на важку густу темряву. Вуха заклало, а я відчула, що лечу до безодні.

Габріель

Маленька знепритомніла. Якби я вчасно не підхопив її, вона під час падіння щось неодмінно пошкодила собі. Схоже, дівчина дуже сильно злякалась, тому нерви й не витримали. Потрібно було відмовитися від цієї дурної ідеї відразу, як тільки її запропонував Андрій. Все до того і йшло. Мені були потрібні гроші, які цей покидьок вже декілька місяців не міг віддати. Але щось у мене в голову немов клацнуло, коли я побачив цю маленьку. Тендітна, світле волосся, величезні блакитні очі. Так, я забажав її, хоча завжди відавав перевагу зрілим жінкам, які вже мали сексуальний досвід. Але моя звична схема чомусь зазнала суттєвого збою.

Тваринний інстинкт отримав контроль над розумом і я абсолютно впевнений, якщо б маленька не знепритомніла, я заволодів її тілом незважаючи на її сльози та благання. Зараз мій запал згаснув. Все трапилось якось неймовірно тупо. Я ніколи не був ґвалтівником, мене не вабить

навіть думка, що жінка буде страждати поряд зі мною. А тут... Тільки про те й думав, як заволодію цією тендітною дівчинкою. Виправдань нема. Я дебіл.

Підхопивши Поліну на руки, я відніс її на ліжко. Дівчинка занадто легка. Це мені зовсім не сподобалось. Вона очевидно недоїдає. Андрій усім знехтував, але за дочкою все ж таки потрібно стежити, турбуватися. Хоча яке мені до цього діло? Намацавши пульс маленької, я трохи заспокоївся. Чуже життя мені не потрібне. Отямиться, нічого не станеться. Я оглянув її та зупинив погляд на капцях. Дивно... Я навіть не помітив, що не надав можливості перевзутися. Дебіл у квадраті. Сексу мені в житті не вистачає, чи що? Немов з розуму з'їхав. Звичайна дівка. Між ніг у них одне й теж.

Підійшовши до вікна, я помітив, що над містом почали збиратись хмари. Чекай негоди. А маленька ж у капцях. Навіть соромно стало. Потрібно провину спокутувати, але як це зробити? Дівчину так сильно перелякав. Поліна заворушилася у ліжку, але до тьми не прийшла. Я вкрив її ковдрою та дістав з кишені телефон. Ідея, як саме спокутувати провину, виникла майже відразу. Звичайно, простіше було б відвести маленьку додому, а її батькові нагадати про борг та встановити термін його сплати, але я вирішив зробити інакше.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

3.

Я отямилась несподівано, немов мене витягли з морських глибин, позбавили води, що застрягла в легенях, наділяючи можливістю зробити повноцінний вдих. Голова йшла обертом через те, що я різко сіла, але незабаром усе минулося. Де я? Що зі мною трапилося? Я натужно намагалася згадати останні події, але вони пробилися крізь пільму розвіяних думок не відразу.

За вікном йшов дощ і вже стемніло. В кімнаті був увімкнена лише одна лампа, яка стояла на тумбочці неподалік від ліжка. Я протерла очі та відкинула у бік ковдру. Поступово, немов шматочок за шматочком я почала збирати цілісну картину минулих подій. П'яний батько. Чоловік, якого звуть Габріель. Карти. Поїздка. Готель «Персефона». Душею миттєво оволодів крижаний страх. Я глянула на себе з подивом, бо виявила, що все ще одягнена. Дивно... Мені здалося, що цього чоловіка не зупинить навіть мій непритомний стан. Я прислухалась до почуттів свого тіла, але все було як і раніше, за винятком головного болю.

Невже вирішив зглянутися? Якщо так, то я найщасливіша людина в усьому Всесвіті. Можливо, цей Габріель все ж таки віднайшов у собі совість? Я швиденько піднялась з ліжка та поправила ковдру. На подушці, зовсім поруч зі мною лежала велика коробка червоного кольору, прикрашена білим шовковим бантом, під яким красувався напис «Jimmy Choo». Цього надпису було достатньо, щоб зрозуміти, що саме знаходиться у коробці.

Я насупилась, але все ж через цікавість заглянула в середину. В коробці лежала пара неперевершено красивих чобітків, кольору рожевих троянд. Елегантний, тоненький ремінець, міцні сталеві підбори, прикрашені дорогими стразами, кругленький носик, плавна форма підйому. Раніше, коли ми з батьком жили в достатку, я часто купувала собі модні журнали та із захватом роздивлялась одержу, взуття, що розробляли імениті дизайнери. Мені подобалися

витонченні речі на тому ж рівні, як і процес читання книжок. Напевно, ця маленька дівчача слабкість залишилася зі мною і дотепер. Але це не означало, що я зараз покину все, забуду про свої страждання та взую ці туфлі. Закривши коробку, я направилась у бік дверей. Мені не потрібні ніякі подарунки, тому що за них доведеться розплачуватися власним тілом. Якщо Габріель вирішив саме на це зробити ставку, то в нього нічого не вийде.

Я потягнула за ручку дверей та майже врзалась в чоловіка. Всередині мене усе затремтіло від страху, коли я поглядом зустрілась із чорними очами Габріеля.

- Вже отямилася? - куточки його вуст сіпнулися у подобі посмішки.

Я позадкувала та ледве не впала. Колишній страх всередині мене, немов вибухнув шаленим спалахом. Затремтіли коліна. Лише на хвилю я дозволила собі подумати про те, що зможу спокійнісінько покинути готель, залишившись непоміченою. Усе одно на те, що за вікном йшов дощ, все одно на те, що відстань до мого дому занадто велика. Я б усе це з легкістю подолала, якби вийшла з готелю.

- За вікном шпарить такий дощ, що очами не встигнеш кліпнути, а місто вже затопить, - раптово почав розмірковувати Габріель, неспішно підходячи до вікна.

- Ви... Ви мене не відпустите? - Я хотіла сподіватися, що чоловік почув моє питання, бо я його промовила дуже тихо. Хоча навіщо ж мене відпускати? Мої благання раніше зовсім не діяли, а що тепер змінилось?

- Ні, - Габріель глянув мені в вічі, а в мене все життя майнуло в голові від цієї жорстокої лаконічної відповіді. - Поки не підвезу тебе додому, - він посміхнувся. Йому ще й смішно?! - Досить тобі, не тремти. Так, я дозволив собі забагато зайвого. Пробач. Тобі до лікаря часом не потрібно?

Я нічого не відповіла, тільки мотнула головою, все ще відчуючи напруження у м'язах. Габріель обережно, не роблячи різких рухів, немов намагаючись не налякати мене, підійшов до ліжка та узяв коробку.

- Це тобі, до речі. Розумію, що вони зовсім не підходять для нинішньої погоди, але потім настане день, хмари розійдуться. До того ж мені здається, вони тобі личитимуть, - чоловік підійшов ближче до мене та протягнув коробку.

Я зовсім нічого не розуміла. Спочатку мене везуть в готель, щоб зґвалтувати, бо я стала дарунком у перемозі дурної азартної гри. А потім мені дарують недешеві туфлі. Як саме я повинна сприймати таку різку зміну поведінки?

- Н-ні, дякую. Мені нічного не потрібно, - я схрестила руки на грудях та зробила крок назад.

- Чого заїкаєшся? Настільки перелякав тебе? Бери, нічого мені за це від тебе не треба. Все ж таки це моя провина, що ти в капцях гуляєш.

- Я з дитинства заїкаюсь, а туфлі мені все одно непотрібні, - я намагалась говорити впевнено, але в душі все тремтіло та волато від жаху.

- Зрозуміло. Пробач, не знав. Я тебе підвезу до дому, бо не розумію, як ще спокутувати свою провину.

Я ніколи не билася, навіть уяви не маю, що це таке. В школі мене часто дражнили, ображали,

але навіть тоді я не могла постояти за себе. Плакала десь у дівчачому туалеті, а потім поверталась до класу роблячи вигляд, немов нічого не трапилося. А ні татові, ні вчителям я не жалілась, страшно було та ніяково. Але зараз мені вперше за вісімнадцять років захотілося вдарити. Сильно так, щоб величезний синець залишився на обличчі.

Цей Габріель налякав мене, я вже прощалась зі своїм життям, а він тепер стоїть, посміхається та пропонує чортову коробку з дорогим взуттям. Він навіть уявити собі не може, що я відчувала в той момент, коли їхала в готель. Для цієї людини чуже життя, чужі почуття, лише якась збочена гра. Вважає, що переляк можна виправити дарунками?

Я нічого не відповіла, бо вирішила, що із цим покидьком зовсім непотрібно розмовляти. Поправивши рукава на свої кофтинці, я попрямувала до дверей. Потрібно користатися моментом, поки є така можливість та тікати.

- Дивлюся, що у маленької голосок прорізався навіть натяк на кігтики з'явився, - Габріель швидко наздогнав мене та схватив за руку. - Треба бути хорошою слухняною дівчинкою, щоб не нервувати мене. Не йти тоді, коли я ще дозволив. Мені тебе шкода стало, але я можу передумати. Ніч ще навіть не розпочалася.

- Що вам від мене потрібно? - я спробувала вивільнитися, але в мене звісно нічого не вийшло.

- Я чітко сказав, що поки не поверну тебе додому, нікуди не відпущу, - Габріель схилювся до мене, я відчула слабкий аромат сигарет. Цей аромат чомусь розбурхав у моїй підсвідомості якісь дивні почуття. Напевно, це через стрес.

- Добре, - мій голос здригнувся. Знаходитися занадто довго під пильним поглядом цих чорних очей мені ставало все складніше.

- Я твоєї згоди не питаю, - Габріель повів мене до ліфту.

Я намагалася триматися на відстані та вести себе максимально тихо. Хай вже поверне мене додому та щезне з мого життя немов страшний сон. Поки ми їхали в ліфті, я помітила, що Габріель все ж тримає в руках коробку. Сподіваюсь, він знову не запропонує мені цей принизливий дарунок.

Дивлячись собі під ноги, я трішки зніяковіла через те, що стою в капцях. Мені тільки переохолодження не вистачало. Мое здоров'я слабке, а якщо підвищиться температура, то я ще довго буду лікуватися, а вихідний мені на роботі ніхто не дасть. Виженуть і я навіть думати не хочу про те, де потім брати гроші на їжу.

Коли ми вийшли до холу, нас привітливою посмішкою зустріла адміністраторка. Габріель проігнорував дівчину та поспішив на вулицю, де все ще йшов дощ. Я трішки здригнулась, відчувши, що холодний вітерець забрався під мою кофту. Автівка стояла в лічених метрах від готелю, але відстань між нами була залита великою калюжею.

- Іди-но сюди, - Габріель підхопив мене під попу, я від несподіванки запищали. - Не кричи мені на вухо, краще хапайся за мене, бо впадеш.

Я зробила так як було сказано, побоюючись впасти. Чоловік зробив декілька великих кроків та опинившись біля автівки, швидко посадив мене в салон. Я навіть не встигла намочитися.

Під'їхавши до мого будинку, я полегшено зітхнула. На щастя, весь цей кошмар, який не встиг

перетворитись на щось серйозне, скінчився. Ми зупинилися біля під'їзду, я подивилась у вікна квартири – усюди горіло світло. А якщо так, то батько вже давно спить. Він завжди залишає світло увімкненим, коли нап'ється.

- Батькові скажи, коли до тяти прийде, щоб мені зателефонував, - раптово заявив серйозним тоном Габріель.

- Добре, - тихо відповіла я.

- Забери, - чоловік простягнув мені коробку.

- Ні, вже сказано було, що не візьму, - я прочистила горло та вийшла на вулицю.

Дощ йшов ще дужче, напевно не збираючись припинятися. Я швидко стрибнула під дах під'їзду, та прикрила долонею рот. А ключі! Вони ж дома залишилися!

- У чому справа? – Габріель опустил скло, уважно подивившись на мене.

Я лихоманливо почала перевіряти свої кишені, хоча добре розуміла, що ключі завжди лежать у сумочці, а сумка зараза вдома. Це було настільки безглуздо, що навіть захотілось сміятися. Якісь нещасні залізні двері без домофону перешкоджають мені шлях до моєї теплої затишної кімнатки.

- Чому стоїш? – Габріель підійшов до мене, а машину залишив відкритою.

- Можна подзвонити? В мене ключів немає, - іншого виходу я просто не мала. Тому довелося просити допомоги в людини, яка ледве не згвалтувала мене. Жорстокий жарт.

- Тримай, - Габріель дав мені свій телефон.

Номер тата я знала напам'ять, але це мені зовсім не допомогло. Я намагалась додзвонитися декілька разів, але відповіді не почула. Можливо, якщо б не було дощу, то дядько Микола вийшов на вечірню прогулянку зі своїм псом. А так... Це було просто нечесно.

- Не відповідає, - я повернула гаджет Габріелю.

- Погано, але стояти тут та просто чекати поки хтось вийде чи навпаки – зайде, я тобі не дозволю.

Я ще раз подивилась на вікна своєї квартири, чітко відчувши хвилю ненависті, що народилась через усю цю ситуацію. Батько програв мене на цілу ніч. Я ще не до кінця вірила в це, навіть незважаючи на те, що переді мною стояла людина, яка мене й отримала у якості дарунку. Мені дуже хотілося, щоб шум дощу хоча б на декілька хвилин поглинув думки в мої голові.

- Чому мовчиш? – Габріель узяв мене за підборіддя та підняв голову, наші погляди зустрілися. – Йдемо в машину, там тепліше.

- Ні, - я прибрала від себе чужу руку та відійшла до самісіньких дверей. Металева поверхня віяла холодом, що одразу заповз мені під шкіру.

- Ти так дивна. Як треба укластися під незнайомого чоловіка, ти покійно йдеш, мовчиш. А зараз, коли я пропоную свою допомогу, ти відмовляєшся.

- Вона... Вона мені не потрібна, - твердо відповіла я.

- Припини, - Габріель закотив очі. - Потрібна! Ще як потрібна! Повір, ніхто, окрім мене тобі зараз не допоможе. Твій татко ліпше позбудеться тебе, ніж поміч запропонує.

- Це брехня! - закричала я. Слова Габріеля були правдивими, я в цьому сьогодні вже переконатася, але я наївно сподівалася, якщо про це не казати вголос, то вони, ці слова, перетворяться на брехню. Але цього не трапилося.

- Правда. Справжнісінька правда. Маленька, твій татко програв тебе. Ти це розумієш? Програв рідну дочку, - Габріель схопив мене за плечі та труснув. - І після цього ти вважаєш, що він спроможний тобі допомогти? Зараз саме тут є тільки я і ти. Ніщо не зупинить мене, щоб скрутити тебе, а потім трахнути.

Я злякано дивилася на чоловіка та відчувала, що його пальці з кожною новою секундою все сильніше стискають мої плечі.

- То що ж вас зупинило? - тихо спитала я.

- Сам не розумію, - він відпустив мене. - Не можу цього зробити. Відчуваєш різницю? Твоєму батькові плювати, а незнайомій людині - ні.

- В нього не було іншого вибору, - моя спроба виправдати вчинок тата виглядала жалюгідною. Я це розуміла тому жалюгідною вже відчувала себе.

- Вибір завжди існує, - відповів Габріель, підвищивши голос. - Я скоріше сам себе розідрав б, аніж дозволив моїй дитині страждати. Але, здається, тебе все цілком влаштовує. Я востаннє пропоную тобі сісти в клятву машину, погрітися та почекати, коли відчинять двері.

- Ні, - відповіла я, опутивши очі додолу.

- Твоє право, - Габріель швидко попрямував до автівки та сів у неї. Дикий рев двигуна, потім машина на шаленій швидкості зникла за поворотом.

У думках ще жили шматки фраз, що належали Габріелеві. Він мав рацію...

- Поліно? - почувся за спиною здивований голос дядька Миколи.

- Так? - я повернулась до нього обличчям.

- Побачив тебе у вікні, зрозумів, що ключів немає. Все добре?

- Так, усе добре. Дякую, - я швидко зайшла до під'їзду, витираючи гіркі сльози з обличчя.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

4.

Габріель

Я увімкнув музику на всю потужність та втопив педаль газу в підлогу. Автівка їхала на шаленій швидкості. Перед очима начебто навмисно провокуючи мене, стояв образ постійно зляканої маленької. Чому вона така? Кожен рух змушує її труситися, через що відразу хочеться обійняти дівчинку та захистити. О! Доброго ранку! Це звідки в мені з'явилися лицарські нахили? Робити мені більше нічого, чи що? На завтрашній день в мене заплановано дуже багато справ, а я замість того, щоб концентрувати увагу на роботі, немов одержимий думаю про маленьку.

Зупиняюся на світлофорі та стукаю пальцями по керму під такт музиці. Дощ за вікном йде просто якийсь неймовірний, немов небеса розгнівались на когось. Гадаю, що на мене. «Двірники» постійно працюють, але скло машини все одно заливає. А мала, мабуть, все ще стоїть біля під'їзду та чекає, коли хтось нарешті відкриє ті кляті двері. Така вперта! Навіть злість охоплює. Я розумію, що нічого не зробив аби заслужити довіру, але дідько! Відмовитися від допомоги... Захворіє, а таткові її наплювати. Піде знову нап'ється і нічого турбувати його не буде. Козел!

Була б у мене дочка, я ніколи в житті так принизливо, так мерзенно з нею не вчинив. А якщо цей покидьок знову подібну аферу захоче влаштувати? Тільки тоді Поліна навряд чи потрапить до рук чоловіка, який не скористається можливістю оволодіти молодим тілом. Таке припущення змушує мене дивно себе відчувати. Та нащо мені все це здалося?! Жіночою увагою я ніколи не був ображений, тому немає сенсу продовжувати думати про малу. Хто вона мені така, врешті-решт?

На світлофорі спалахує зелений, авто продовжує рух. Скоса дивлюся на коробку з чобітками, що лежить поруч на пасажирському кріслі. Чому ці туфлі Поліні не сподобалися? Так, вони не зовсім сезонні, це факт. Але в цілому... Дуже симпатичні, ніжні але в той же час відчувається певна сила, колір теж гарний. Упевнений на її ніжках це взуття виглядало б ідеально. Скільки ж можна?! Ніколи! Ніколи я так багато, так довго не думав про жінок, тим паче, коли зустрічався з ними вперше та востаннє. Але вуста ще пам'ятають смак малої. Упевнений на всі сто відсотків, що раніше вона ще не з ким не цілувалася. Розуміння того, що я був першим сильно збуджує та тішить моє самолюбство. Можливо, я лише наситився досвідченими жінками та шукаю чогось екзотичного? Не знаю. Що такого особливого є в цій дівчинці? Чому я чоловіча, якому через декілька років вже виповниться сорок, тяжіє до молодесенької дівчини? Мене вже давно не приваблюють такі дівчата, як раптом...

Сам не помітив, як рушив у зворотному напрямку та попрямував до будинку Поліни. Побачу її, проти волі посаджу в салон, взую ці кляті туфлі та доки не відчинять двері, нікуди не відпущу. Стане брикатися я миттю знайду методи, щоб приборкати.

В'їжджаю у вже знайомий двір та с подивом не знаходжу Поліни. Роздивляюсь по боках, але її ніде нема. Мабуть, все ж таки хтось двері нарешті відчинив. Що ж, це на краще. Кидаю коробку на задні сидіння, щоб вона була подалі від моїх очей та дістаю з кишені піджаку телефон. Мені терміново потрібно зняти напругу, інакше ця маленька світловолоса відьма навіть уві сні мене дістане. Знаходжу номер своєї знайомої, яка завжди не проти провести зі мною ніч.

- Привіт, - чую її звабливий голосок у трубці.

- Ти вдома?

- Де ще мені бути? - сміється.

- Відмінно. Готуйся, я незабаром до тебе приїду, - завершую розмову та заводжу двигун. Сподіваюся, що моє сьогоднішнє надмірне збудження завтра вже зникне й я навіки забуду про

цю прикру ситуацію, але ті невинні блакитні очі забути вже важко. Неможливо.

Поліна

Я змогла подрімати тільки декілька годин, бо вже задзвенів годинник сповіщаючи мене про сьому ранку. Потрібно вже збиратися на роботу. Коли я вчора ввечері потрапила до квартири, мною раптово оволоділо таке дивне відчуття самотності та смутку. Тато вже хропів у своїй кімнаті з увімкненим телевізором та на-пів порожньою пляшкою спиртного. Я подивилася на цю людину та вперше відчула сильну хвилю відрази до неї. Зараз, у цю саму хвилину, мене вже могли гвалтувати, а він... Він лише напився та ліг спати, немов нічого особливого та страшного не трапилося. Хотілося сподіватися, що батько хоча б на секундочку, але все ж таки згадав про мене. Навряд чи... Йому завжди не вистачало часу на мене.

Вимкнувши телевізор, я віднесла пляшку до кухні та вилила напій у раковину. Перевдягнулася, заперлась у свої кімнаті та ще дуже довго просто сиділа на ліжку, притягнувши коліна до грудей. Тілом оволоділо тремтіння, а в голові мимо волі кружляли картинки сьогоdnішнього дня. Я була вдячна Габріелеві за те, що він зі мною не зробив нічого поганого. Але те, як вчинив батько... Цього я ніколи не зможу забути та вибачити, навіть якщо дуже захочу, все одно вже не вийде.

Майже всю ніч я провела в роздумах, постійно повертаючись думками до Габріеля. Не розумію чому, але моя пам'ять відроджувала образ цього чоловіка, особливо його чорні пронизливі очі. Стало ніяково, коли я згадала про наш поцілунок. Я ніколи ні з ким не цілувалася, навіть не зустрічалася. Мені подобалися хлопці, але вони взаємністю не відповідали.

Навіть коли я примусила себе трішки подрімати, мене все одно переслідував Габріель. Ми цілувалися, пестили одне одного. Усе здавалося таким реальним. Нічого подібного я не відчувала навіть тоді, коли мені дуже-дуже подобався мій однокласник. Я декілька років була закохана в нього, не сподіваючись на відповідь, але в моїх снах цей хлопець ніколи не з'являвся. А тут... Я бачила цього чоловіка вперше та востаннє, але цього вистачило, щоб мій мозок вихопив постать Габріеля та витончено ввів у сновидіння.

Дзвінок годинника перетворився для мене на молоток, що декілька разів сильно бацнув по голові. Я піднялась з ліжка, намагаючись позбутися нахабних думок, що стосуються ледве знайомого мені чоловіка. Все в минулому... Все залишилося у вчорашньому дні. Тряхнувши головою, я закуталася у свій халат та пішла до ванної кімнати. Сьогодні новий день, тому потрібно сконцентруватися на ньому, а не на людині, з якою мене, на щастя, нічого не зв'язує.

Я збрала волосся у хвіст та взявши сумочку, зайшла на кухню, щоб зробити собі каву. Шлунок неприємно забурчав. Я сильно зголодніла, але наперед вже знала, що в холодильнику нічого нема. Я планувала ще вчора сходити до магазину, але все пішло шкереберть. Очікуючи, поки чайник закипить, я дістала гаманець. Моєму подиву не було меж, коли я не знайшла в ньому грошей. Гаманець був порожнім, навіть копійки зникли. Я навмисно розклала гроші таким чином, щоб знати, яку суму витрачу на їжу, а яку залишу на інші витрати.

Це вже було занадто. Хотілось волати та задати перцю. Таке руйнівне відчуття особливо посилювалося через учорашній жах. Я стисла гаманець у руці та стрімко увійшла до кімнати батька. Вона вже була порожньою.

Прихилившись спиною до дверей, я почала розмірковувати, як все це могло трапитися. Хоча,

моя сумочка весь час знаходилася у передпокої, а мене не було вдома, тому батько міг коли завгодно поцупити гроші. Я дуже сильно хотіла їсти, але можливість поснідати була втраченою через татову залежність. Мені часом навіть гидко дивитися на себе в дзеркало через те, що я надмірно худорлява, але як у цій ситуації підтримувати нормальне харчування?

Нічого іншого окрім того, щоб випити каву на порожній шлунок та вирушити на роботу, я не змогла зробити. Часу, щоб дочекатися повернення батька в мене не було, тому ця бесіда відкладається на потім. Я закрила двері, сховала ключі та стрімко збігла сходами.

Після вчорашньої моторошної негоди визирнуло сонечко, купаючись у небесній блакиті. Я зупинилася біля під'їзду, глибоко вдихнула ранкове повітря та повільно видихнула його. Здавалося, що неприємні враження нарешті відпустили мене, але я зарано почала радіти. Не встигнувши залишити межі двору, я помітила знайому чорну автівку. Серце швидко-швидко забилося у грудях, а потім ледве не вискочило назовні, коли автомобіль під'їхав ближче та зупинився поряд зі мною.

- Підвезти? – скло опустилося і у вікні з'явилося обличчя усміхненого Габріеля.

Габріель

Мені зносило дах до того ж ґрунтовно. Я ніколи не міг похвалитися своєю рівновагою. Часто буває достатньо однієї секунди, щоб вибухнути та послати всіх до чорта лисого. Але зараз зі мною трапилося те, з чим я зіткнувся вперше.

У тому, що мій дах кудись віднесло, я чітко зрозумів, коли наступного дня гнав свій позашляховик до будинку малої. Навіщо мені це? Чого я досягну своїм приїздом? Не знаю. Просто відчував, що зараз повинен бути саме там. Сьогодні мені потрібно владнати дуже багато справ, але замість цього, я їду до малої, яка з якихось невідомих мені причин не хоче залишити мої думки в спокої.

Недобре я запідозрив ще вчора, коли приїхав до Ольги. Зазвичай ми могли довго трахатися ночами. Мені це подобалося. Вона задовольняла мене на всі сто відсотків. Ми вже давно дорослі люди, які не прагнуть перетворити наші вільні стосунки в щось більш серйозне. Гарний секс – краща альтернатива подружньому життю.

Але що я маю в підсумку? Я не зміг. Учора вечері я облажався по повній програмі. Ольга як будь-яка доросла та мудра жінка з розуміння поставилася до цього, мовляв, я вже не хлопчик, тому невдалий секс – поширена практика. Можливо, це так. Можливо, в іншій ситуації я б досить спокійно поставився до цього всього. Але я відразу зрозумів у чому річ. Струнке тіло Ольги раптом позбавилося у моїх очах колишньої звабливості та сексуальності, яку я раніше так чітко відчував і бачив. Вона більше не збуджувала мене, немов не було тих п'яти років запаморочливого сексу та необтяжливого спілкування між нами.

Перед очима мерехтіла маленька та щоб я не робив, вона нікуди не хотіла зникати. Я не знаю, яка саме фігура приховується під мішкуватим одягом, наскільки дівчинка може бути гарною в ліжку, але чомусь все це для мене не мало значення. Її величезні блакитні очиська, переляканий погляд, стиснуті вуста – все це породжувало в мені незнайоме почуття тривоги та жагу захистити її. Робін Гуд, щоб його!

Як таке могло трапитися? Не розумію. Через невдалий секс, я вирішив полегшити удар по своїй самозакоханості ковтком чого-небудь міцного. Ольга налила мені абсенту, який вона

завжди купувала виключно для мене. Навіть після кількох чарок настирливий образ маленької нікуди не подівся, а навіть навпаки – став чіткіше, немов дівчинка дійсно стоїть поряд, тільки руки до неї треба простягти, щоб відчути. Приїхали. В мене їде дах? Тільки цього ще не вистачало!

Я прокинувся вранці, коли Ольга вже зібралася на роботу. Я прийняв душ, одяг свіжу сорочку, що завжди лежить у шухляді. Попрощавшись із подругою, я сів в автівку з чітким наміром зайнятися роботою, але сам цього не розуміючи, вже їхав до дому Поліни. Гостре бажання побачити її хоча б здалеку пронизувало та болюче обпікало свідомість. Я навіть злякався цих почуттів. Невже закохався у маленьку? Ні, цього просто не могло статися. Я не з тих людей, які схильні до цієї сердечної хвороби. Тоді в чому справа? Наслідки випитого алкоголю? Неприборкане бажання оволодіти дівчинкою? Звісно, в цьому щось таке особливе було приховане. Це немов потрапити в храм та трахнути на вівтарі сексапільну монахиню. Ця фантазія одразу викликала в мені хвилю огиди.

Я заїхав у двір та побачив її. Всередині усе затремтіло. Людей поблизу ніде не було видно, бо ще дуже рано. Тоді куди ця чарівна істота на тоненьких ніжках зібралась? Я роздивлявся її, вбирав у себе її субтильну фігурку, що була прихована під курткою та джинсами-кльош. Поля не була схожа на вісімнадцятирічну дівчину, молодше. Невже Андрій дійсно хотів, щоб я... із нею...? Я продовжував жадібним поглядом вивчати маленьку, немов намагаючись зрозуміти, чому мій мозок безкінечно транслює в моїй підсвідомості її образ. Відповідь була відсутня. Історія, яка повинна були закінчитися ще вчора, несподівано почала розгойдуватися.

Поліна мені відразу сподобалася, як тільки вона з'явилася на кухні. Але та полярність відчуттів, що виникла всередині мене – лякала. Я бажав цю малу, немов підліток, у якого гормони тільки-но почали розбухуватися. А потім мене поглинуло бажання допомогти, зберегти цю дівчинку. Голова майже вибухала від такої кількості думок.

Розумніше було б просто зникнути та не чіпати дівчину. Я – точно не так компанія, яка їй потрібна, але моя прихильність значно краще, ніж батька-пияки. Що я наробив? Не знаю. Чим ця мала взяла мене? Самому цікаво дізнатися. Під'їхав ближче до Поліни та опустив скло.

- Підвезти?

Блакитні очиська з подивом та побоюванням подивилися на мене. Їх арктичний лід остаточно вибив із мене залишки логіки, потрапив у кров, побіг по венах, спопеляючи своїм холодом тіло. Габріелю, тобі кінець.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

5.

Я відчувала як шаленіє моє серце, відчувала його потужні поштовхи десь в горлі. Мене поглинув страх. Невже батько знов вирішив мене відати до рук цього чоловіка? Якщо це правда, то мені такого жаху вдруге не пережити. Дивно було відчувати те, що поряд зі страхом обережно та неквапливо народжувалося полегшення. Я дивилася на Габріеля та не могла до кінця зрозуміти, які саме почуття киплять у моїй душі.

- Усе добре? – він серйозно подивився на мене.

- Т-так, - заїкаючись, відповіла я, до оніміння в кінчиках пальців, стискаючи пасок своєї сумочки.

- Сідай, я тебе підвезу. Тобі куди треба?

- На роботу, - мій голос настирливо не бажав мені підкорятися, тому відповідь прозвучала дуже тихо.

- Ось як, - Габріель, здається, здивувався. – А де саме ти працюєш?

- У книжковому магазині, - я нервово прикусила нижню губу та відвела погляд у бік.

- Цікаво. А все ж таки, ти сядеш до мене?

- Ні, - я відкашлялась.

- Поля, я наполегливий, - слова прозвучали як попередження, але загрози я не відчувала. – Дозволь мені спокутувати провину за вчорашню неприємну ситуацію. Я відчуваю себе останнім покидьком.

- Ви нічого не зробили, щоб відчувати провину, - відразу ж відповіла я, щоб Габріель припинив себе мучити.

- Усе одно. Не бійся, я не кусаюсь, - він посміхнувся і я помітила на його щоках ямочки. Вони перетворювали суровий вираз обличчя Габріеля на хлопчачий та навіть милий.

- Добре, - це було дуже нерозумний вчинок з мого боку – сісти в чужу автівку, але мені чомусь хотілось вірити Габріелеві, незважаючи на вчорашні події.

Габріель швидко вийшов із машини, оминув її та відкрив для мене дверцята. Я поспіхом сіла та сильніше стисла свою сумочку. Що ж я коїла? Я раніше не була нерозсудливою, бо з малечку вважала себе боягузкою. Але зараз я нібито відчула якийсь-то імпульс, що підштовхнув мене на цей необачний крок.

Габріель повернувся на своє місце та поклав руки на кермо. Я мигцем подивилася на його пальці, довгі красивої правильної форми. В мого вчителя з музики теж були такі витончені тонкі пальці.

- Ви граєте? – раптово запитала я, навіть не розуміючи, нащо це зробила.

- Що? – Габріель спантеличено подивився на мене.

- Музикальні інструменти. Ви граєте?

- Так, зовсім трохи на піаніно, - він посміхнувся та завів двигун.

Я похитала головою, намагаючись позбутися дивного відчуття, яке раптово загойдалося у повітрі. Що це таке? Я поспіхом відвела погляд до вікна, відчуваючи, що мої щоки стають гарячими.

- Куди тебе відвести? – запитав Габріель, неквапливо виїжджаючи на дорогу.

До того як я встигла відповісти, мій шлунок зрадливо та ще дуже гучно забурчав. Мені стало до нестями соромно. Я притиснула сумочку до грудей у бажанні провалитися крізь землю.

- Зрозуміло, - чоловік засміявся. – Зараз заїдемо до ресторану, ти поїси нормально, а потім вирушимо на роботу.

- Ні-ні, - пропищала я. – Мені неможна запізнюватися. Звільнять, - я цінувала цю роботу та зовсім не хотіла втратити її.

- Не звільнять, - впевнено відповів Габріель. Цього цілком вистачило, щоб моя раптова паніка розсіялася. Як це йому вдається? – Трішки музики нам не завадить, правда? – Габріель увімкнув радіо й через секунду салон автомобіля заповнив грудний голос, який безперечно належав жінці.

Я раділа тому, що тиша між нами швидко розвіялася звучанням пісні. Здавалося, що за стороннім шумом нечутно власних думок. Габріель ледве помітно хитав головою у такт музики, а я не розуміючи навіщо, крадькома роздивлялася його. У моєму сні він був точнісінько такий ж: з точеним профілем, вольовим підборіддям, трішки підійнятими вилицями, чорним волоссям, що недбало зачесане назад та чіпким поглядом темних очей. Вражаюче, що мій мозок зафіксував образ Габріеля задовго до того, як я це встигла усвідомити. Між нами щось відбувалося, я це нутром відчувала, але природу цього відчуття ніяк не могла до кінця зрозуміти.

- Ти сказала батькові, щоб він зателефонував мені? – раптово запитав Габріель, а я злякавшись, що мене зараз викриють у роздивляннях, знову відвернулась до вікна.

- Ні. Вчора, коли я прийшла, він вже спав, а зранку я його не застала.

- Зрозуміло, - голос здався мені незадоволеним.

- Можна про щось спитати? – ці слова коштували мені великих зусиль, але я бажала дізнатися правду.

- Так, - Габріель зупинився на світлофорі та уважно подивився на мене. Його пронизливий погляд змусив мене посоватися на місці.

- Чому ви приїхали до мого будинку? – я проковтнула слину на подивилася на світлофор – все ще горів червоний.

- Хотів побачити тебе, - Габріель простягнув до мене руку та обережно, майже не торкаючись, заправив пасмо волосся, що висмикнулося з хвосту. Я вся стиснулася й припинила рухатися. Мені чомусь здавалося, що я почую іншу відповідь, яка могла б прозвучати з вульгарним підтекстом. – Це тебе ні до чого не зобов'язує, - авто поїхало вперед. – Ти запитала, я чесно відповів.

Залишок дороги наповнився мовчанням, яке полегшувала музика. Я постійно дивилася на годинник та розуміла, що в мене залишається усе менше й менше вільного часу.

- Не треба нервуватися, - впевнено заявив Габріель, зупиняючи машину. – Я вже пообіцяв, що ніхто тебе не звільнить, - він вийшов на вулицю, відчинив дверця для мене та провів до ресторану.

Габріель

Мене дуже трусило, немов я був наркоманом у зав'язці, а тепер перед моїм носом махають прозорим пакетиком із білим порошком. Я розумів, що моя поведінка в цій ситуації зовсім недоречна. Неможна так, інакше я остаточно злякаю маленьку й вона втече від мене, не дивлячись собі під ноги. Не хочу цього. Не розумію чому, але не хочу. Крапка.

Міцно стискаю у своїй руці її теплу та ніжну долоню. Ця долонька здається зовсім дитячою, немов поряд зі мною знаходиться дитина, а не молодесенька дівчина. Це так дико розбурхує мою свідомість, що навіть просто дихати стає болісно. Ми знайомі менше доби, а мене криє так, як ніколи раніше. Добре, якщо б це було почуття звичної хіті. З плоттю домовитися легше, аніж із тим, що поза фізичної оболонки. Я не можу намацати свої відчуття, не можу схопити їх та примусити, а ще краще, задушити, щоб вони звільнили мозок.

Заходимо до ресторану та займаємо перший вільний столик. Навколо нас метушиться молодий офіціант: подає меню, пропонує карту вин. Я відмовляюсь від неї та ввічливо кажу, що трішки пізніше зроблю замовлення. Офіціант усе розуміє та тихесенько залишає нас наодинці. Роздивляюсь навколо, крім нас відвідувачів більше нема. Це недивно, на годиннику лише восьма ранку.

Спостерігати за Поліною справжнє задоволення. Я починаю це розуміти з кожною новою секундою все більше й більше. Сьогодні в мене запланована ділова зустріч. Я її так довго й болісно влаштовував. Декілька тижнів тільки те й робив, що думав про неї, розроблював цілу стратегію, а зараз зовсім про все забув. Мене це не дратувало, просто хотілося зрозуміти, чому саме ця маленька зводить з розуму? Як можна так зосереджуватися на людині, яку зовсім не знаєш? Мозок остаточно вирішив мене залишити? Чи це криза середнього віку, в яку я ніколи раніше не вірив?

- Тут усе таке дороге, - тихо промовила Поліна. Я помітив, що вона від смутку закусил губи. Зупиняю на її устах погляд довше аніж потрібно. Відчуваю на своєму язичку фантомний присмак маленькою, у скронях починає болісно стукати кров. Я занадто сильно напружився.

- Не дивися на ціни, це вже мої клопоти, - голос немов не мені належав, глухий такий та ще й хрипкий. Відкашлявшись, я дістав свій телефон.

- Але я так не можу, - маленька відклала убик меню та схрестила руки на грудях, начебто намагаючись відсторонитися від загрози, захиститися.

- Припини. Ти хочеш їсти. Якщо твій татко не може попіклуватися про свою доньку та нагодувати її, це завдання я візьму на себе. Обирай усе, що забажаєш. Тут чудова кухня.

Поліна декілька секунд просто сиділа та кусала губи. Мабуть, подумки зважували всі «за» та «проти». Вона побоювалась мене, тому й не наважувалася миттєво приймати рішення. Але, схоже, що відчуття голоду змусило її знову взяти до рук меню.

Я спостерігав за тим, як блакитні очі дівчинки читають склад різних страв та відчував тремтіння у кінчиках пальців. Тепер я все більше став схожим на одержимого, аніж на залежного наркомана. Треба якось відволіктися, тому я дістав з кишені пачку цигарок.

- Не проти?

- Ні, - дівчинка ледве помітно посміхнулася, але арктичний лід все ще обпалював своїм

шаленим холодом. Я ніколи раніше не бачив людей з таким незвичайним та глибинним поглядом. Поліна схожа на дитину, але її очі нібито дісталися від дорослої людини. Ця гра контрастів розбурхувала мене, оголяла нерви та безпощадно знищувала, змушувала робити кожну нову затьяжку. Мені подобалося це відчуття ходіння по краю, але не знаю, наскільки ще мене вистачить. Учора я якось не надав значення погляду Поліни, зараз розумію, наскільки це нерозумно було з мого боку. – А можна мені овочевого супу та вишневе тістечко? – маленька соромливо подивилася на мене.

- Можливо, ще щось? – я випустив дим угору. – Чай? Сік?

- Ні, я й так сьогодні вже випила велику чашку кави, - вона посміхнулася, а потім раптово стала похмурою, немов згадала щось дуже неприємне.

- Добре, - я покликав офіціанта.

Поки готувалося замовлення, я встиг викурити другу цигарку. Поліна відчувала себе ніяково поряд зі мною, я це зрозумів на ментальному рівні. Вона не дивилася на мене, постійно розправляла невидимі складки на білосніжній скатертині. Це тішило мене, але в той же час викликало якусь невизначену гіркоту, немов би мені повинно бути не все одно, які саме емоції викликаю у дівчини. Цигарка ніяк не допомагала відволіктися. Легені наповнювалися отруйним димом, а мозок продовжував концентруватися на новому об'єкті мого раптового божевілля.

- Які в тебе стосунки з батьком? – це питання турбувало мене, хоча по суті, плювати я повинен.

- Вибачте? – Поліна стрепенулася та подивилася на мене. Удари серця пришвидшилися, а в голові утворилося таке дивне відчуття легкості, немов після глибокої затьяжки кальяну.

- Судячи з того, що трапилося вчора, твої стосунки з батьком не дуже теплі, - я загасив недопалок та хотів дістати вже третю цигарку, але вирішив, що дівчинка достатньо надихалася нікотинном.

- Не знаю. Раніше він так не вчиняв зі мною, - Поліна знизала плечима та опустила погляд.

- Вчиняв, - проговорив я, а маленька знову подивилася на мене, але тепер у її погляді відчувався подив та нерозуміння. – Татко твій вже давно грає?

- Так, - її голос прозвучав глухо.

- Він вже пропонував тебе нашим спільним знайомим. Ти вцілила лише тому, що тих людей цікавили виключено гроші, - це була правда. Сергій – мій колега по бізнесу, колись позичив Андрієві гроші. Якось Сергій мені розповідав, що йому хотіли запропонувати якусь дівку. Я тоді не надав цьому значення, хоча вже тоді Андрій був і моїм боржником.

- Не може бути, - очі Поліна наповнилися сльозам, а той холод, що вже увірвався в мою кров досяг серця, схопив його, обгартуючи болючим морозом. Не треба було цього казати.

- Послухай, - я наблизився до маленької та накрив її долоню своєї рукою. – Не переймайся, життя та ще стерво, я це з власного досвіду знаю. Я лише хочу, щоб ти усвідомила, тепер у тебе є захист.

- Чому ви усе це робите? – її голос тремтів разом із тим щось затремтіло в мене у грудях.

- Що саме? – я насупився.

- Привезли сюди, кажете про захист, - Поліна обережно вивільнила свою руку та сховала в себе на колінах.

- Я роблю це, тому що хочу.

Розмова була перервана появою офіціанта.

- Ваше замовлення, - на стіл обережно поставили тарілку з супом, а поряд маленьку тарілочку з тістечком.

- Дякую, - Поліна подивилася на свій сніданок, а я по очах зрозумів, що вона дуже голодна.

- Смачного, - я поставив тарілку з супом поближче до дівчинки.

Поки маленька снідала я повинен був зателефонувати та заспокоїти всіх щодо запланованої зустрічі. Стоячи на ганку ресторану, я знову закурив та зателефонував своєму помічникові та кращому другові – Михайлові.

- Габріель, де тебе чорти носять?! – Мішка як завжди кричить у слухавку. Істерик.

- Я скоро буду в офісі, - затягуюсь.

- Та коли? Я до тебе додзвонитися ніяк не міг. Мабуть, вже з Ольгою був?

- Ну був, - мені чомусь смішно.

- Серйозно? Я на неї дивлюся та щось не бачу посмішки. Зазвичай вона сміється увесь день, якщо напередодні ти до неї приходив.

- Я трішки переборщив у неї та ліг спати, - сміюся.

- О! Тоді зрозуміло. Ти тільки прокинувся?

- Ні. Вже давно не сплю.

- Тоді де ти? Я дзвонив у «Персефону», там відповіли, що тебе нема. Габріель, що коїться? Іноземні партнери вже скоро прийдуть до нас в офіс, а ти поводишся так безтурботно, як у часи свого бурхливого роману з Софією, - Міша замовк, зрозумівши, що перетнув заборонену межу.

Мене всього пересмикнуло лише від однієї згадки цього імені. Посмішка миттєво сповзла з моїх вуст, а рана на серці, яка повинна була вже давно затягнутися, знову заболіла.

- Здається, ми це вже обговорювали, - мій голос прозвучав погрозливо.

- Пробач, друже, я не хотів. Так коли на тебе чикати? Я розумію, ти тут у нас головний, але все ж таки.

- За годину буду, - завершую розмову, викидаю недопалок у смітник та повертаюсь у ресторан. Поліна вже закінчила з супом, а тепер намагалася впоратися з тістечком. Вишнева начинка забруднила її пальці та торкнулася підборіддя. - Як ти? Смачно? – я сів на своє місце.

- Дуже, але ця начинка, - маленька тягнетеся до серветок, але я завадив її, стираючи великим

пальцем з підборіддя солодке. Поліна завмирає. Її очиська від подиву стають ще більшими. Дивлюсь на свій палець, а потім оближую його. Смачно, але справа тут зовсім не у начинці.

- Чудовий десерт, - я не зовсім зрозумів, що мої слова прозвучали двозначно, але щоки Поліни миттєво спалахнули ніжним рожевим рум'янцем. - Не хочу тебе квапити, - мій голос звучить чужерідно, але я намагаюся узяти себе в руки. - Мені потрібно вже їхати на роботу.

- Так, звісно, - маленька швидко з'їдає тістечко та витирає руки серветкою.

Я залишаю за сніданок більше, аніж потрібно та веду маленьку до своєї машини. Не хочеться відпускати дівчину, але справи не чекатимуть. Душею оволодів смуток. Габріель, припини! Зберися! Ти чоловік, врешті-решт, а таке відчуття, ніби тобі тільки нещодавно виповнилося вісімнадцять!

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

6.

Ми зупинилися біля невеликого двоповерхового книжкового магазину. На дверях вже красувалася вивіска з написом «Відчинено». Поліна зиркнула на нього та занадто міцно стиснула в своїх маленьких ручках пасок старенької сумочки. Переймається та безперечно боїться, що через свою незаплановану поїздку зі мною нарветься на великі проблеми.

- Не хвилюйся. Все буде добре, - промовив я, дивуючись, наскільки безтурботно прозвучав мій голос.

- Я не хвилююся, - маленька ледве помітно посміхнулася та глибоко зітхнула, бреше. - Дякую за те, що не образили мене та смачно нагодували, - на зблідлих щоках знову зачервонів ніжний рум'янець.

Уздовж мого хребта немов пройшовся електричний імпульс, заряджуючи кожен нерв невідомою мені енергією. Шкіра вкрилася мурахами, а в мозку червоним спалахом запальовувало непереборне бажання поцілувати маленьку. Це було протиприродно та в той же час таке правильне рішення, що дах остаточно зносило. Давно я не відчував всього цього та не знаю, чи готовий знову так беззастережно піддатися раптовій одержимості. Одного разу в мене вже був такий досвід і це для мене скінчилося невимовною раною на серці, що безкінечно кровоточила.

Але мене немов заклонило. Я не міг перешкоджати цьому пориву, бажанню знову відчутти смак цих ніжних вуст. Якби була можливість, я б хотів відмотати час на день назад та позначити своє знайомство з Поліною зовсім у інших відтінках, але маємо те, що маємо.

- Нема за що, - хрипким голосом відповів я та схилився до маленької, повільно вдихаючи тонкий ванільний аромат, яким овіяне її світле м'яке волосся. Цей аромат став для мене чимось на кшталт наркотичного пару, який в'їдався вже під кірку, наполягаючи піддатися раптовому бажанню. - Ти така красуня, - наче в маренні прошепотів я, торкаючись кінчиками пальців молочно-білої шкіри на шиї Поліни.

Дівчинка припинила дихати, вона витяглася як струна та дивилася виключно на свої схрещенні на колінках руки. Я не хотів лякати її чи змушувати до того, чого вона не хоче, але й себе контролювати вже не виходило. Я взяв Полю за підборіддя та обережно повернув обличчям до себе. У вухах шуміла кров, а в штанах стало болісно туго. Принцип не заводити стосунків з молодесенькими дівчатами несподівано перетворився на абсолютно божевільну ідею.

- Не бійся мене, - прошепотів я біля вуст маленької, а потім накрив їх своїми губами. Моє тіло гостро, навіть занадто гостро для свого віку реагувало на незначну близькість. Я майже звертався до цих м'яких вуст, щоб вони підкорилися мені, але перші декілька секунд ніякої відповіді не було. Я уклав обличчя Поліни у свої долоні, поглиблюючи поцілунок і вона боязко, невпевнено, але почала все ж таки відповідати. Крига в крові перетворилася на розпечену лаву, думки про те, що я перший, хто по-справжньому цілує цю дівчинку, розривали одним чітким й правильним рухом залишки здорового глузду. Не знаю, що це було: мана, пристрасть, одержимість, закоханість. Я розумів лише одне, що цю дівчинку не готовий відпустити. Вона разом зі своїм ванільним ароматом та арктичним льодом в очах, увійшла в мою кров, чи отруюючи її, чи наповнюючи життям.

Ми цілувалися довго та до болісного печіння у вустах, від якого шкіра палала, а всі інстинкти прагнули продовження початого безумства. На краєчках розплавленої свідомості замерехтіла думка про те, що якщо я зараз не спинюся, то зроблю величезну помилку. Я відірвався від Поліни, продовжуючи жадібно вбирати в себе риси її обличчя та п'яний аромат волосся. Вона вся розчервонілася та збентежилася.

- Ой! - маленька практично підстрибнула на місці, побачивши у вікні якусь повненьку жінку, яка стояла біля книжкового магазину. - Алла Олександрівна! Вона зараз мене вб'є! - дівчина поспіхом вийшла з машини.

Мозок працював слабо, але все ж таки я теж вийшов на вулицю, пам'ятаючи, що обіцяв Поліні щодо її роботи.

- Поліно! - гаркнула жінка. - Ти чому запізнюєшся?! Ми вже розмовляли на цю тему, чи не так?!

- Т-так, - чую невпевнену відповідь.

- Тоді в чому проблема? Ти дивилася на годинник? Вижену тебе до бісової матері! Досі вже гратися зі мною!

Втиснувши голову в плечі, Поліна задріботала до дверей, а мене раптом охопило дике, майже нездоланне бажання дати прочуханки цій тітці. Піднімати руку на жінку я не міг, вихований інакше, хоча жіночки вміють будити в мені демонів, але я в цьому питанні залишаюсь непорушним. Насилу, але від цього правила я не відступився й цього разу.

- Можна вас на декілька слів? - звернувся я до Алли Олександрівни, паралельно закурюючи.

Жінка широко посміхнулася мені та квапливо підійшла.

- Це ви мені? - голосок майже миттєво став тоненьким та невинним.

- Вам-вам, - підкуривши, я нервово випустив струмінь диму в ясне небо та серйозно подивився на жінку. - Ви мені Поліну Андріївну не ображайте, вона в нас натура ніжна, вразлива, - обличчя Алли витяглося, а в очах заблищало невдоволення. - Я, наприклад, навпаки - різкий, а часом буваю жакливо роздратованим.

- Ви мені погрожуйте? – жінка відступила на крок назад.

- Ні. Чи я по-вашому бандит якийсь-то? Це ваш магазин? – роблю нову зтяжку та дивлюся на будівлю.

- Мій.

- Якщо хочете, щоб магазин залисався із вами, поведіть себе з Поліною Андріївною трішки ввічливіше, домовилася? – я викинув цигарку та посміхнувся.

- Добре, - Алла виглядала збитою з пантелику.

- Ось і чудово, - я сів у машину, де все вже наповнилося аромат ванілі. Дідько! Тепер мені буде ще складніше сконцентруватися на роботі, але потрібно, інакше я собі не пробачу помилки з іноземними партнерами.

Мені ніяк не вдавалося стримати тремтіння у кінчиках своїх пальців, поки я стояла біля каси та розкладала на стенді вітальні листівки. Вуста ще занадто добре пам'ятали Габріеля, від чого щоким палали ще сильніше. Мимо волі я згадувала сьогоднішній ранок і з кожним разом все чіткіше розуміла, що я щаслива. Може це неправильно та не варто було поводити себе настільки розкуто, але я не бажала затьмарювати свій особистий шматочок радості важкими думками. Мені все ще здавалося, що я відчуваю цигарковий дим, змішаний із чоловічим одеколоном. Цей аромат так швидко став для мене рідним, немов я знала його вже мільйони років і в той же час, не знала зовсім. У грудях приємно затремтіло від тієї турботи, яку сьогодні подарував Габріель. Я завжди потребувала її, але не знала, що ця моя потреба була настільки великою. Потрібно сконцентруватися на роботі та нарешті скінчити з листівками, але тіло не бажало підкорюватися тій раціональній частині підсвідомості, яка ще хоча б якось боролася із яскравими емоціями та терпким присмаком Габріеля.

Алла Олександрівна ходила поміж стелажів із книгами та про щось розмірковувала. Сьогодні начальниця була сама не своя. Зазвичай вона полюбляє відшукувати найдрібніші помилки, що скоїли її робітники та сварити їх через неприємні знахідки. Не знаю, чому вона цим займалася, але частенько Алла Олександрівна була не права. Проте в магазині працює лише молодь і більша її частина така ж сама як і я, яка не вміє постояти за себе, дати відсіч. Керівниця прекрасно це розуміє, тому від цього отримує особливо велике задоволення, насолоджуючись своєю владою. Неприємно, а іноді так образливо, що плакати хочеться, немов драного кошенятка тичуть носом у помилки, а потім сварять та оточують найнеприємнішими епітетами. Але нічного не вдієш, треба терпіти, бо іншої роботи в мене нема.

Закінчивши з листівками, я почала розпаковувати коробку із льодяниками та висипати їх у невеличкий круглий кошик. Відвідувачі зазвичай полюбляють пригощатися ласощами, коли очікують розрахунок за придбані книжки. Загалом мені моя робота подобається. Незважаючи на жадливий характер Алли Олександрівни, вона зуміла в своєму магазині створити атмосферу затишку та домашнього тепла.

Роздивляючись різнокольорові льодяники в свої руки, я посміхнулася. Ці цукерки не мали ніякого відношення до Габріеля, але я знаходила його в усі речах, що оточували мене. Це виглядало дивно, але в той же час чарівно.

- Поліночко! – до мене раптово підійшла Алла Олександрівна. Я навіть здригнулася від того, що

вона так ввічливо звернулася. Зазвичай начальниця до мене звертається виключно за прізвищем: «Давидова, тягни свою дупу сюди!», «Давидова, звідки в тебе руки ростуть?!», інколи могла звернутися на ім'я, як наприклад сьогодні вранці.

- Так? - я виклала рештки льодяників у кошик та прибрала порожню коробку.

- А хто той молодий чоловік, який тебе сьогодні супроводжував?

Алла Олександрівна помітно лукавила, називаючи Габріеля «молодим чоловіком», він, звісно, не старий, але вже точно не молодий хлопець.

- Друг, - відповіла я перше, що мені прийшло на думку.

- Який в тебе чудовий друг, - жінка дзвінко засміялася та поправила своє руде волосся, що завжди в ней заплетене в косу.

- Найкращий у всьому світі, - серце забилося сильніше, кружляючи голову.

- Дорогенька, якщо в тебе виникнуть проблеми чи потрібен буде додатковий вихідний день, ти не соромся та звертайся до мене, - начальниця торкнулася мого передпліччя, начебто ненавмисно, від чого по моїй шкірі пройшовся неприємний жар, немов віск вилили. Я відчула ту нещирість, що висіла в повітрі та задалася питанням, з чого це раптом Алла Олександрівна пройнялась до мене приливом добрودушності? Відповідь довго не змусила на себе чикати. Керівниці щось сказав Габріель, я навіть не сумнівалася в цьому.

- Дякую, - я посміхнулася та повернулася до роботи.

День минав як усі попередні, лише з одним «але», в мої думках міцно оселився чоловік, якого я майже не знала, але який зробив для мене більше, ніж власний батько. Я насилу вірила в те, що все це реально відбувається. Може я сплю? Може, через сильне бажання бути комусь потрібною, моя нервова система не витримала? Усе навколо раптово стало таким яскравим та привабливим, немов я зняла чорні окуляри, тому тепер почала розрізняти кожний окремий колір.

У першій половині дня покупців практично не було, зазвичай вони починають «атакувати» магазин вже ближче ввечері, коли повертаються з роботи. Так навіть краще, адже зараз я фізично не могла сконцентруватися на своїх прямих обов'язках. Алла Олександрівна поїхала по справах і всі в магазині зітхнули з полегшенням.

Я сиділа за прилавком та читала «Собор Паризької Богоматері» Гюго. З книжками я завжди поводитися дуже обережно та читала лише ті, що в магазині не загорнуті в плівку. Звичайно й цього роботи не можна, але книжки допомагали згаяти час, коли клієнти відсутні. Але навіть зрозуміти сенс слів, надрукованих на сторінках книжки в мене сьогодні зовсім не виходило. Думки про Габріеля змінилися думками про батька. У грудях щось болісно кольнуло, а на очах раптово з'явилася сльози. Я все ще ніяк не могла прийняти ту реальність, в якій рідний тато так жорстоко вчинив із своєю донькою.

Обережно закривши книжку, я відклала її у бік, дістали з сумочки серветки та швидко протерла очі. Мені час звикнути із тим, який в мене батько. Він ніколи не приходив на шкільні вечори та батьківські збори, ніколи не цікавився моїм навчанням, тільки перевіряв табеля в кінці кожного семестру. Коли я хворіла, він неохоче доглядав за мною та ніколи не брав мене на які-небудь свята, куди можна було прийти з сім'єю. Я все це приймала, було образливо, але я мирилася. У голові завжди доводилося тримати думку про те, що батько хоча б

не покинув мене, тому за це йому потрібно дякувати.

Але ці карти... Цю гру я не могла пробачити, не могла відпустити як відпускала все те, що ранило мене точнісінько в саме серце. А слова Габріеля з приводу того, що батько вже неодноразово пропонував мене у якості виграшу, все ще болісно різало слух, проникаючи в душу. Не знаю, як я зможу сьогодні повернутися додому, не знаю, я тепер дивитися у ці рідні та в той же час абсолютно чужі очі.

Залишок робочого дня пройшов непомітно через те, що ввечері почався рясний наплив клієнтів. Я нарешті трішки відволіклася та залишила всі ці думки, що розбурхувала свідомість, далеко за її межами. О дев'ятій годині магазин вже був зачинений. Я на тролейбусі під'їхала до своєї вулиці. Хотіла зайти до магазину, але згадала, що всі мої гроші вкрав батько. Ще один неприємний випадок у скарбничку моєї пам'яті.

Дядько Микола як завжди вигулював Графа, я коротко привіталася та не спокушуючи долю, швидко зникла в під'їзді, хоча здається, сьогодні пес вів себе дружелюбно. Вдома було тихо, лише телевізор грав у кімнаті батька.

Я перевзулася у капці та пройшла до кухні, де вже весь стіл був заставлений порожніми пляшками з-під алкоголю. Що ж, я навіть не здивована, куди тато витратив мої гроші. В холодильнику порожньо.

- Поліно! - роздався сп'янілий голос батька.

Відправивши останню пляшку у сміттєве відро, я пройшла в кімнату. Тато сидів на дивані та дивився якийсь-то вульгарний фільм, побачивши мене, миттєво прибрав звук та виміряв мою фігуру скляним поглядом.

- Що? - я не хотіла розмовляти з батьком ані зараз, ані потім, тим паче, коли він у такому неадекватному стані.

- Що значить «що»? Габріель залишився задоволеним? Казав що-небудь про мій борг? Сподіваюся, мене тепер пробачили?

Це було вже занадто, навіть для нього. Я терпіла весь цей час, я терпіла та намагалася стати тією зразковою донькою, якою можна пишатися, яку нарешті можна помітити й похвалити. Бездоганна поведінка, нехай не найвищі бали, але все ж такі високі настільки, наскільки це було можливим. Я брала участь у різних олімпіадах, а чого вони мені коштували! Навколо стільки незнайомих людей було, мене всю трясло від жаху настільки сильно, що носом кров йшла. Я посідала призові місця, приносила додому грамоти сподіваючись, що тато похвалить мене, але стикалася з тотальною байдужістю. Це все дрібниці, які неможливо забути, але хоча б можна змиритися із ними. Але це... Це запитання. Чаша мого терпіння остаточно переповнилася.

- Т-ти зараз це серйозно? - я ненавиділа себе через те, що навіть у цій ситуації не могла не заїкатися.

- Ні бляха, жартую, - тато вдарив себе по коліну. - Відповідай на мої питання!

- У нас н-н-нічого не було! Зрозуміло?! Він відпустив мене та просив передати, щоб... щоб ти йому зателефонував, - моє серце колотилося як навіжене. Я ніколи не дозволяла собі в такому тоні розмовляти з батьком, але інакше зараз просто не виходило.

- Що ти сказала? – тато хитаючись, підвівся з дивану та повільно підійшов до мене. Від нього тхнуло цигарками, перегаром та спиртним. Шлунок неприємно стиснувся, а до горла підкотила нудота.

- Що чув, - мій голос трішки втратив колишню впевненість.

- Тупа ідіотка, - я побачила, що батько замахнувся, а потім перед очима усе поплило. – Ніякої користі від тебе нема, як і від твоєї матері!

Удар прийшовся мені прямо в обличчя, він виявився на стільки сильним, що я навіть впала на підлогу. Гаряча хвиля болю зосередилася у щоці, а в роті миттєво утворився металевий присмак крові. Здається я прокусила собі губи.

- Лупцювати тебе потрібно, - тато схилився наді мною а я, побоюючись нового удару, спробувала відповзти назад, але важка рука схопила мене за плече та вдавила в підлогу. – Тупа вівця! Уся в свою дебільну матір вдалася!

Він продовжував кричати на мене, його слова звучали нерозбірливо, але лютий погляд та крики були красномовніші. Мене всю трусило від страху, я навіть плакати не могла, настільки сильно шок паралізував.

- Вали до себе! На хрін з моїх очей йди! – батько ривком поставив мене на ноги та виштовхав із своєї кімнати, грюкнувши дверима.

Я швидко сховалася у своїй спальні, вперше серйозно розмірковуючи над тим, щоб втекти куди завгодно, хоч на край землі, але подальше з цього пекла.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

7.

Ми сиділи в клубі та святкували наш фантастичний успіх. Контракт з іноземними партнерами був підписаний на вигідних для усіх нас умовах. Блискуча та неперевершена перемога! Здохніть від заздрощів, конкуренти! Я відчував себе небожителем, вивів компанію на новий абсолютно успішний рівень у світі бізнесу. Сьогодні я купався у променях слави та загального обожнювання. Це так приємно пестило моє самолюбство.

Ковтнувши віскі з льодом, я зотягся кальяном та повільно випустив сизі кільця диму у повітря, вони піднялись вгору та розсіялися під самісінькою стелею, на якій в істеричному танці мерехтіли різнокольорові відблиски численних прожекторів. Михайло тільки розкурювався, хижо спостерігаючи за звабними танцями напівголої жінки, яка хазяйновито встиглась йому на коліна. Ще декілька моїх приятелів з роботи сиділи трохи віддалік та балувалися чимось серйознішим, аніж звичайним кальяном. Торчків у моєму оточенні немає, просто інколи робота настільки трахає мозок, що розслаблення необхідне аби не збожеволіти. Білий порошок та іншу гидоту я не вживав. Алкоголь, жінки, цигарки, кальян – усе це моя тема.

Баси тиснуть на барабані перетинки, породжуючи в грудях приємну вібрацію, що розбурхує

сп'янілу свідомість. У клубі жарко, навіть дуже. Піджак вже давно валяється на сусідньому кріслі, а сорочка розстібнута десь до середини. Відчуваю, що на лобі зібралися краплинки поту, тільки віскі з льодом трохи рятує від удушливої спеки. В повітрі, окрім гіркуватого аромату кальяну витає мускусний запах вологих жіночих тіл, що змішаний із парфумами та цигарками. Вся ця атмосфера зі своїми збоченими ароматами, звуками та танцями, була спрямована на те, щоб засмоктати тебе в безодню гріху й хіті. В минулому цей процес дуже приваблював мене, але зараз чомусь колишній потяг кудись безслідно зник.

Відкинувшись на м'яку спинку дивану, я знову затягнувся та повільно випустив дим. Кожна клітина мого тіла була розслабленою, оповита дурманом, але в голові все одно чітко, навіть дещо болісно засів образ маленької, особливо погляд її великих блакитних очей. Вона не відпускала мою свідомість зі своїх маленьких пальчиків навіть зараз, коли я всіма силами намагався сконцентруватися на radoщах підписаного контракту. Поля мені подобалася, навіть дуже, але я розумів, що не можу так просто вийти до її життя. Вона ж мені в доньки годиться, між нами дуже велика різниця у віці, але ці аргументи не змінювали справжнього положення речей. Мій мозок плавився.

- Пропоную випити за Габріеля, - подав голос вже, мабуть, у сотий раз Михайло та потягнувся за своїм келехом.

- За його талант та нашу фортуна! - підтримав Макс.

- Ми всі добре попрацювали, - я криво посміхнувся та випив ще віскі.

Думки знову відкинули мене до маленької. Я намагався зрозуміти, що саме в ній мене приваблює. Частина сексуального бажання, прагнення захистити, власницька жага зробити її своєю. Не можу й не хочу навіть припускати, що поряд із Поліною може знаходитися хтось ще, окрім мене. Мозок знущається з мене, відроджуючи в пам'яті аромат ванілі. Кров повільно починає вирувати.

- Ти чому такий серйозний? - раптово запитав Михайло, відпустивши свою танцівницю.

- Втомився трохи, - роблю чергову глибоку затяжку.

- З тобою щось коїться, ти сьогодні весь день якийсь дивний, - друг виразно подивився на мене.

- Ні фіга від тебе не приховати, - іронічно посміхаюсь.

- Та ми з тобою друзі вже стільки років! Розповідай, що вже трапилося?

- Дрібниці, - відмахуюся.

- Габ, коли справа дійсно дріб'язкова, то ти вже трахаєш де-небудь за рогом одну з тих красунь, - Мішка хитає головою в бік танцівниць, які витончено кружляють на пілоні. - А тебе зараз не впізнати. Розсіяний, не береш участь у розмові, хоча сьогодні твій день.

Друг мав рацію, нічого від нього не вислизнуло. Це мене обурило. Не люблю, коли тебе розкривають з такою заздрісною легкістю та швидкістю, але з іншого боку, саме такі люди не дозволяють загубити зв'язок із реальністю.

- Краще вийдемо на вулицю, - запропонував я та дістав із кишені піджака нову пачку цигарок.

Стоїмо неподалік від чорного ходу та палимо. На небі з'явилися перші світло-сірі відблиски, що

знаменують про швидкий прихід світанку. Навколо тихо та прохолодно. Холод допомагає провітрити п'яний мозок. Обличчя Поліни перед моїми очима стає більш чіткішим.

- Тож, - почав Михайло, стряхнувши зі своєї цигарки попіл.

- Та що тут казати? Познайомився з однією дівчиною і, здається, добряче мене накрило.

- То ти через жінку такий в нас зачарований став? - друг засміявся. - Мабуть, вона в ліжку та ще шльондра, раз тебе так міцно ламає.

- В тому-то й справа, що між нами нічого не було. Тільки поцілувалися, а пробило так, що самому погано від всього цього.

- Габ, ти це зараз серйозно? - в карих очах Михайла заблищала насмішка. - Що-що, але це... Припини. Не вірю, що якась малолітня хвойда змогла взяти на гачок таку досвідчену людину, як ти.

- Не кажи про неї так, будь ласка, - незважаючи на те, що мої слова були проханням, голос прозвучав дуже погрозливо.

- Пробач, - Михайло став серйозним. - Не думав, що для тебе це так важливо.

- Сам у щоці, - роблю затяжку.

- А скільки ви вже знайомі?

- Не повіриш, дві доби, - із мене вирвався нервовий сміх, але товариш не поділяє зі мною цю дивну емоцію, навіть навпаки - стає ще більш серйознішим.

- Слухай, я не хочу давати тобі поради, особливо, коли ти цього не просиш. Але тобі не здається, що ця історія занадто схожа на ту, що трапилася із Софією? - ім'я моєї колишньої Михайло вимовляє обережно, добре розуміючи, як болісно я на нього все ще реагую.

- Молоденька, гострі відчуття, маніакальна любов, сумний кінець. Усе під копірку, - розчаровано зітхаю.

- Це твоя справа. Я про це не згадував би, але я власноруч тебе витягував з того болота. Не хочу, щоб це знову повторилося.

- Сам не хочу, тому стільки років кохався лише із зрілими жінками. Як бачиш, на ніжному віці дівчат в мене стоїть пунтик, - гірко посміхаюся.

- Не заганяйся, - Михайло поплескав мене по спині. - В усіх нас існують свої демони. Краще вернемося усередину, вип'ємо ще по одній, а потім додому. Ранок вже скоро, треба добряче відпочити.

- Мабуть, ти маєш рацію, - я допалив цигарку та вже хотів повернутися до клубу, але в кишені раптом завібрував телефон. - Їди, я тебе наздожену, - звернувся я до друга та подивився на екран. Телефонував Андрій. Всередині заворушилося почуття огиди. - Слухаю, - залізним тоном промовив я.

- Здравствуй, - тон брехливо-ввічливий із відтінком алкоголю. Схоже, Андрій не звик себе обмежувати в пияцтві. Цікаво, а де гроші бере? Постійно позичає в когось? Благає Поліну дати

йому на пляшку? Чи забирає силою? Лише одне таке припущення вже змушує мене бажати зламати хребет цьому покидьку.

- На годинник давно дивився? – привалююсь спиною до холодної цегляної стіни клубу.

- Ти мені пробач за ранній дзвінок, - відчуваю, що Андрій хоче догодити мені та це лише дратує.

- Що потрібно? – не хочу дарма витратити час на цю людину.

- Поліна передала мені твоє прохання, щоб я зателефонував. Ось власне я цей і роблю.

- Так-так, зовсім забув. Вітаю, Андрію, ти тепер в мене на лічильнику. Коли плануєш видавати перші відсотки? – дивлюся у небо – світає.

- Що? Як? Габріель, ми ж домовлялися, хіба ні? – цей черв'як продовжує щось волати в слухавку, а мені лише щиро смішно через те, що змусив цього вилупка скаженіти. – Якщо тобі Поліна не далась, ти тільки скажи, я швидко її примушу. Вона загалом тиха, але іноді вміє показати свій нестерпний характер.

Мене охоплює тремтіння, що викликано сплеском гніву. Сліпучого та неймовірного сильного гніву. Олії в полум'я додав ще й випитий алкоголь, він швидко загострив усі відчуття і тепер я заводжусь скоріше, аніж зазвичай. У голові ще чується відлуння Андрієвої фрази: «Я швидко її примушу». Це я тебе швидше зламаю та змушу до чого-небудь, ніж ти. Розгніваний усіма цими думками та давно забутими почуттями, які в мені відродила Поліна, розумію, що знаходжуся на перетині декількох граней. Якщо перетну їх, залишу цю точку, то повернутися вже ніколи не зможу.

- Я зараз приїду, - завершую розмову та повертаюся до клубу.

Десь в глибинні душі я розумів усю тупість цієї ситуації. Таке відчуття, немов я бик, якому невчасно показали червону ганчірку. Не треба було Андрієві казати про те, що він здатний завдати кривди Поліні аби тільки вона відпрацювала його борг. Мене повинно бути все одно, але це, бляха, не так. Розлючений, як біс. Хочеться вбивати.

Знаходжу Михайла, він вже сосеться із якоюсь пишногрудою кралею, яка нахабно тягне свої руки до його паху. Здається, тут і без мене всім весело, так навіть краще.

- Мені потрібно їхати, - кажу та допиваю останню порцію свого віскі.

- Як? Вже? – Михайло намагається сфокусувати на мені свій туманний погляд.

- Так, - хапаю зі столику ключі від машини.

- Чому ти так сіпаєшся? Оксана, оброби нашу людинку, - звертається друг до жінки.

Танцівниця та стовідсотково ще й проститутка, піднімається з колін Михайла та плавною ходою підходить до мене. Вона пахне задушливо-солодким ароматом парфумів, від якого стає недобре. Вказівний палець з гострим довгим нігтем, викрашеним у криваво-червоний лак, описує декілька кіл на моїх грудях. Чужий дотик до оголеної шкіри викликає в мене відразу. Перехоплюю руку та виразно дивлюся у густо намальовані очі Оксани.

- Повертайся до свого клієнта, - мій голос звучить зловісно, навіть занадто. Жінка відходить у бік.

- Габ, ну куди ти за кермо п'яним сядеш, га?

- Відвали, добре? Випивка за мій рахунок, все я пішов, - беру піджак та йду на парковку.

Заводжу двигун та дивлюся на себе у дзеркало. Чорні очі горять небезпечним полум'ям, поміж брів з'явилася глибока вертикальна зморшка. Бажання скалічити Андрія перетворилося на постійне. Дивись, маленька, до чого ти мене, дорослого чоловіка, довела. Їду з'ясовувати відносини, немов хлопчисько.

Я витискав із свого позашляховика усі сили, порушуючи, мабуть, з десятків дорожніх правил. Мені було катастрофічно необхідно, як можна скоріше дістатися до фінішу. Вже й не знаю, що саме змушувало мене так лихоманливо топити педаль газу в підлогу: бажання дати Давидову по морді за його тупі думки чи побачити малу. Я чесно намагався позбутися її впливу, але ні віскі, ні кальян, ні напівголі жінки не змогли звільнити мене. Так... Усе повторювалося точнісінько як свого часу із Софією. Мені зірвало дах і марно сподіватися, що мене відпустить, адже знаю – цього не буде. Така вже я людина... Начебто не закохуюся кожного дня. Хоча зараз мною керує якесь інше почуття і воно навряд чи має щось спільне з коханням. Але що це змінює? Нічого. Розумію, що наприкінці буде боляче, але все одно сліпо піддаюся цій «хворобі», немов уперше.

Зупиняю авто вже в знайомому дворі. Виходжу на вулицю, всього трясє від збудження та випитого алкоголю. Ну, Андрію, тримайся, зараз я зовсім не можу відповідати за свої вчинки. Залізні двері відчинені, заходжу в під'їзд та швидко піднімаюсь на потрібний поверх. Б'ю кулаком у м'яку обшивку дверей. Чую човгання капців і характерне клацання замку. На порозі з'являється Поліна. Вона з подивом дивиться на мене, напевно не очікуючи на ранкового гостя. Арктичний лід її очей остуджує мій неадекватний запал, але тільки на секунду. Мій погляд торкається її обличчя та зупиняється на багряній плямі, що потворним візерунком охопила ніжну шкіру щоки.

Свідомість плавиться від шаленої злості. Б'ю кулаком по одвірку, не відчуваю болю у суглобах, хоча бачу, що на руці з'явилася перша кров. Очі Поліни від страху стали величезними. Я налякав її своєю витівкою, але зараз нічого не можу з собою вдіяти.

- Татусь вдарив? – мій голос сів.

Маленька нічого не відповіла. Вона опустила голову, а я помітив, що її плечі затрусились – дівчинка заплакала. Все! Цьому виродку не жити! Заходжу в квартиру та йду на кухню – нікого нема, йду далі та знаходжу Давидова на дивані перед телевізором.

- Габріель! – помітивши мене, Андрій підвівся на ноги. Вид у нього такий собі. Кімната тхне перегаром та дешевими цигарками.

- Він самий, - я у декілька широких кроків долаю відстань між нами та хапаю покидька за комір брудної сорочки. – Побалакаємо?

- Що з тобою, Габ? – Давидов марно намагався сфокусувати на мені свій п'яний погляд. – Не гарячкуй! Ми ж усе вирішили! Тобі Поліна не дала? Саме тому ти зараз злися?

- Сука, тобі краще замовкнути! – закричав я та тряхнув Андрія так, що здалося, в нього голова зараз відвалиться до бісової матері.

- Габ! Схаменися! – Давидов вчепився руками в мої передпліччя, але я був набагато сильнішим.

- Ні, тварюка, не схаменуся! – я відштовхнув від себе цього козла, а він не втримавшись на ногах, впав на підлогу. Я сів зверху, притиснув коліно в його яйця, падлюка завилала. Мене почало нудити через те, який Давидов все ж таки покидьок. Його турбувало лише те, що маленька мені не дала! Вилупок! Захотілося розбити його тупу макітру. Я замахнувся та добряче вдарив Андрія, потім мене вже було не зупинити. Я бив цього збоченця, розуміючи, що досить буде ще кілька ударів і він помре.

- Благаю вас! – Поліна пронизливо закричала, її крик, немов розпоров мій запалений мозок, повертаючи до реальності. Голова почала перезавантажуватися, а кулак усе одно продовжував дубасити Давидова. – Ви його вб'єте! – маленька впала поряд зі мною на коліна та буквально повисла на моїй руці. – Не треба, – дівчина вблагано дивилася мені у вічі і я побачив у її погляді, що пробивав кожну клітину мого тіла, стільки виразного болю, страху, тривоги. Мене відпустило. Повільно, але все ж таки відпустило.

Я підвівся на ноги та подивився на Андрія, він валявся без свідомості, залити власною кров'ю. Поліна обережно доторкнулася до свого батька та схлипнула. Мені немов по голові важким молотком вдарили, я відступив на крок назад. Кулак болів, я мигцем подивився на нього – синій та в крові. Стало бридко від самого себе. Навіщо я все це влаштував на очах у Поліни? Через гроші? Нехай вдається цей гад, мені вони не потрібні. Просто... Просто, коли Андрій сказав такі мерзенні слова про свою доньку, мені зірвало дах, зламалися усі запобіжники. Мене накрило сильніше, аніж свого часу це було з Софією. Я не повинен був цього робити, не мав права. Весь алкоголь моментально випарувався і я вже тверезо подивився на ситуацію.

- Поліно, – я осікся не знаючи, що саме хотів сказати цій дівчинці, яка сама того не розуміючи, заволоділа усіма моїми думками.

- Йдіть геть, – прошепотіла вона, не дивлячись на мене.

Її бажання було логічними та справедливим, але в мене воно все одно викликало супротив. Я хотів захистити її. Нехай жорстоко, але все ж таки захистити.

- Дозволь допомогти, – мій голос прозвучав надламано.

- Просто йдіть геть, – маленька подивилася на мене та обпекла холодним, арктичним поглядом своїх блакитних очей, в яких блищали сльози.

Я хотів зробити ще одну спробу заговорити, але не наважився, мене раптом охопила до цього моменту небачена боязкість. Я був тут зайвим. Цей факт обпік, а адреналін почав відпускати. Біль у руці став відчутний. Йшла кров, боліли кістки. Але це маячня у порівнянні з тим гірким та болісним відчуттям, що оселилося у грудях. Я, здається, через власну дурість втратив шанс віднайти шлях до серця, яке раптово стало для мене бажаним. Тепер воно навіки заховалося серед безкрайніх льодовиків Арктики.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

8.

Увесь наступний тиждень сплинув для мене, як один довгий зтяжний день або ніч, що не хотіла поступатися місцем світанку. Вже навіть не пам'ятаю, коли в останній раз нормально лягала спати, бо весь час вимушена слідкувати за станом свого батька. Грошей, щоб сплатити знаходження тата в лікарні, в мене немає. Не знаю, щоб робила без вчасної допомоги дядька Миколи. В минулому він – талановитий лікар, який зміг врятувати безліч людських життів. Не беручи до уваги те, що дядько Микола вже давно на пенсії, його зморшкуваті руки добре пам'ятали свою справу. Я разом із сусідом піклувалася про батька та слухняно виконувала всі накази дядька Миколи.

У голові господарював повний хаос, втім, як і в усьому моєму житті. Самостійно я б не змогла впоратися. Бачити тата в такому моторошному стані, було нестерпно. Всі мої образи нікуди не зникли, просто замовкли на деякий час через страх, що батькові може стати гірше. Наші стосунки завжди були важкими, але не настільки, щоб відчайдушно мріяти про смерть тата. У всякому випадку, в мене це не виходило, незважаючи на гостру потребу в любові, розумінні, навіть незважаючи на величезний синець, що тепер «прикрашав» мою щоку. Ось така я слабака та дурна.

На роботі довелося узяти вихідний, на щастя, нещира доброта Алли Олександрівни мені в цьому допомогла. Начальниця відпустила мене, спираючись на те, що вона усе добре розуміє.

- Поліно, - ласкаво звернувся до мене дядько Микола, заходячи до кухні.

Я здригнулась та повернулась. Думки настільки сильно поглинули мене, що я навіть не відразу помітила чужу присутність.

- Я оглянув твого батька. Все з ним буде добре. Вчора в мене були підозри, що в нього зламаний ніс, але це не так. Нема про що турбуватися. Незабаром одужає, тільки синці на деякий час залишаться, але й вони з плином часу зникнуть.

- Добре. Велике вам спасибі, - я присіла на старий дерев'яний стілець та подивилася на свої сплетені пальці рук. Порожнеча в душі болісно здавила груди, хотілося плакати, але я наполегливо намагалася залишатися спокійною.

- Я тобі їжі приніс, - обережно промовив дядько Микола, сідаючи поряд.

- Спасибі. Як тільки отримую гроші, відразу поверну вам частину за ліки та за їжу, - очі заціпало, тому я раптово замовкла.

- Припини. Мені не потрібні ніякі гроші. Я просто хочу щиро допомогти. В мене теж є діти та онуки. Тому я добре розумію, що всім нам інколи потрібна підтримка.

Я тільки похитала головою, не наважуючись заговорити, інакше стовідсотково розплачуся. Не хотілося бути слабкою, бо я вже й так увесь час тільки одне роблю – захищаюся сльозами. Час дорослішати.

- Поліно, це, звісно, не моя справа, але все це, - дядько Микола подивився на мій синець, - зовсім неправильно. Знаєш, іноді краще зовсім не мати батьків, аніж жити з такими. Можливо, тобі потрібна допомога? Ти не соромся, я завжди поруч. Ти гарна дівчинка, незіпсована, ввічлива, це зараз така рідкість.

- Усе в порядку, дякую, я впораюся, - мій голос звучав тихо. - Ви вже й так декілька днів поспіль приходите до мене, допомагаєте. Мені ніяково.

- Припини, хто ще допоможе, окрім мене? Зараз мені потрібно вже йти, бо Графа треба нагодувати. Хто б не зробив це з твоїм батьком, я радий, бо йому давно час було мозок на місце поставити. Може він усе обміркує та виправиться? - дядько Микола підвівся та пішов у коридор.

- Я навіть вас чаєм не пригостила, - мені було дуже ніяково через те, що я не змогла відплатити за доброту дядьки Миколи.

- Це дрібниці. Я завтра їду до своїх у гості, там вже мені гарантовано декілька склянок чаю, - він тепло посміхнувся. - Таблетки я залишив на столі в кімнаті. Нічного складного немає, все написано в інструкції.

- Добре. Ще раз дякую.

Я закрила двері на замок та тихо пішла в свою кімнату, перед цим заглянула до тата. Він тихо спав. Я лягла на ліжко та подивилася у вікно. Тиха безмісячна ніч. Притягнувши коліна до грудей, я нарешті за останні декілька днів дозволила собі повернутися думками до Габріеля. Щось затремтіло всередині, коли я його згадала. Особливо в пам'яті яскраво й трохи болісно відбилися його очі, сповнені безконтрольним гнівом. Навіть зараз якось не по собі. Пам'ятаю величезний кулак, занесений над батьком. Я тоді сильно злякалася і за Габріеля, і за тата. Змішанні, суперечливі почуття приносили мені лише біль. Я боялася, що Габріель не послухається мене та вб'є мого батька, але він все ж зупинився. Зупинився, а потім зник. Сама його прогнала, а тепер страждаю через відчуття щемливої туги. Так, я сумувала за цією неоднозначною, але такої потрібною мені, людиною. Моторошно навіть думати про те, що ми більше ніколи не зустрінемося, але, напевно, так воно й буде. Я прогнала його, про ще тепер жалкую. Дурна.

Може, зателефонувати йому? В батька безперечно є його номер телефону. Ні, мені страшно почути те, що Габріель віднині не хоче зі мною нічого мати спільного. Це буде логічна реакція з його боку, але я боялася її, як вогню. Все дуже сильно заплуталося. Він старший за мене, тому ми не повинні бути разом, наші шляхи не можуть зіткнутися. Хто я? Боягузливе дівчисько. З мене нічого путнього не буде. Принаймні, так завжди стверджував батько. А Габріель... Він інакший, немов з іншого світу, в якому для мене немає місця. Цей чоловік красивий, сміливий та хоробрий. Поруч із ним повинна бути така ж жінка, а не якась маленька дівка з поламаним життям та спотвореною душею. Мені стало огидно від самої себе. Я притиснулася щокою до подушки та заплакала, омиваючи гарячими сльозами той біль, що зачаївся десь у серці. Потім істерика повільно відпустила, а я забулася у тривожному сні.

Мене розбудив чийсь болісний дотик до плеча. Здалося, якщо його здавлять трішки сильніше, то зламують кістки. Відкрити очі вдалося не відразу, голова боліла, а повіки налилися важкістю, немов під час затяжної хвороби. Знадобилося декілька секунд, щоб зрозуміти, де я та що зі мною трапилося.

Розплющую очі та бачу обличчя батька. Воно настільки близько розташувалося навпроти мене, що я відчула нервовий подих на своїй шкірі. Стало моторошно. За вікном тільки-тільки почало темніти. Я не відразу зрозуміла, що спала майже добу. Тіло боліло, а в голові начебто замість мозку влили гаряче желе.

- Спиш, тварюка? – прошипів тато, ще сильніше стискаючи моє плече. Особливо страшно лунало це питання, що супроводжувалося гнівними поглядом очей, які спухли через кулак Габріеля.

Я не ворушилася, розуміючи, що будь-який різкий рух може спричинити для мене дуже багато проблем.

- Як ти себе почуваєш? – я намагалася говорити спокійно, але це вийшло дуже фальшиво.

- Ти мені тут не корч із себе турботливу донечку, – тато трусонув мене, через що головний біль посилювався. – Нацькувала цього козла на рідного батька? – наголос був саме на слові «рідний». Чесно, стало смішно... До сліз. Тепер, коли Габріель нам'яв боки, батько раптово згадав про те, що ми не чужі один одному люди. Як несподівана проникливість! – Не знав, що ти така ж підступна сука, як і твоя матір! Покинути тебе треба було! Покинути, щоб де-небудь здохла! – тато кричав на мене як навіжений, бризкаючи слиною в усі сторони. – Погань! – він ще раз трусонув мене, а потім смикнув за руку і я впала на підлогу, болісно стукнувшись колінами та ліктем. Якби я вчасно не відповзла, то отримала ногами по ребрам. Батько зовсім озвірів, а я лише розуміла, що потрібно негайно вибігти з цієї клятої квартири, що перетворилася на справжню пастку. – Сюди йди! – людина, яку тепер я не могла вважати своїм батьком, схопив мене за волосся та різко потягнув на себе. В мене на очах з'явилися сльози від дикого болю. Я піддалася вперед, відчуючи, що добрячий жмут волосся залишився в руках «звіра».

Спотикаючись через власні ноги, я буквально вилетіла з кімнати в коридор. Серце швидко-швидко стукало в грудях, розбурхуючи по всьому тілу гостре відчуття адреналіну. Голова погано працювала, тому я діяла інстинктивно.

- Стій!!! – приголомшливий крик позаду.

Я схопила куртку, сумку та телефон, який лежав на тумбочці. В капцях вискочила на сходовий майданчик та побігла вниз. Декілька разів я майже не покотилася по сходах, але все ж таки вибралася на вулицю живою. Я боялася, що батько поженеться за мною, але цього не трапилося.

Ще дуже довго я відновлювала своє збите дихання. Легені палали, а я захлинаючись кашлем, відчувала гарячі сльози на своїх щоках. Куди йти? В кого прохати допомоги? Дядько Микола. Слабка надія на його підтримку миттєво перетворилася на друзки. Він казав, що поїде до своїх дітей. У вікнах його квартири не палало світло, а машина, яку сусід завжди залишав неподалік від будинку, тепер була відсутня.

Я вдягла куртку, відчуючи, що прохолодний вітер неприємно торкнувся оголеної шкіри, розбурхуючи мороз по всьому тілу. Всівшись на лавочку в сусідньому під'їзді, я подумки сварила себе за те, що не встигла схопити якесь тепле взуття. Але в той час мені було зовсім не до цього. Коли шок почав поступово слабшати, сильне тремтіння торкнулося кожного хребця. Я уся почала трястися, навіть зуби стукали, немов мене викинули на двадцятиградусний мороз. Сльози зникли, залишилися тільки страх та сильна трясучка. Думки всі сплуталися, тому тверезо оцінити ситуацію я зараз ніяк не могла.

Нервово граючись телефоном в руках, я не відразу зрозуміла, що він належить татові. Дихання знову збилось, коли я зуміла змиритися з ще однією своєю дурнуватою поразкою. Раптова ідея було дуже егоїстичною, але іншого входу я не мала. Ні, він був – змерзнути та померти. Тому я тремтячими пальцями розблокувала сенсорний екран та натиснула віконце «Контакти». Ім'я Габріеля виявилось одним із перших. Серце пропустило поштовх, а по шкірі немов розсипалися

маленькі голочки. Зітхнувши, я провела пальцем та побачила, що пішов виклик. Ніякої відповіді не було. В середині заворушилося жалюче відчуття, що я втратила цю людину. Мозок навідріз відмовлявся миритися з цією думкою.

Я подивилася, що є в моїй сумочці та виявила свій телефон. Заряду на ньому було дуже мало, але на декілька викликів має вистачити. Я знову зателефонувала, але порожні гудки ані трохи не змінилися. Відчуття, що я власними руками відштовхнула від себе єдину людину, яке мені була не байдужа, болісно вдарила по свідомості. А чого я, власне, очікувала? Що дорослий чоловік після тижня мовчання з мого боку, швидко відповість на перший ж мій поклик? Дурість. Але все одно боляче.

Це був якийсь-то жарт долі. Все це... Все, що зі мною відбулося з моменту, коли в моєму житті з'явилася Софія. Я вже тоді припинив належати собі, поневолений своєю хворобливою любов'ю до молоденької жінки, яка так майстерно розтоптала моє серце. Тепер Поліна... Дідько! Навіть гірко згадувати це ім'я! Між нами нічого, зовсім нічого не було, а я, начебто хлопець так болісно реагує на будь-який натяк, що пов'язаний з цією дівчиною. Мене хтось зверху прокляв?! Гадаю, що так.

Увесь останній тиждень я тільки те й роблю, що працюю, а в ночі гублюся у черговому клубі. В кожній чарці віскі я шукаю бажане заспокоєння та звільнення, що так й не приходило. Ще ця рука з синцями, що так чітко нагадують про той ганебний інцидент. Я усвідомлено ламав себе, марно переконуючи, що мені має бути все одно на цю малу, на її божевільного батька. Нехай борг залишиться на його совісті, більше мені немає, чого робити поряд з цією нахабною людиною.

Дідько! Якось ж я жив до цієї фатальної зустрічі. В мене є все та навіть більше, тоді чому... Чому в душі раптово утворилася така тяжка порожнеча, немов я позбувся важливого елемента, що весь цей час підтримував мене на плаву? Михайло мав рацію – історія повторювалася і мені було погано від цього жорстокого збігу. Я випив ще одну чарку подвійного віскі. Думки стали розповзатися, позбавляючись чітких обрисів.

Гучна музика практично розривала вушні перетинки, але я вже навчився отримувати від цього збочене задоволення. До мене підійшла грана жінка у вузькій чорній сукні та сіла на сусідній барний стілець.

- Вогник для мене знайдеться? – млосним голосом запитала незнайомка, демонструючи тонку цигарку між пальцями.

Я нічого не відповів, мовчки дав запальничку та попрохав бармена повторити моє замовлення.

- Сумуєш? – жінка зробила затяжку та обдала мене ментоловим димом.

- Полюбляю займатися цією справою наодинці, - невдоволено відповів я.

- Цим завжди можна зайнятися удвох, - жінка багатозначно подивилася на мене та посміхнулася.

Я швидко зрозумів до чого все це веде. Обертаю голову та бачу усміхненого Михайла. Він сидить за нашим звичним столиком та жестами мені показує, щоб я підчепив цю кралю. Мені стало гидко, бо я нікого не хочу підчеплять. Зовсім жінок бачити не хочу, мене від них вже нудить.

- Тримай, - я дав грошей спокусниці. – Це тобі за невдалий вечір, - випиваю ще одну чарку та розраховуюся за випивку. Тепер просто потрібно проштовхнутися між танцюючих людей в бік виходу.

Хочеться додому. Ця тижнева гулянка вже почала мене бісити. Адже знаю, що не витравлю з голови маленьку, тоді навіщо намагатися? Час вже прийняти себе та зрозуміти, якщо дівчинка потрапила в думки, то вже собі не допоможу. Доки не випалять усі почуття, не витрухнуть всю душу – не заспокоюсь. Такий вже я мазохіст.

- Вже йдеш? – Михайло мене наздогнав на стоянці.

- Так, - шукаю по кишенях ключі від автомобіля.

- Побалакати не хочеш? – товариш порівнявся зі мною.

- Нема про що, - коротко відповідаю.

- Хіба? – саркастична посмішка. – Хоча б мені вже не брешти, добре?

- Не брешу, - я відключив сигналізацію.

- Габ, припини, будь ласка, - Михайло тицьнув мене в плече.

- Відвали. Повертайся в клуб. Твої шльондри вже зачекалися, - починаю злитися.

- Не відвалю, Габ, зрозуміло? НЕ ВІДВАЛЮ! Ніхто тебе не чіпав увесь тиждень, я також. Але слухай, це вже не смішно. Чому ти так почав заганятися через дівку, з якою навіть не трахався?

- Гадаєш, щоб почати заганятися треба обов'язково зайнятися сексом? – невдоволено дивлюся на друга. – Примітивно міркуєш.

- Знаєш що, ти нахрін розбив свій позашляховик, вліз у декілька сутичок та напився віскі. Можливо це нормально, коли до дідька їдуть довготривалі стосунки з жінкою, але в твоєму випадку... Ти її зовсім не знаєш, може, у вас нічого б не вийшло. В тебе є Ольга, гарна жінка, мозок не трахає, що ще потрібно?

- Почуття, розумієш? Замахався я вже від цього сексу на одну ніч. Замахався від гулянок у клубах, адже я вже давно не хлопчик. Хочеться стабільності та визначеності в особистому житті. Дітей хочу, розумієш? Хоча, кому я це кажу?

- Габ, я добре розумію усі ці твої прагнення. Нормально хотіти вже чогось серйозного, але для стабільності потрібна доросла жінка, а не молодесенька дівчинка. Ти робиш одну й ту ж помилку та не розумієш цього. Дівка твоя подорослішає та піде від тебе, а ти знову почнеш на самоті рани загоювати.

- Все я розумію, тому відвали. Без тебе й так хріново на душі, - відчиняю дверцята свого спортивного автомобіля.

- Може, хоча б на таксі поїдеш? Ти вже сідав на підпитку за кермо.

- Я свій позашляховик розбив не через алкоголь, - на вустах з'явилася іронічна посмішка.

- Ти пришелепкуватий, Габ.

- Знаю. Мені здавалося, що ти вже про це давно здогадався. Все до понеділка не діставай мене та хлопців попередь. Нехай поки що бізнес на тобі повисить.

- Добре. Тільки пообіцяй, що нам не доведеться твій труп виймати з річки, о'кей?

- В мене не так вже багато машин, щоб розбивати кожну з них, - я сів за кермо та завів двигун.

Їхав вечірнім містом, насолоджуючись хрипким голосом Стінга, що звучав у колонках радіо. Завжди любив цього виконавця, є в ньому щось таке незвичайне та зворушливе. Хочеться напиться так, щоб просто впасти та спати декілька діб поспіль, але якийсь-то міцний бар'єр всередині мене не дозволяє настільки розпуститися. Перед очима з'являється обличчя п'яного Давидова. Мерзенне видовище, не хочу йому уподібнюватися. Хоча й сам я ані трохи не кращий за нього.

Вже скоріше інертно, ніж усвідомлено, я звернув у бік знайомого мені житлового комплексу. Зупинивши авто, виходжу на вулицю та палю цигарку. Дме прохолодний вітер і мене огортає неприємне тремтіння. Всередині все палає, а зовні ніби вкривається кіркою льоду. Така полярність власних почуттів знищує залишки рівноваги, які я наполегливо намагався зберегти протягом останнього тижня.

Випускаю дим та крокую у двір. Не знаю, навіщо зараз це роблю. Постійно хотілося сюди приїхати, але кожного разу я зупиняв себе. Дурнуватو це. Та й нащо таке робити? А зараз, я начебто відчув потужний імпульс, який закликав мене прийти в це кляте місце. Навіщо? Подивитися у вікна та в сотий раз переконатися у власній дурості? Дуже розумно!

Йду повільно, навколо нікого немає, лише суцільна тиша. Вона болісно стискає груди та скроні. Особливо ця тиша відчутна після галасливого клубу. Гра контрастів викликає нудоту. Підходжу до дитячого майданчика та сідаю на якусь-то дерев'яну фігуру, чи то кінь, чи то черепаха, в усякому разі гарна заміна лавочки.

Дивлюся на вікна сьомого поверху - світло відсутнє. Мабуть вже давно полягали спати. Зараз між нами пролягла незначна відстань, яку я можу з легкістю здолати. Просто піднятися, зламати клятві двері та забрати маленьку. Але чи хоче цього вона? Запитувати не буду. Дівчинка і так мені весь мозок зламала, запитання тепер зайві. Але з іншого боку, чи не запізнився я зі своїми егоїстичними нахилами?

Викидаю недопалок у смітник та дістаю з пачки ще одну цигарку. Не встигаю скористатися запальничкою, бо в кишені раптово завібрував телефон. Стиснувши цигарку зубами, дістаю мобільник, його яскраве світло болісно б'є в очі. Номер Давидова. Отямився? Гадав, що він ще місяць буде валятися непритомний. Відкладаю телефон, закурюю та дивлюся на свій кулак. Весь синцях як і моє обличчя. Нещодавно в клубі потрапив у випадкову сутичку, яку можна було б з легкістю уникнути, але я прагнув спустити пар. Спустив... Тепер увесь офіс обговорює розбите обличчя керівника.

Затягуюся і несвідомо мій погляд зупиняється на субтильній фігурці, яка сидить на лавочці сусіднього під'їзду. Мені вистачило рівно однієї секунди, щоб мій мозок зрозумів, кого саме я бачу. Не знаю, як це пояснити, але цю фігуру я запам'ятав занадто гостро, щоб забути її. Така вразлива, навіть незначні рухи б'ють точнісінько в саме серце. Такою вразливою може бути тільки вона.

Мій телефон знову завібрував. Незнайомий номер. Дивлюся в її сторону, обличчя підсвічено тьмяним світлом екрана телефону. Всередині щось згоріло та обірвалося. Викидаю цигарку, беру телефон та впевнено прямую до маленької. Шкірою відчуваю наближення неминучого

зіткнення двох протилежних світів. Чорне та біле, світло та пільма. Тяжіння двох полюсів.

Поліна помічає мене тільки тоді, коли я вже знаходжуся в лічених метрах від неї. Бачу як у її великих очах затягнутих арктичною синявою, прослизає цілий спектр різноманітних емоцій: від подиву до полегшення, від невимовного болю до хворобливої радості. Дівчина встає та кидається назустріч моїм рукам, шукаючи в них, у мені підтримку й захист. Аромат ванілі наповняє мої легені, а я розчиняюся в цьому запаку. Тримати маленьку в своїх руках, відчувати її, поглинати її невимовну образу – дивовижне відчуття.

Вона заплакала, ховаючи своє обличчя в мене на грудях. Я міг тільки здогадуватися, що з нею трапилося, але безперечно я причетний до всього того, що зараз переживала Поліна. Ідіот! Слова зараз були зайвими, почуття та імпульси, які розбурхували кожную клітину наших тіл, говорили самі за себе.

Я підняв Поліну на руки та обережно поніс у бік своєї автівки. Крапка, що символізувала неможливість повернення назад, віднині була подолана. Тепер тільки потрібно не наробити дурощів.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

9.

Розмірений звук двигуна заспокоював та навіть заколисував мене. Я їхала на задньому сидінні спортивного автомобіля, притиснувши коліна до грудей. За вікном подразнюючі очі, мерехтіли вогні нічного міста. З радіоприймача лунала майже знайома пісня. Мозок чомусь дуже серйозно сконцентрувався на тому, щоб згадати ім'я виконавця та назву пісні. Я чула її раніше, вона мені тоді дуже сподобалася. Така заспокійлива й душевна. Ця пісня ще дуже часто грає по радіо, яке є в нашому книжковому магазині. Поступово пам'ять почала працювати, тому незабаром на поверхню виплила інформація, яка зараз мені задавалася дуже важливою. Якийсь-то фінський рок-гурт, а пісня називається «Rewind». Я розумію, що це дурниці та не про це потрібно думати, але мозок немов би з останніх сил намагався захистити мене.

Сльози давно вже висохли, бо вже більше немає сил плакати. Та чи потрібно плакати через те, що неможливо змінити? Я крадькома подивилася на Габріеля. Його брова та вилиця розбиті, але я впевнена, що тато тієї жахливої ночі навіть не встиг вдарити Габріеля, до того ж ці синці здаються зовсім свіжими. Невже подрався із кимось?

Мій погляд обережно торкнувся рук Габріеля і я почала спостерігати за тим, як цей чоловік керує автомобілем: дуже зосереджено через що здається, немов думками Габріель зараз занадто далеко від мене. Цікаво, а куди подівся позашляховик? Та машина мені подобалася значно більше, всередині неї відчуваєш себе набагато безпечніше. А куди ми їдемо? Напевно, у «Персефону». Мозок продовжив народжувати все нові та нові запитання, майстерно захищаючи мене від істерики, що вже дихала мені в потилицю.

- Як ти себе почуваєш? – це було перше, про ще мене запитав Габріель за увесь той час, що ми знаходилися в дорозі.

- Дивно, - я знову подивилася у вікно. - Наче все це трапилося не зі мною, а з кимось іншим.

- Він тебе прогнав? - я не відразу зрозуміла сенс питання. Мені подобалося слухати цей голос, який начебто огортав мене та дарував необхідне відчуття повного захисту, якого я конче потребувала. - Поліно?

- Так, - відповіла я. - Але пробачте, я не хочу про це зараз говорити.

- Розумію.

Ми знову занурилися у тишу. Мене огорнув заспокійливий шум двигуна й приємна музикальна композиція, що лунала з радіоприймача. Хотілося спати. Зупинити б час, перевести дихання, полагодити понівечену батьківською жорстокістю душу та піти знову вперед. Нажаль, вдалося лише заснути. Я задрімала ненадовго, а прокинулася тоді, коли машина плавно зупинилася.

- Де це ми? - у вікні я не побачила очікуваної яскравої вивіски готелю, тільки височенний житловий будинок, яких у місті хоч греблю гати.

- В мене тут квартира є, - коротко відповів Габріель та вийшов на вулицю, щоб відчинити мені дверцята й підняти на руки.

- Не треба, я можу сама дійти, - мій супротив прозвучав слабко.

- Ти знову в капцях, - вуста Габріеля розтяглись в гіркій усмішці.

Еге ж... Знову ці дурнуваті капці.

Ми на ліфті піднялися на дев'ятий поверх і тільки тоді мене поставили на ноги, бо Габріелю було потрібно дістати з кишені ключі. Я стояла, переминаючись з ноги на ногу. Мені було й холодно, й жарко. Напевно це наслідки шокowego стану.

Незабаром Габріель відчинив двері та жестом запросив мене всередину. Ми опинилися в просторій квартирі-студії. В повітрі було відчутно слабкий запах фарби.

- Нещодавно тільки завершився ремонт, - відповів Габріель на моє питання, що прозвучало лише подумки. - Меблі ще не всі перевезенні, але найнеобхідніше вже тут.

- Ви в цій квартирі мешкаєте? - таке питання здалося мені нетактичним, але вже було запізно щось змінювати.

- Ні, - чоловік раптово насупився. - Якщо чесно, я тут вже давно не живу, навіть не з'являюсь. Але я впевнений, що це помешкання тобі згодиться для життя.

- Для мого життя? - я здивовано подивилася на Габріеля.

- Саме так, - він пройшов вглиб квартири та увімкнув світло. - Адже ти не сподівалася, що я дозволю тобі повернутися до татка? - Габріель посміхнувся лише куточками губ, але я чітко помітила, що його погляд залишився серйозним, навіть занадто серйозним для такої незначної емоції.

- Не знаю, - чесно відповіла я, відчуваючи, що в грудях знову починає нестерпно боліти. Не хочу думати про батька, в усякому випадку, зараз.

- Не стій на порозі, проходи, - запропонував Габріель та увімкнув електронний камін, який

вузькою довгою стрічкою був вмонтований у стіну. – Деся повинен бути комплект постілі. Треба пошукати. В холодильнику порожньо, але я завтра виправлю цю прикру ситуацію, якщо, звісно, ти зараз не хочеш їсти.

- Ні, не хочу.

- Сідай, - Габріель зняв з дивану, що був розташований біля вікна, захисну плівку.

- Сподіваюсь, я вам своєю присутністю не заваджую? – я тихенько пройшла по паркету та сіла на самий краєчок дивану, поклавши сумочку на коліна.

- В мене достатньо нерухомості, щоб ти не відчувала себе зайвою, - Габріель знову посміхнувся, а я знову зустрівася поглядом із серйозними карими очима.

- Як ви опинилися біля мого будинку? – це питання не давало мені спокою, хоча підсвідомо я вже знала приблизну відповідь. Але все одно мені було необхідно почути цю відповідь.

- Хотів побачити тебе, - спокійно відповів Габріель, через що я здивувалася. Немає ніяких ухилень, лише звичайна констатація факту. – Це тебе ні до чого не зобов'язує, - додав Габріель, помітивши моє зніяковіння. – Тепер ти знаходишся під моїм захистом там опікою. Тут ти можеш жити стільки, скільки буде потрібно. Я вже не хлопчик, тому кажу прямо, ти мені подобаєшся, навіть більше, ніж потрібно, - Габріель сів поруч. – Але я не хочу робити тобі боляче чи змушувати лягати зі мною у ліжку. Якщо тобі потрібен час, я тобі його дам. В мене є тільки дві умови: ніколи не брешти мені та не втручайся в мої особисті справи. А я обіцяю, що ти не пожалкуєш про нашу зустріч.

Габріель сидів достатньо близько, тому я могла краще його роздивитися. В очах блищить тверда, непорушна впевненість у сказаних словах. Ці слова були справедливими, але чомусь на душі стало важче. Габріель подобався мені та подобався, як він вірно помітив, набагато більше, ніж потрібно, ніж я могла собі дозволити. Але сказати зараз про це мені не вистачило сміливості, та й момент не відповідний.

Мій погляд торкнувся обличчя Габріеля, зачепився за глибоку вертикальну зморшку поміж густих брів, потім зупинився на синцях. Цей чоловік не був схожий на людину, яка полюбляє втручатися у сутички, чи я помиляюся з цього приводу?

- Що з вами трапилося? – обережно запитала я, ледве торкнувшись невеличкого синця на вилиці. Габріель не поспішав відповідати. Він закрив очі та потягнувся до моїх рук так, як нужденний у пустелі тягнеться до рятівної вологи. Серце пропустило поштовх. Я присунулася ближче та акуратно, щоб не завдати кривди, торкнулася ранки на брові. Мені чомусь не хотілося бачити на цьому обличчі навіть мізерної подряпини.

- Мені б самому хотілося знати відповідь на це питання, - Габріель розплющив очі й затуманеним поглядом подивився на мене. Про що це чоловік зараз думав? Що він відчував? Про що мовчав? Про це все я могла тільки здогадуватися, але в одному я була впевнена на всі сто відсотків – поряд з Габріелем мені спокійно й затишно.

- Ви поїдете? – тихо запитала я. Моя інтонація миттєво натякнула на те, що сьогодні я не хотіла б залишатися на одинці зі своїм болем.

- Тільки, якщо ти мене про це попросиш, - Габріель тяжко зітхнув та через декілька секунд повернув собі колишню впевненість.

- Цього не буде, - твердо відповіла я, відчуваючи, що відгомін цигаркового диму, змішаного з терпким одеколоном і гірким ароматом алкоголю, осідає в моїх легенях. Я ніколи не любила запах цигарок й спиртних напоїв. Для мене все це було передвісником чогось недоброго та пов'язаного з батьком. Але зараз мені подобалося насичуватися цими запахами. Взагалі все, що стосується Габріеля, починало мені подобатися.

- Добре, - його голос пролунав приглушено, по шкірі пройшлися мурашки. Що це? Все ще наслідки шокового стану? Чи причина криється зовсім в іншому? – Тоді я пошукаю для тебе який-небудь одяг, а ти поки можеш прийняти ванну.

- Так. Дякую, - мить сакрального споріднення минула, до нас повернулася звична реальність.

Габріель показав мені, де знаходиться ванна кімната та дав величезний білий рушник. Зоставшись наодинці з усіма своїми думками, почуттями, я заправила волосся за вуха та ввімкнула воду. Поки ванна набиралась, я присіла на бортик та стомлено зітхнула. Серце все ще швидко билось у грудях, розбурхуючи тіло. Я думала про Габріеля, незважаючи на те, що він знаходився за стінкою. Я все думала й думала, з кожним разом розуміючи, що, напевно, починаю закохуватися. Ось так просто. Мабуть, це повна дурня і мені потрібно бути обачнішою, але це сильне почуття підкорювало розум. Я хотіла бачити, хотіла чути Габріеля все більше й більше. Безумство!

Ванна наповнилася, тому я не гаючи часу, роздягалася та сіла в гарячу воду. Напруга, що стала наслідком усього минулого тижня, почала повільно відпускати мене, народжуючи в душі довгоочікуваний спокій. Я розслаблено відкинула голову на бортик ванни та заплющила очі. Втома, що осіла в моєму тілі, напевно, ще декілька років тому, теж почала слабнути, звільнюючи мене від своєї отруйної сили. Я відчула себе собою, новою, переродженою істотою. Не знаю, як довго триватиме це ефемерне відчуття свободи, але хотілося, щоб воно було зі мною якнайдовше. Хотілося, щоб час зупинився, а я б змогла перепочити, заповнити душу новими силами.

Трошки поніжившись у ванні, я все ж таки думками повернулася на планету Земля та почала змивати з себе слід занадто важкого дня. Підсушивши волосся рушником, я в нього загорнулася і підійшла до дзеркала, щоб роздивитися свій синець на обличчі. Його вже майже не було помітно, але якщо придивитися, то ще можна побачити жовтуваті контури. Голова в тому місці, звідки тато видрав мені жмут волосся, трішки спухла та боліла. Але загалом я фізично почувала себе нормально.

- Жіночих речей в мене немає, але я тут знайшов свої старі спортивні штани та футболку, - Габріель заглянув у ванну кімнату.

Я обернулася, зняковівши через таку раптову появу. Габріель повільно ввійшов у кімнату, я помітила в його руках речі. Лише одна думка про те, що я зараз знаходжуся в одній кімнаті з чоловіком, а на моєму тілі є тільки рушники, змусила мої щоки запалати від сорому. Габріель підійшов ближче та поклав речі на полку, що була вмонтована поряд із раковиною.

Раптом стало дуже жарко, мені навіть дихати було важко, нібито хтось вчепився обома руками в мою горлянку. Габріель охопив моє тіло поглядом, я майже шкірою відчула цей погляд. Але долаючи власне зніяковіння, я подивилася Габріелеві прямо у вічі. Він торкнувся розбитими кісточками пальців моєї щоки. Я чомусь згадала нашу першу зустріч, яка відбулася не так давно. Тоді Габріель теж торкався мене, але після цього я ще декілька разів прощалася із власним життям. Через цей спогад мене охопило тремтіння, не хочу, щоб усе це знову повторилося. Воно не повториться. Я дивилася в темні очі Габріеля і бачила в них різноманітні

емоції, але жодна з них не була схожа на ті відчуття, що тоді охопили цього чоловіка на моїй кухні.

Габріель обережно схилювся до мене, взяв за підборіддя й начебто запитуючи дозволу, поцілував у нижню губу. Гаряча хвиля огорнула мене, занурюючи свідомість у солодкий густий туман. Я не могла забути той наш поцілунок, адже для мене він був першим. Цей новий досвід хотілося повторити, тому я невміло, але щиро почала цілувати Габріеля, притискаючись до нього всім тілом. Його руки схопили мене за талію.

Кров потужними ударами стукала у вухах, а голова почала кружитися, мені навіть здалося, що підлога під ногами загойдалася. Поштовхи серця вже давно збилися, а Всесвіт стрімко стиснувся до розмірів цієї невеличкої ванної кімнати, що відгороджувала нас від проблем та поганих думок. Смак нашого поцілунку практично миттєво палаючим візерунком відбився в моїй пам'яті: гіркий, терпкий та найбажаніший.

- Почекай, - важко дихаючи, промовив Габріель, перериваючи поцілунок. Чоловік уклав моє обличчя у свої долоні та притиснувся чолом до мого. Я не розплющуючи очей, жадібно вдихала аромат чоловічого одеколону, немов можу його ось-ось забути. - Напевно, поки що, потрібно зупинитися, - Габріель обережно відсторонився від мене. - Не треба нам квапитися із цим.

Поки маленька перевдягалась у ванній кімнаті, я займався ліжком у спальні. Розібравшись із простиралом і ковдрою, я старанно намагався запхати подушку в наволочку. Стільки часу ця квартира пустувала, що тепер здавалось, ніби в цих стінах назавжди завмерло життя. Моє минуле життя... Моє минуле невдале життя. По спині пройшовся неприємний холод, але він майже відразу зник, коли я пригадав м'які та ніжні вуста Поліни. Не знаю, яким чином я зміг зупинитися. Я був на межі, але на диво швидко взяв себе в руки.

Впоравшись з подушкою, поклав її на ліжко. Я оглянувся по боках, щоб впевнитися, що нічого раптом не забув. Таке дивне відчуття зненацька огорнуло моє серце, немов на хвилику я потрапив у минуле. Тут я колись був щасливим, потім у в'язниці цих стін зазнав нелюдських страждань. Не розумію, навіщо саме сюди привіз маленьку. Це занадто егоїстично з мого боку, намагатися однією дівчиною остаточно витравити думки про іншу. Хоча, це навіть не спроби, я дійсно збожеволів через Поліну, але присмак минулих невдалих стосунків ніяк не хоче зникати.

Софія, немов отрута, в'їлася мені під шкіру, залізла в мозок та не бажає навіть зараз залишити в спокої. Скільки вже минуло часу? Роки три-чотири... Я досі намагаюся отямитися, стати колишнім чоловіком. Дідькова хвороба, від якої не існує ліків! Вона знову почала мене атакувати, коли до мого життя несподівано увірвалася маленька. Дівчина нагадувала мені про давно минулі дні... У когось на небі дуже збочене почуття гумору. Я міг би звабити Поліну, міг би взяти, не питаючи дозволу, але це не моя історія. Це було б дуже жорстоко - знущатися над людиною. Хочу, щоб між нами все народжувалося поступово, але часом мене так збуджує її присутність, що доводиться тримати себе під контролем з останніх сил.

Пам'ять послужливо відроджує чудову картину перед моїми очима: Поліна, загорнута в білосніжний рушник, з вологим волоссям, вологою шкірою, м'якими вустами та ще цей погляд талого арктичного льодовика. Хочеться вити як божевільному та стискувати пальцями цю маленьку ніжну істоту, затаскуючи до полону своїх обіймів. Я звихнувся і, мабуть, це вже назавжди.

- Я закінчила, - тихенько промовила Поліна, коли я повернувся у вітальню.

Дівчина одягнена в мої старі речі, зараз виглядала особливо тендітною. Маленьке янголятко. На моїх устах квітне посмішка.

- Відмінно, а я для тебе вже підготував ліжко, так що можеш вкладатися, - знімаю піджак та кидаю його в крісло, що обтягнуте захисною плівкою.

- А де ви будите спати? - величезні блакитні очі, здається, зазирають мені в саму душу. Мені смішно через те, що Поліна все ще звертається до мене на «ви».

- Тут, - вказую жестом на диван. - Їди, лягай. Ти втомилася, тому потрібно добре відпочити. Занадто багато всього сьогодні трапилося.

Маленька закусує нижню губу та неквапливо їде за мною, а мене не покидає відчуття якоїсь недовомленості з боку дівчини. Ще раз добренько поправляю ковдру, потім Поля швидко лягає й вблагано дивиться на мене. Я трішки розгубився через такий погляд. Поводжу себе зовсім як хлопчисько, хоча був упевнений, що вже давно навчився зчитувати емоції на обличчях жінок.

Я присів на край ліжка та торкнувся пасма вологого світлого волосся. Я побоювався, що після проблем, що трапилися в будинку Поліни, дівчинка почне приходити в себе. Зазвичай, таке ось «отямлення» здатне викликати істерику чи щось подібне. Мені не хотілося, щоб маленька страждала, адже сам розумію, як це вбиває зсередини.

- Все в порядку? - я ще відчуваю на язичку смак Поліниних вуст, пальці занадто чітко пам'ятають плавні вигини її стрункого тіла, що було сховано під тканиною рушника. Важко говорити, коли в голові все йде шкереберть.

- Так, мабуть, - вона ледве помітно посміхнулася.

- Можливо, хочеш поговорити? Поділитися тим, що тебе непокоїть? Інколи це може допомогти.

- Просто будьте поруч, - бажання Поліни не було звичайною забаганкою, як це часто траплялося із Софією. Вона лише хотіла підтримки та захисту, а нині лише я міг всім цим забезпечити цю дівчинку. Не потрібно благати знов, у всякому разі це не потрібно робити Поліні.

Я приліг поверх ковдри та обережно обійняв дівчинку. Вона зручно влаштувала свою голову в мене на грудях та заплющила очі. Ми лежали в повній тиші, моя рука потяглась до тендітного плеча, я обережно почав його масажувати, інколи спускаючись до спини. Тіло маленької тремтіло, а мені відчайдушно захотілося забрати це кляте тремтіння, забрати будь-який острах і весь біль. Поступово Поліна почала розслаблятися та заспокоюватися у моїх руках.

Вимкнувши світло, я подивився у вікно, де зяяла чорна порожня ніч та почав обережно заколисувати дівчину. Мені було так спокійно й тепло на душі. Я торкався ніжної шкіри, цілував потилицю Поліни та насолоджувався цими дарунками, як дитина. Нам не потрібно було трохатися, щоб досягнути всі можливі тонкощі тілесного задоволення, достатньо тиші та відчуття тепла, що сповнювало наші душі. Розуміння цієї простої істини змусило моє дихання збитися.

Я заплющив очі й не помітив коли задрімав, незважаючи на незручну позу, насичений день і ті скелети в шафі, які через деякий час обов'язково «вийдуть» назовні. Тут і зараз був я, була маленька й та ниточка, що тільки-тільки з'явилась між нами і яку я так одержимо боявся

випадково обірвати.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

10.

Наступного дня я прокинулась від яскравих сонячних променів, які пробивались крізь вікно й танцювали на моєму обличчі. М'яке світло наповнило собою простір спальні, відбиваючись химерними візерунками на білих стінах. Ще не до кінця розплющивши очі, мені здалося, що за вікном квітне весна, але, коли я остаточно отямилася, то згадала, що зараз осінь, майже її кінець.

Потягнувшись у ліжку, я помацала рукою поруч, але нікого не знайшла. Для мене однієї ця кімната здавалася занадто великою та навіть трішки незатишною. Без Габріеля тут дуже порожньо та холодно, ніби я потрапила на гігантський льодовик.

Піднявшись з ліжка, я раптом побачила нові капці. Дивно... Я чітко пам'ятала, що вчора їх тут не ще було. Милі капці з зображенням панд, навіть шкода їх взувати, але підлога занадто прохолодна, щоб гуляти по ній босоніж. Я швидко взулась та одягла штани Габріеля. Їх довелося добряче натягнути до самих грудей і міцно зав'язати шнурок, інакше я ризикувала дорогою залишитися голою.

Уперше за довгий час я почувала себе бадьорою, навіть дихати тепер стало набагато легше, ніби важкий камінь з грудей нарешті зник. Я наче переродилася чи отямилася від довгого та болісного кошмару. Заправивши ліжку, я вирушила на пошуки Габріеля. В квартирі я зовсім не орієнтувалася, тому декілька разів заглядала в такі ж порожні кімнати, як і моя, але наприкінці моїх пошуків на мене чикав успіх.

Я відчинила двері, що вели до кухні й побачила дуже потішну картину. Габріель стояв біля плити, одягнений у фартушок та пританцьовував під пісню, що, напевно, належала гурту «Modern Talking». Габріель був настільки поглинутий процесом приготування омлету та музикою, що навіть не відразу помітив мою присутність. Я підперла плечем одвірок і посміхаючись, спостерігала за тим, як цей дорослий чоловік із зовнішністю олімпійського божества намагається підспівувати Томасу Андерсу. Мистецтво співу очевидно було непідвладне Габріелю, але це його геть не бентежило. Тут було важко не посміхнутися. Гарний настрій і задоволення від процесу приготування сніданку, робили Габріеля значно молодшим, зовсім хлопчисько, щоправда, з очима дорослого, значно старшого від справжнього його віку, чоловіка.

- Доброго ранку, співаче, - більше залишатися непоміченою мені не хотілося, це вже навіть якось непристойно.

- Привіт, паняно, - Габріель стрепенувся, я застала його зненацька. - Зараз вимкну музику, - він вже потягнувся до свого смартфона, що лежав на столі.

- Ні, не треба, мені дуже подобається ця пісня, - я пройшла вперед та зазирнула в пательню. Дійсно, готувався омлет, як я і думала. - Знаєте, ще трішки й ви його можете зіпсуєте.

- Справді? Я думав, що зі скоринкою буде навіть краще. Хоча, я не дуже знаюся на процесі приготування їжі, - Габріель віддав мені виделку, поступаючись місцем ранкового повара.

- Нічного страшного, тепер усе під моїм професійним контролем, - заспокоїла я, швиденько рятуючи омлет. - Я рано навчилася готувати, тому можу вам дати декілька уроків. Безкоштовно.

- Цікава пропозиція, - Габріель, практично не торкаючись мене, заправив пасмо мого волосся за вухо. Це було так дивно... Все це... Кухня, приготування їжі, пісні Томаса Андерса... Мимоволі складалося таке відчуття, що ми знайомі вже багато років, тому цей ранок – щось давно звичайне, зрозуміле. Ця ситуація здавалась мені правильною, причому настільки, що стало трішки болісно в грудях, але цей біль був приємним.

Габріель, підпер попереком кухонних стіл, схрестив руки на грудях та зосереджено спостерігав за мною, поки я старанно розкладала по тарілках врятований омлет. Такий проникливий погляд збентежив мене, тому щоб розвіяти тишу, я запитала:

- Полюбляєте слухати «Modern Talking»?

- Старомодно, чи не так? - в голосі відчутне відлуння сорому.

- Ані трохи! А що ще ви слухаєте?

- Багато чого: старі пісні, нові, класику.

- Наприклад?

- Стінг, Мадонна, Майкл Джексон, класичний рок, діапазон моїх інтересів дуже широкий. А ти? Що подобається тобі, Поліно? - Габріель повернувся та оперся руками на кришку стола.

- Книжки, красивий одяг. Примітивно, чи не так? - я спробувала повторити його інтонацію, коли він запитав про старомодність, але погано вдалося. Ми трішки помовчали.

- Ані трохи, - голос Габріеля став серйозним. - Все, що стосується тебе, не може бути примітивним.

Я посміхнулась. Потрібних слів, щоб хоч щось відповісти, раптом не знайшлося. Напевно, я зараз червона й моє обличчя схоже на стиглий помідор.

- Не буду тебе більше бентежити, - Габріель провів долонею по моєму волоссю та зосередився на своєму телефоні, який ще транслював музику. Подумки я була дуже вдячна чоловікові за те, що він не прагнув порушити межі мого особистого простору. - Я купив сік та чай. Не знаю, чому ти зазвичай зранку надаєш перевагу. Ти казала про каву, але, мені здається, що це не дуже корисна річ, особливо, на порожній шлунок.

- Склянка соку згодиться, - відповіла я, накриваючи на стіл.

- Відмінно, - Габріель дістав з холодильника сік і налив нам у склянки. - Ти дуже бліда, сподіваюся, гранатовий піде тобі на користь.

Я вместились на високий стілець та подумки відзначила, що не припиняю посміхатися з того моменту, як потрапила на кухню. Було приємно те, що Габріель з розуміння та піклуванням ставився до мене: він пам'ятав про каву, помітив, що я бліда й загалом не полінувався та поїхав

у магазин, щоб приготувати сніданок. Ніхто ніколи не огортав мене такою ніжною турботою. На очах мимоволі з'явилися сльози. Це все через надлишок позитивних емоцій. Я занадто сентиментальна. Потрібно щось із цим робити, бо не можу ж я все життя бути такою вразливою.

- Що з тобою? Я тебе образив? - із занепокоєнням спитав Габріель, помітивши, що я намагаюся приховати свої почуття. - Чому ти плачеш? Щось трапилося? - він підійшов та сів біля мене навпочіпки, а я остаточно похнюпилась. - Гей, Гей, Поліно, ти чого? Я тут. Я поруч. Усе добре. - Габріель стиснув мої долоні своїми сильними гарячими пальцями.

- Так... Я знаю, що усе добре. Просто... Просто, - я схлипнула та опустила голову. Мені потрібно було трішки часу, щоб заспокоїтися. - Ви так піклуєтесь про мене, - заїкаючись, промовила я. - Звичайний сніданок, що в ньому може бути особливого? Та нічого. А я, - голос сів, тому я вирішила, що зараз краще помовчати.

- Розумію, я усе добре розумію, - Габріель посміхнувся та обережно підняв моє обличчя за підборіддя.

- Я така плаксійка, - шморгаю носом. - Давно вже не дитина, а все одно нічого не можу вдіяти зі своїми емоціями.

- Припини погано про себе думати, - суворо промовив чоловік. - Сльози кажуть про твою вразливість та чистоту душі, хіба це погано? Ані трохи. Сльози - це нормальне явище, тому не потрібно їх соромитися чи щось із ними робити, - Габріель знову посміхнувся. - Не переймайся, сонечко, все добре, - він підвівся на ноги. - Краще поснідаємо, а на десерт я підготував для тебе дещо дуже смачне. Воно тебе обов'язково збадьорить і ти припиниш сумувати, - очі Габріеля таємничо заблищали.

- І що ж це таке? - я краєчком футболки стерла замерлі на щоках сльози та повернулася до своєї тарілки.

- Маленький сюрприз.

- Це нечесно, я від цікавості просто помру.

- Тоді потрібно скоріше з'їсти сніданок, щоб очікування не було таким тяжким і довгим.

Я була дуже зголоділою. Незважаючи на те, що Габріель казав про свої невеличкі здібності в приготуванні, його омлет був дуже смачним. Я з'їла все, навіть крихти не залишила. Гранатовий сік став чудовим завершенням трапези, тому я знову відчула себе найщасливішою людиною. Виявляється, для цього стану не так вже й багато потрібно.

- Яка ти швидка, - засміявся Габріель та відправив до рота шматочок помідора.

- Це погано? - чомусь мені хотілося для цього чоловіка бути досконалою дівчиною.

- Ні. Невже настільки сильно не терпиться отримати десерт?

- Дуже не терпиться, якщо чесно.

- Я пам'ятаю, що тобі сподобалось тістечко в ресторані. Вирішив, що ти зрадієш, - Габріель дістав з пакету, що лежав на підвіконні, обережно упаковану коробочку.

- Дуже зрадію, - я була готова заплескати в долоні як мале дитя, але стрималася.
- Тримай, - Габріель прибрав тарілку, а на її місце поклав коробку з ласощами.
- Велике вам спасибі, - я почала розпаковувати.
- Поліно, звертайся до мене на «ти», домовилися? Розумію, що я вже давно не хлопчик, але ще не столітній дід.
- Спасибі тобі, - було дещо дивно звертатися до дорослої людини на «ти», але я все ж переборола себе.
- Нема за що, сонечко.

Тістечка були таким ж смачним як і того разу, навіть начинка однаково бруднила пальці, а я все ще сподівалася «зловити» її та не дозволити впасти на стіл.

- Насправді, я ще та ласунка, - чомусь раптом зізналась.
- Дійсно? - Габріель завершив зі своїм сніданком і тепер неквапливо пив гранатовий сік.
- Так, шоколадки й тістечка - моє слабке місце. Дивно, як я ще не погладшала та не попсувала собі всі зуби. Можливо, ти теж хочеш шматочок? Бо я зараз вже з'їм останнє.
- Мабуть, тільки зовсім трішки, - Габріель перегнувся через стіл та провів великим пальцем по моїй щоці. - Ти знову трішки забруднилась, - він лизнув палець і повернувся на своє місце.

У мене через цей жест усе всередині затремтіло та змусило пробудитися в глибині душі відчуття гострого збудження.

Раптом заграла музика на телефоні. Хтось дзвонив. Це допомогло мені повернутися з небес на землю. Я сховала свій погляд та продовжила ласувати тістечком, поки Габріель відповідав на дзвінок.

- Що? - суворим голосом запитав він, а я здригнулась через таку стрімку зміну настрою. Я глянула на Габріеля, своє питання він адресував телефонному співбесіднику. - Ні, я зараз не вдома. Ні, я до тебе не приїду. Олю, не починай зранку робити мені мозок своїми порожніми благаннями, добре? Ми дорослі люди, так що обійдемося без криків. Моє особисте життя тебе ніяк не стосується. - Габріель кинув телефон на стіл і похмурим поглядом подивився у вікно. Мені здалося, що зараз він подумки знаходиться далеко за межами цієї кухні.

- Усе добре? - обережно запитала я та відклала убік коробку з тістечком. Напевно, с мене вже досить ласощів.

- Так, усе в порядку, - Габріель подивився на мене та посміхнувся. - Ти вже закінчила?

- Мабуть, що так.

- Добре, можеш відпочивати, я зараз тут усе помию.

- Ні, я хочу допомогти. Ти мене нагодував, дозволь хоч б поприбиратись.

Він нічого не відповів, лише хитнув головою.

Я вклала брудний посуд у посудомийку та витерла на столі, поки Габріель складав залишки продуктів у холодильник. Ми були схожі на пару, яка вже багато-багато років живе в гармонії і любові. Я була зовсім не проти, щоб у реальності все склалося таким чином. Справжньої родини в мене ніколи не було, тому я з дитинства мріяла, що коли стану дорослою, то вийду заміж за прекрасного чоловіка, народжу йому багато дітей. Можливо, саме тоді я відчую справжнє щастя родинного тепла, якого мені дуже не вистачало.

- Усе, - повідомила я, витираючи руки рушником.

- Добре. Як тепер хочеш провести день?

- Не знаю, а хіба тобі не потрібно на роботу? Просто не хочу, щоб у тебе через мене порушувалися плани.

- До завтра я абсолютно вільний і ти ніяких планів не порушуєш, - Габріель підійшов до мене, прибрав на спину волосся. Здається, воно йому дуже подобається, бо він його постійно хоче торкатися. - То що скажеш? Можемо поїхати, погуляти десь.

- Ні, хочу побути тут... Із тобою, - мій голос тремтів від хвилювання. Я ніколи собі не дозволяла так відверто казати про те, чого по-справжньому хочу. Але чомусь Габріель якимось дивним незбагненим чином наділяв мене сміливістю.

- Ось як, - він посміхнувся та підійшов ближче. - Як забажаєш, - схилившись до мого вуха, тихо прошепотів Габріель. Я мліла від його голосу, запаху, тепла його неперевершеного тіла.

Мої думки розповзались, позбувались чіткої структури, я вже не могла зосередитися на чомусь, окрім цих чаруючих очей, красиво висічених губ та чорної щетини, що так неперевершено прикрашала вольове підборіддя. Що я робила? Чому так легко віддавала себе у владу цьому сильному почуттю, яке в мені збудив Габріель? Не знаю. Я просто сліпо йшла за своїми внутрішніми почуттями, переконана, що вони ведуть мене правильним шляхом.

- Такий красивий, - раптом промовила я, встаючи навшпиньки, щоб дотягнутися до бажаних вуст.

Я відчула посмішку на обличчі Габріеля, коли він полонив мене довгим та болісно ніжним поцілунком. Межі, реальність, свідомість - все це поступово почало стиратися, перетворюватись на щось абсолютно неважливе. Була я, був Габріель та більш нічого. Він обійняв мене, підняв та посадив на стіл. Всередині все тремтіло. Острах переमेжовувався зі збудженням та бажанням відчувати дотики цього чоловіка якомога довше. Занадто багато різних і сильних емоцій охопили мене, кружляючи голову. Присмак неправильності всієї цієї ситуації спонукав до більш відвертих поцілунків та обіймів. Я розуміла, що між мною й Габріелем простягається неймовірно велика різниця у віці, тому нечасто подібні союзи можуть прожити хоча б декілька років. Але це ніяк не заважало мені приймати гарячий язик та вологі вуста Габріеля, як цілували мене, пестили з такою обережністю, ніби намагались через поцілунок передати всі ті почуття, що своєю потужністю плавили серце в грудях.

- Поліно, солодка дівчинко моя, - одержимо пошепотів Габріель, вкриваючи мою шию гарячими поцілунками.

Я відкинула голову, щоб відкрити доступ до свого горла. Всередині мене все палало й тремтіло, я відчувала себе, немов би п'яною і це розбурхувало мій захват. Я не думала, ані про батька, ані про роботу, ані про всі ті проблеми, які супроводжували мене ще з дитинства. Габріель допомагав мені забути, відпустити себе та підкоритися почуттям.

Його гарячі руки забралися до мене під футболку. Ці дотики до оголеної шкіри примусили серце пропустити поштовх. Уздовж хребта пройшовся потужний імпульс, від якого перед очима все закружляло та похитнулось.

- Поліно, - продовжував шепотіти Габріель, знов повертаючись до моїх вуст. Я насилу змогла обхопити його широку спину обома руками. Жар чоловічого тіла був відчутний навіть крізь тонку тканину сорочки.

Раптом знову пролунав дзвінок мобільного телефону. Він вже вдруге за цей чудовий ранок примушує повернутися у вир реальності. Це було несправедливо! Але я розуміла, що Габріель з тих людей, які більшу частину свого життя присвячують роботі. Мій батько колись теж був таким. Незважаючи на це, мені дуже не хотілося відпускати Габріеля. Без нього мені одразу ж стає самотньо.

Брудно вилаявшись крізь стиснуті зуби, Габріель все ж таки залишив мене в спокої та підняв слухавку. Я продовжувала сидіти на столі, намагаючись заспокоїти своє важке дихання. Габріель змінився буквально на очах, погляд став серйозним, навіть злим, риси обличчя загострилися і від того ніжного та пристрасного чоловіка, яким він був ще секунду назад, не залишилось навіть сліду.

- Якого біса ти телефонуєш мені? - тон суворий. - Ти з першого разу не розумієш? Чи що? Я сподівався, що в тебе мозок побільше. Припини ревіти, тобі це геть не личить, - голос підвищений через що мені стало якось не по собі. - Чого ти хочеш від мене? Ми вільні люди. Добре, - Габріель завершив розмову й нервово зачесав пальцями своє темне волосся. Він був дуже роздратованим.

- Усе в порядку? - тихо запитала я, зістрибнувши зі столу.

- Було в порядку, доки... Хоча, не має значення. Мені потрібно поїхати на годинку або дві. Я намагатимусь все максимально швидко владнати.

- Так, звісно, - все це мені зовсім не подобалося, але хіба я маю право обмежувати Габріеля? Ми ще не настільки близькі одне одному, щоб вимагати пояснень та висувати ультиматуми.

- Яке ж ти в мене золотце, - Габріель міцно обійняв мене та поцілував у чоло. Я не зовсім зрозуміла, через що так сильно зрадів чоловік, але було приємно знову відчувати його дотики. - Може, потрібно щось купити? Шоколадки, цукерки, інші солодощі?

- Ні, дякую, нічого не потрібно.

- Гарзд. У вітальні є телевізор, можеш подивитися, якщо щось знадобиться, телефонуй, - Габріель зняв фартушок, перевірів час на смартфоні, а потім схопив ключі від машини, що лежали на підвіконні й швидко залишив кухню.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

11.

Я був розлюченим, дуже розлюченим, ця отруйна лють роздирала все всередині на шматки. Мене бісило те, що я вимушений жертвувати часом, який міг би зі задоволенням витрати поряд із маленькою. Послати б до дідька все, викрутити кермо та повернутися у квартиру, де тепер живе маленька й вразлива істота, до якої настільки необережно тягнеться вся моя душа, моє знівечене серце. Але я швидко беру під жорсткий контроль свої бажання, хоча мені це вдалося зробити не одразу. Все ще відчуваю під своїми пальцями ніжну оксамитову шкіру Поліни, відчуваю її збуджене дихання, бачу рум'янець на щоках, вологі уста, які тягнуться за новим поцілунком. Достатньо однієї думки про все це, щоб у штанях стало затісно. Так, я бажав маленьку, але в будь-якому разі не дозволив би собі оволодіти її тілом так, як я це робив з іншими жінками. Квапливий секс на жорсткій поверхні столу не те, для чого створена Поліна та її тендітне ніжне тіло.

Починаю злитися ще більше, коли пригадую причину свого раптового від'їзду. Якого біса Ольга несподівано почала вести себе як навіжена? Адже ми з самого початку домовилися, що між нами існує виключно секс, вона абсолютно була з цим згодна, навіть підтримувала саме таку форму наших стосунків. Тоді що зараз із нею трапилося? Я хотів швидше скінчити з цим дурнуватим питанням та повернутися до Поліни.

Вона так спокійно поставилася до того, що мені потрібно відлучитися. Не було ані претензій, ані капризів чи образ. Софія вже давно б накинулася на мене, дряпаючи обличчя, якби я проміняв хоча б секунду нашого спільного часу на вирішення якихось проблем. Я щиро був радий, що між Поліною і Софією простягається така величезна прірва. Це безперечно хороший знак. Адже раніше я як божевільний шукав у новій пасії хоча б натяк на схожість із Софією. Шукав, не знаходив і страждав через внутрішнє розчарування. Мене навіть зараз пересмикує від спогадів про своє гірке й болюче минуле. Як добре, що цей етап мого життя вже давно позаду.

Зупиняюся біля будинку Ольги. Дістаю ключі від її квартири та швидко заходжу до під'їзду. Відчиняю двері. Ольга одразу з'являється у передпокої, одягнена у вульгарний халатик, що ледве прикриває її сідниці. Незважаючи на відсутність косметики, моя колишня коханка все одно завжди виглядала дуже красивою.

- Ти приїхав! Нарешті, - вона радісно посміхнулася та кинулася в мої обійми, ніби нічого не сталося.

- Почекай-почекай, - я відсторонився від жінки. - Що коїться? Якого біса ти мені дошкуляєш телефонними дзвінками?

- Габріель, сонечко, Габі, - Ольга знову підходить до мене цілує моє обличчя. - Ріднесенький мій. Коханий.

- Припини! - гаркнув я та відступив назад. Мені були неприємні ці поцілунки, тому що розумів, чого саме хотіла колишня. - Що з тобою коїться?

- А що коїться з тобою? - Ольга з нерозумінням подивилася мені у вічі. - Ти за останній тиждень сильно змінився. Зовсім охолонув до мене. Я сподівалася, що ти до мене на вихідних приїдеш, але тебе ні вчора, ні сьогодні немає. Якби я тобі не зателефонувала ти б не приїхав, адже так? - щеняча довірливість в її очах примушувала мене відчувати себе останнім покидьком.

Я пройшов у глиб квартири та втомлено розтер своє обличчя. Важко залишатися байдужим до чужих страждань, особливо, коли ти сам відчував їх та майже помер через цей неконтрольований біль у грудях. Але я був переконаний, що нічого подібного в наших стосунках із Ольгою не трапиться. Протягом декількох років вона абсолютно спокійно ставилась до того, що в мене і в неї були різні сексуальні партнери. Де саме я схибив? Де не додивився? Де саме втратив контроль над ситуацією, що призвела до цієї важкої розмови? Відповіді я не знав.

- Олю, ми ж домовлялися, - я повернувся до неї. Вона застигла на порозі вітальні.

- Так, домовлялися, але...

- Олю, що «але»? Ми це все обговорювали, чи не так?

- Так, - її підборіддя почало тремтіти. Тільки сліз мені ще не вистачало!

- Тоді якого біса трахаєш мій мозок? Ми домовилися, що між нами тільки секс, ти погодилися, що тепер змінилося?

- Я не врахувала того, що з годом дуже покохаю тебе. Майже п'ять років разом - це великий термін, - вона швидко стерла з очей сльози та глибоко зітхнула.

- Ми ніколи не були разом. Тільки секс і ніякої емоційної прихильності. Я тобі багато разів казав, що мені ці проблеми зовсім не потрібні.

- Габі, але ж нам було так добре разом. Ми стільки свят зустріли разом, у відпустку теж вирушали разом, хіба тобі було погано зі мною? Хіба це все вже не можна було вважати стосунками?

- Ні, ми лише гарно проводили час разом. Я не обіцяв тебе кохати, я тобі зовсім нічого не обіцяв. Дідько! Тобі навіть ні на чому було будувати ілюзію, бо я все передбачив! А тепер виявляється, що я серйозно схибив.

- А я не будувала ніяких ілюзій! - раптом закричала Ольга. - Я завжди знала, який ти! Добре розуміла, що та малолітня шльондра зламала тебе, випалила всі почуття та покинула вмирати! Якщо хочеш знати, я закохалася в тебе як ідіотка з першого погляду, коли тільки влаштувалася до тебе на роботу! Але ти вже тоді був схиблений на тій стерві! Мені нічого не залишалося, окрім як спостерігати за цим ненормальним божевіллям. А потім... Потім, коли вона тебе з'їла та виплюнула залишки, я була поряд! Я і Михайло! Ми тебе повертали до нормального життя. Потім трапився наш перший секс. Я пам'ятаю, що ти тоді був п'яним, але я все одно раділа. Терпіла твої гуляння, терпіла те, як ти одержимо розглядав її старі речі, фотографії. Але ж потім все трішки налагодилося і я вважала, що ти хоча б наполовину став моїм. Я розуміла, що та частина серця, в якому так довго жила Софія, мені ніколи не буде належати, але я намагалась радіти й тому, що є. А тепер... Тепер ти знов почав кудись зникати. Немов повернувся до тієї точки, з якої усе почалося. Габі, я так більше не можу, - Ольга замовкла і відвернулась. Я побачив, що її плечі здригнулись, вона плакала.

Хотілося підійти та обійняти її, щоб заспокоїти, але я відразу відкинув цю ідею, не бажаючи вводити Ольгу в оману. Кожний мій рух вона зараз може викривлено сприйняти, що призведе до серйозного непорозуміння.

- Мені дуже шкода, що так все склалося, - єдине, що я зумів сказати. - Але чому ти раніше мені

про це не розповіла? Ми могли б уникнути всього цього.

- Тому що я боялася тебе втратити! – з надривом відповіла Ольга, захлинаючись у власних сльозах. – Я б і далі мовчала, якби Михайло випадково не проговорився. У тебе хтось з'явився? Хоча, не відповідай, я все зрозуміла, коли ти до мене востаннє приїзжав і в нас нічого не вийшло, - Ольга повернулась до мене обличчям.

- Я винен і прошу пробачення, більш мені нічого додати. Якби я знав, що в тебе до мене є почуття, я до тебе навіть не доторкнувся б. Пробач... Я заберу свої речі, ключі від квартири залишу тобі, - я від'єднав два ключа від вхідних дверей та під'їзних від загального кільця та поклав їх на підвіконня. Ольга декілька секунд уважно спостерігала за цим процесом, а потім підбігла до мене й міцно обняла.

- Не відпущу, - прошепотіла вона. – Нікуди я тебе не відпущу.

- Не кривдь собі марно душу, - я все ж таки дозволив собі торкнутися її голови, потім шиї, спини. – Все мине, твій біль не виключення. Просто відпусти мене, гаразд? Я не вартий твоїх страждань.

- Ні, - вперто відповіла Ольга. – Хочеш я стану для тебе тією, про яку ти завжди мріяв? Чого ти хочеш? Ти тільки скажи мені. Покажи вірний шлях. Я все для тебе зроблю, тільки не покидай мене, Габі... Габріель. Коханий, - вона казала швидко й плутано, наче в гарячці.

- Мені нічого від тебе не потрібно, - я обережно прибрав від себе її руки. – Ти варта кращого чоловіка.

- Але ж ти вже одного разу обпікся. Навіщо? Скажи мені, навіщо ти знову прагнеш спалити себе?! Хіба не краще, коли тебе кохають? Ти кохав, але нічого хорошого з цього не вийшло. Тож, дозволь тепер, щоб хтось тебе кохав. Дозволь мені тебе кохати, - Ольга плакала, схлипувала та вся тремтіла. На ней було моторошно дивитися. Це все через мене. Дідько!

- Олю, ти ж хороша жінка, яка теж заслуговує на кохання. Ну нащо я тобі потрібен? Чоловіків інших немає? Чи що? – я витер великими пальцями сльози з її щік.

- Не потрібні мені інші чоловіки, розумієш? – вона насупилася. – Скажи мені, хто та дівка, яка звабила тебе? Ви давно разом, скажи? Я маю право знати всю правду.

- Тобі потрібно заспокоїтися, ти вся тремтиш. Неможна так знущатися з себе.

- Ні, відповідай! - вона міцно стиснула мої передпліччя. – Якщо кидаєш мене, то хоча б дай відповіді!

- Ні, ми зовсім нещодавно разом, точніше, з учорашнього дня. Між нами все дуже складно. Це моя особиста справа.

- Що такого вона зробила? Що в ній такого особливого? Чому ти готовий проміняти наші п'ять років на якісь-то жалюгідні декілька днів? Га? Що вона зробила такого, чого не можу я для тебе зробити? Чому ви, чоловіки, можете спокійно піти від однієї жінки до іншої? Чому вам начхати на чужі почуття?

- Нічого, Олю! Нічого особливого вона не робить! Розумієш?! – я вже сам почав стрімко виходити з себе. – Для того, щоб закохатися в людину не потрібні ніякі особливі дії! Це просто кохання, розумієш?! Кохання починає народжуватися з першого погляду, дотику, імпульсу! Я

не владний над коханням! Та ніхто не владний над ним!

- Навіщо тобі ця клята закоханість?! Невже ти думаєш, що та мала гідно оцінити тебе та твої почуття? Невже досвід із Софією тебе нічого не навчив? Ці молодесенькі дівки тільки користуються такими багатенькими татками як ти, а потім зникають, залишаючи в руїнах з власних почуттів! А ти наче осліп і не хочеш бачити правду! Це не кохання, Габріелю! Це справжнісінька хвороба!

- Припини! Замовкни! Ти нічого не розумієш! І мене ти зовсім не знаєш! – я труснув Ольгу, щоб вона нарешті отямилася. – Я зі своїм життям сам розберуся! А ти краще припини принижуватися і в решті-решт почни поважати себе. Ти створила собі ідола, якого в реальному житті ніколи не існувало! Тому, ще важко сказати, хто з нас насправді одержимий та сліпий. Між нами нічого не було й не буде. Більше не телефонуй мені, не діставай ані мене, ані моїх друзів. Якщо ти мудра жінка, то послухаєшся, тим паче, що я твій керівник. Тому краще подумай, чи потрібна тобі твоя робота в моїй компанії, - я навіть не наважався зібрати свої речі, просто миттю вилетів із квартири, з будинку.

Сівши в машину, я декілька разів добренько вдарив по керму, розлючений на себе, на Ольгу за те, що вона згадала про всі ті сцени з мого життя, про які я хотів назавжди забути. Спогади наче вибухнули в моїй голові.

Закуривши, я виїхав на головну дорогу й поки стояв у пробці, думав про те, що мені казала колишня коханка. Більшу частину моїх роздумів зайняли її небезпечні слова про те, що Поліна згодом виявиться такою ж, як і Софія. Уся моя увага зосередилася виключно навколо цієї неприємної та відверто принизливої думки. Гірше ставало через те, що я не міг ручатися за її абсурдність. А якщо Оля має рацію? Мене всього пересмикнуло, а дихання збилося, наче хтось добряче вдарив у живіт.

Тільки зараз, знаходячись на відносній відстані від своєї болючої одержимості, я знову міг нормально розмірковувати. В словах Ольги та Михайла була присутня певна логіка, яку я вважав за краще не помічати, сп'янілий арктичним блиском її чарівних очей. Хіба, це нормально? Адже я вже давно не підліток, в чиїх жилах палає молода кров. Не знаю. Чи здобула Поліна наді мною владу? Безперечно, до того ж набагато швидше, аніж Софія свого часу. Це навіть трохи лякало.

Викидаю недопалок у вікно та неквапливо їду вздовж пробки. Мене починає колотити від раптового страху, що я знову почну крокувати болючим шляхом мук, що якимось вже не залишив від мене нічого живого. Така моя реакція злякала мене ще більше, аніж усі попередні думки. Я не та людина, яку можна з легкістю зламати, підчепити за зябра та знищити. Але тут... Я був слабким, а слабкості ніколи не призводять ні до чого доброго.

Запалив ще одну цигарку та нарешті вже поїхав вільно – пробка розсмокталася. Приїжджаю додому, обережно відчиняю входні двері – тихо. Я зняв чобітки та пройшов у вітальню. Поліна лежала на дивані, спала. Маленькі пальці стиснули пульт, але телевізор вимкнений, мабуть, таймер спрацював.

Усі побоювання, страхи та гнітючі роздуми швидко перетворилися на пил та розвіялися вітром, залишаючи мене в спокої. Тихо підійшов до дивану, забрав з рук Поліни пульт, вона не прокинулася. Я зняв піджак, обережно укрити її, в квартирі все ще достатньо прохолодно. Присів на самий краєчок дивану й просто почав роздивлятися маленьку. Вона красива, обпалююче красива, боюся, що ця природня краса з кожним роком буде розквітати все більше й більше. Гарний носик, ідеальна шкіра, витончені вилиці, чарівний вигін брів. Поліна

ідеальна, а я все ніяк не можу зрозуміти, чому вона настільки не впевнена в собі? Хоча з таким батьком, як Андрій, це зовсім не дивно.

Ранима душа, ніжна краса й вельми пристрасна натура... Цю дівчину створювали янголи та демони. Вона полонила мене, притягувала до себе якоюсь дикою силою, якій я не міг дати достойний відсіч. Хай так. Я поставлю на карту все, що маю, а якщо зазнаю поразки, то назавжди відмовлюсь від бажання уникнути самотності, знову відчувти себе коханим, а головне – згадати як це – кохати.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

12.

Габріель стояв біля вікна в розстібнутій білій сорочці та з кимось розмовляв по телефону, інколи роблячи ковток кави.

- Михайло, мене це зовсім не хвилює, розумієш? - діловитим тоном продовжив свою бесіду, що була перервана новим ковтком кави. - Я розумію, що є серйозна проблема, але мені важливо знати не про причини її виникнення, а методи вирішення як ліквідувати цю проблему найближчим часом, - він засміявся, але цей сміх скоріше був викликаний знервованістю, аніж радістю. - Я залишив компанію зовсім ненадовго, а ви вже там накоїли якусь дурню, - діловий тон миттєво перетворився на суворий. - Я і так постійно знаходжуся на роботі, інколи, бляха, до ранку стирчу, коли готується квартальний звіт. Після важких часів, коли компанія нарешті встала з колін, я можу хоча б на один день залишити вас без нагляду? Звільню вас всіх до біса та наберу новий більш розумний штат робітників! Доп'ю каву та приїду. Готуй усіх, кожного до себе запрошу, не полінюся, ти мене знаєш, - Габріель завершив розмову й кинув телефон поряд із чашкою, що стояла на підвіконні. Нервовим рухом почав застібати сорочку. Я помітила, що його пальці трішки тремтіли, через що Габріель ніяк не міг впоратися з маленькими гудзиками.

- Краще дозволь мені, - трохи несміливо запропонувала я, підходячи до Габріеля. Він здивувався моїй появі, але нічого не сказав, просто почав розглядати мене, розмірковуючи про щось, чого мені ніколи не судилося дізнатися.

- Ти вже давно прокинулася? - запитав Габріель, коли я швиденько впоралась із його сорочкою.

- Ні, як тільки розплющила очі, відразу вирушила тебе шукати. До речі, я ж навіть не запитала тебе вчора, все пройшло добре? - він трішки насупився, намагаючись зрозуміти, про що саме я кажу.

- Ти про мій незапланований від'їзд? - обличчя Габріеля посвітлішало. - Так, усе в порядку. Нема про що хвилюватися.

Між нами знову утворилося мовчання. Я поправила комірці на сорочці, а потім взялась за манжети. Мені подобалося те, що Габріель дозволяє доглядати за ним, це зближує нас ще більше.

- Ти навіть не запитаєш, де саме я був? - раптом спитав. Я помітила на його вустах посмішку.

- Ми ж домовилися, пам'ятаєш? Тим паче, я не маю звички втручатися не в свої справи. Захочеш – розкажеш, а не захочеш, то тут немає нічого страшного. Я закінчила.

- Ти просто неймовірна людина, - раптом заявив Габріель та схопив у полон своїх міцних обіймів. - І звідки ж такий скарб мені потрапив до рук? - посміхається та цілує мене в чоло. Я нічого не роблю, просто обіймаю у відповідь і насолоджуюся цими сильними, але нескінченно ніжними обіймами, в яких так добре й затишно.

- Слухай, мені сьогодні на роботу треба, а необхідних речей немає, я подумала, що...

- Ні, - перебиває мене твердою відповіддю Габріель. - Я куплю тобі стільки речей, скільки знадобиться, але додому ні в якому разі не відпущу, навіть не благай, - він зазирнув мені в вічі, погляд суворий і рішучий. Йому чомусь не хочеться противитися, навіть примарного бажання не виникло.

- Добре, але мені дуже ніяково, - вивільняюся з міцного кільця сильних рук. - Мені приємно, дійсно, приємно те, що ти піклуєшся про мене, але це вже якесь нахабство з мого боку. Я не хочу тобі створювати зайві проблеми.

- Поліно, послухай мене уважно, ти знаходишся під моєю опікою і повір, пунктик з придбанням нових речей сюди теж входить. Я даю тобі час для міркування, навіть якщо ти захочеш піти, - від цих слів на його обличчі майнула тінь побоювання, - я тримати не буду, тим паче, не буду забирати те, що куплю для тебе. Не думай про нахабство, це не про нас. До того ж, я буду зовсім не проти, якщо ти покинеш свою роботу. Я можу організувати тобі місце в своїй компанії, тебе швидко навчать та й заробіток солідний. Колектив в нас гарний, незважаючи на те, що інколи поводить себе, як мале дитя.

- Ні, це вже занадто. Я хочу сама працювати, самостійно всього досягати. Знаєш, тільки слабке, але все ж відчуття певної самостійності трішки бадьорить мене. Тато постійно не зважав на мене уваги, я для нього завжди була порожнім місцем. А зараз, коли насилу, але я сама своєю чесною працею можу забезпечити себе, це наділяє мене відчуттям власної значущості в цьому світі.

- Поліно-Поліно, - тяжко зітхнувши, промовив Габріель та знову обійняв мене. - Добре, тоді швиденько збирайся, я відвезу тебе в який-небудь пристойний торгівельний центр, де придбаємо гарний одяг.

- А як же твоя робота, а моя? Не впевнена, що Алла Олександрівна буде довго терпіти мої відгули та ще одне запізнення. Гадаю, що навіть твоє втручання вже не допоможе.

- Не переймайся з цього приводу, маленька, це вже мій клопіт, - Габріель схилився до мене та обережно поцілував у губи. Я не встигла навіть відповісти, як знову задзвенів телефон. Габріель неохоче відпустив мене, а я побігла до своєї кімнати, віддалено чуючи, що він знову сварить когось з роботи.

Я стояла перед великим прямокутним дзеркалом у примірочній та квапливо розправляла складки на шовковій блузі приємно шоколадного кольору. Вузька спідниця занадто підкреслювала плавні лінії моїх стегон, через що я відчувала себе дуже ніяково. Складалося таке враження, що я ніби одягнена, а нібито й ні. Зазвичай мені подобається носити речі, які на декілька розмірів більше, наприклад, светри чи кофти. Я в них відчуваю себе захищеною та непомітною для оточуючих.

- Ти вже готова? - чую голос Габріеля.

Ще раз прискіпливо дивлюся на своє відображення, обводжу поглядом класичні туфлі-човники чорного кольору, в них мої ноги візуально здаються стрункішими. Це мені подобається. Зробивши глибокий вдих, я відкрила ширму та вийшла до Габріеля. Він сидів у кріслі та гортав якийсь-то модний журнал, терпляче очікуючи на мою появу.

- Ну, якось так, - соромливо промовила я, знизивши плечима.

Габріель відклав журнал на столик та огорнув мене уважним поглядом, притиснувши вказівний палець до губ. Перші декілька секунд я зовсім нічого не могла зрозуміти з виразу обличчя Габріеля. Мене раптово захлиснули сумніви. Дурнувятий одяг, що безперечно мені не пасує! Треба було обирати звичайні джинси та який-небудь светр, ось і все. Нащо такі експерименти?

Габріель неквапливо підійшов до мене, обійшов та став позаду. В мене по всьому тілу сковзнули мурашки через його близькість, одразу захотілося повернутися, щоб опинитися в міцних обіймах цього чоловіка.

- Ти прекрасна, - тихо прошепотів мені на вухо та обережно прибрав моє волосся на одне плече, а потім поцілував у шию. Коліна затремтіли, а внизу живота раптом стало дуже гаряче. Лише один поцілунок, а я плавлюся немов віск.

- Дякую, - мій голос тремтів, але не від страху, як це зазвичай бувало, а через збудження.

- Якщо хочеш, ми можемо ще що-небудь тобі подивитися, - вже звичним голосом промовив Габріель, повертаючись у крісло.

- Ні, цього цілком достатньо, - відповіла я, поправляючи блузу.

- Добре, як скажеш, - Габріель посміхнувся.

Ми вже знаходилися у дорозі, я була одягнена в нові речі й відчувала себе так, нібито наново народилася. Немов попередній одяг, який пов'язував мене з не найкращим часом, зібрав із собою усе те погане, що важкою могильною плитою лежало на моїй душі.

- Що ти хочеш сьогодні на вечерю? - раптом запитав Габріель, коли ми зупинилися на червоному сигналі світлофору.

- Не знаю, - чесно відповіла я. - Все, що завгодно, тільки ти будь поруч.

- Моя ж ти маленька, - Габріель узяв мене за руку та поцілував пальці, не зводячи погляду з дороги. - Добре, я що-небудь вигадую. Ти о котрій годині сьогодні закінчуєш?

- О восьмій.

- Я не встигну тебе забрати, сьогодні в мене на роботі запланована бесіда з деякими робітниками, - Габріель став суворим.

- Будь ласкавішим до них, - я сплітаю наші пальці, це так чарівно - просто їхати та відчувати тепло його долоні в своїй руці.

- Треба все тримати під жорстким контролем, інакше якісного результату годі й чекати, - Габріель зупинив машину біля книжкового магазину. - Твоя керівниця на місті?

Я подивилася у вікно, але автівки Алли Олександрівни ніде не побачила. Пішки ця жінка

ніколи не ходить.

- Здається, ні.

- Якщо почне чіплятися, одразу телефонуй мені, добре?

- Я впораюся.

- І все ж?

- Якщо ситуація стане безвихідною, то я тобі зателефоную, - посміхаюся.

- Домовилися. Йди до мене, - він поцілував мене в губи, але злегка, не поглиблюючи поцілунок.

- Краще поки зупинитися, - шепоче, - інакше, ані я, ані ти на роботі сьогодні не з'явимося.

- А я не проти, - проводжу кінчиком пальця по вилиці Габріеля.

- Я теж, але існують обов'язки, які ми повинні виконувати. Так, ще одне, - він дістав із внутрішньої кишені піджаку шкіряний гаманець. - Тримай, сподіваюсь, цього вистачить?

- Ні, не потрібно, - я подивилася на достатньо велику суму грошей, на яку останні два роки звикли жити тиждень.

- Бери, - Габріель вклав гроші в кишеню моєї сумочки. - Викличеш таксі, купиш щось собі на обід. Я не хочу, щоб ти голодувала. Досить з тебе цього кошмару. Потрібно добре харчуватися, інакше завжди будеш така бліда.

- Велике спасибі, - мені чомусь так соромно було брати ці гроші. Я не звикла до такого піклування.

- Нема за що, сонечко, - Габріель поцілував мене в чоло, після чого я вийшла на вулицю.

День на роботі минав тихо та спокійно. На щастя, Алла Олександрівна позбавила нас усіх від «радості» спостерігати її фігуру в магазині. Покупців було небагато, але в той ж час достатньо, щоб не байдикувати. Мені навіть зробили комплімент та сказали, що я сьогодні чарівно виглядаю. Я була червона як рак, але чути такі слова виявилось дуже приємно.

Вже після обіду, поки клієнтів майже не було, я за звичкою почала рахувати виручку за сьогоднішній день. Я завжди дуже відповідально ставлюся до всього, що пов'язано з грошима, тому постійно побоююсь нестачі. Якщо таке трапиться, то Алла Олександрівна з усіх нас наживо здере шкіру.

Я майже завершила з підрахунком, коли раптом почувся звук дзвіночка, а через секунду біля каси з'явився чоловік. Піднявши голову, я ледве гроші не випустила з рук, коли впізнала в обличчі відвідувача свого батька.

- Як справи, дорогенька? - з посмішкою запитав він.

Коли відчуття шоку поступово розсіялося, я сховала гроші в касовому апараті та нервовим рухом поправила комірець на своїй блузці. Раніше тато ніколи не приходив до мене на роботу, він знав, в якому книжковому магазині я працюю, але ніколи не вважав за потрібне зазирнути сюди. Тому я відразу відчула щось недобре, та й ця фальшива посмішка була досить красномовною. Стало моторошно.

- Усе добре, - мій голос вже почав тремтіти, немов натякаючи на швидкий прихід бурі.

- Ще б пак! - він якось знервовано засміявся та подивився на мене колючим поглядом, напевно, роздивляючись новий одяг. - Покинула татка, навіть телефон його забрала, - в його голосі були відчуті погрозливі нотки.

Я подивилася на своїх співпрацівників, які отримали нову партію книг і тепер розкладала їх на полицях. Нехай ми не спілкуємося, але, сподіваюся, що вони мені допоможуть, якщо батько захоче завдати кривди. Але, якщо чесно, я дуже не хотіла, щоб ситуація виходила з-під контролю.

- Так, пробач, я збиралася тобі його повернути, - я взяла з-під прилавку свою сумку, щоб дістати телефон.

- Еге ж! А як же! - зі знущенням протягнув тато та одним різким рухом вихопив з моїх рук сумку. - Як живеш з новим «татком»? - запитав батько, шукаючи свій телефон. - Скільки він тобі платить за секс? Не хочеш батькові відсотки підкинути за те, що звів вас разом, га? - знову ця істерична посмішка. - Вважай, що це я тобі забезпечив безбідне життя. Здається, я блискавично виконав свій батьківський обов'язок, чи не так, донечка? - тато нарешті знайшов свій телефон, але сумку віддавати все одно не хотів.

- Що ти верзеш? Зовсім з глузду з'їхав? Припини.

- А хіба я не маю рацію? Зараз Габ, потім знайдеш собі залицяльника з гаманцем побільше. Так з одних рук до інших, як це робила твоя матуся. Що ж тут поганого?

- Досить! - твердо промовила я. - Знайшов свій телефон? А тепер йди геть, добре? Більше ти мене не побачиш. Після всього, що ти мені сказав та зробив, я тебе навіть знати не хочу. Я щиро хотіла тобі допомогти, але людині, яка не хоче приймати цю допомогу, нема що доводити. Тепер за квартиру та свою випивку плати сам, - я говорила впевнено, тому не одразу зрозуміла, що жодного разу не заїкнулася.

- Ось як ти тепер заговорила! Сміливо! - очі батька від гніву почервоніли. - Знайшла собі чоловіка та одразу стала сміливою, шльондра малолітня! Треба було тебе іншими чоловікам відати, коли вони просили. Відтрахали всі п'ятеро, можливо, тоді вела б себе інакше. Або ж на панель відправити, тоді я б багато грошей зміг заробити, - він знов почав ритися в моїй сумочці, немов шакал.

Я застигла на місці, все ще чуючи в голові останній татові слова. Сліз не було, просто якийсь-то тупий біль, що скалкою засів у грудях. Стало нестерпно прикро. За що? Просто за що мені все це? Чому тато не бажає змінити своє життя? Чому не хоче стати порядною людиною?

- Непогано, - батько знайшов гроші, які мені вранці дав Габріель. - Здається, в тебе між ногами справжній рай, бо інакше, навіщо ж такі гроші давати? - він кинув мені сумку, а купюри швидко сховав у кишеню старих штанів. - Гаразд, не сумуй, маленька, до нових зустрічей, - тато посміхнувся, нібито нічого не сталося та пішов.

Я як загіпнотизована дивилася на свою порожню сумку. А ще декілька години тому, все було добре. Я затримала дихання, не дозволяючи сльозами остаточно полонити мене. Ні, я більше не стану плакати через покидька, якого навіть батьком важко назвати. Досить! Більше він від мене ні копійки не отримає, а прийде знов, я буду шукати порятунку у Габріеля. Він вже швидко владнає цю справу.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторові у написанні книги. Анонімно

13.

Мене не відпускало почуття тривоги з того самого моменту, коли Поля зателефонувала та попросила забрати її з роботи. Вона намагалася невимушено розмовляти зі мною, але навіть через слухавку я відчув потужну хвилю невимовного страху та потрясіння. Гадки не маю, яким чином я взагалі зумів це відчувати в собі. Мабуть, я остаточно з глузду з'їхав? Настільки сконцентрувався на маленькій, що тепер безпідставно побоююсь аби з нею нічого погано не трапилося. Це вже перші натяки на одержимість. Я не встиг закінчити з усіма своїми справами на роботі, але це мені зовсім не завадило негайно вирушити за Поліною.

- Габріелю, ти куди зібрався? - здивовано запитав Михайло, коли я вже прямував у бік ліфтів.

- Треба мені, - коротко відповідаю.

- Тобто? Ще ж рано. Ми навіть новий контракт нормально не переглянули, юристи в конференц-залі вже чекають на тебе.

- Ви все зможете без мене переглянути. Потім електронною поштою надішли мені підсумок. Я вже встиг побіжно вивчити основні пункти контракту. Там усе в порядку, - я подивився на свій наручний годинник.

- Габ, що з тобою знову коїться? - Михайло зщурився, немов намагався щось прочитати на моєму обличчі або ж потрапити в мої думки.

- Нічого, друже, ти заганняєшся через дрібниці, - сміюся. - Все під контролем.

- Знущаєшся? Так? - злиться. - Габ, послухай, я все розумію: нові стосунки, кураж та інша подібна фігня, але про роботу не забувай, добре? Інакше вся наша кропітка праця перетвориться на порожнечу, як це вже сталося одного разу.

- Слухай, може вже досить дорікати мені минулими помилками? - тепер злитися починаю я.

Дверцята ліфту відчинилися, я зайшов до кабіни, друг теж.

- А що? Правда очі ріже?

- До чого це все? - нервую. - Ти тільки те й робиш, що постійно дорікаєш мені минулим. Це моє життя, тому я буду робити те, що вважаю за потрібне. Чи я повинен у тебе питати дозвіл?

- Габ, ти ж знаєш, я лише хочу вберегти тебе та справу всього нашого життя.

- Михайло, знаєш, до чого призводять такі благочестиві наміри? Я за порадою до тебе не звертався, так що краще закрити цю тему. Твоя колишня дружина після розлучення залишила тебе з діркою в трусах, але я жодного разу тобі цього не пригадав. Хоча це вона зрадила тобі та ще й з дітьми не дозволяє бачитися.

- Так, не пригадав, тому що, я більше не наважився одружитися, щоб не повторювати колишніх

помилки. А ти ж знову лізеш до того самого болота, закопуєш себе та навіть не помічаєш цього. А я що повинен робити? Просто мовчки спостерігати за цим?

- Друже, якщо ти хочеш залишитися моїм другом, тоді прикуси свого язика. Ще раз почую що-небудь подібне, звільню та зроблю так, що ще статтю в трудову книжку напишуть. Ти мене знаєш, якщо починаю по-справжньому злитися, то погано стає всім.

- Та знаю, - вже спокійніше відповів Михайло. - Тільки скажи, вона дійсно того варта, щоб ти так легко зривався з роботи чи зовсім тут не з'являвся?

- Однозначно варта, - ані секунди не розмірковуючи, відповів я, виходячи на підземну стоянку.

Поки знаходжуся у пробці, палю другу цигарку поспіль та роблю радіо гучніше. Якесь-то ритмічна музика з нерозбірливим текстом, який співає жіночий голос, допомагає мені відволіктися, але тільки зовсім трохи. Все одно прокручую в голові останню розмову з Поліною. Вона стривожена та налякана. Що могло статися з нею, якщо вона вирішила мені зателефонувати? Якщо її татко знову щось викинув, закопаю його живцем.

Під'їжджаю до книжкового магазину та практично відразу знаходжу поглядом тендітну фігуру маленької, яка самотньо стоїть біля зачинених дверей. Стара кофта, накинута поверх блузки, це псує весь вигляд. Потрібно ще куртку якусь купити, щоб Поліна не змерзла. Загалом варто придбати весь зимовий гардероб.

Помітивши мою машину, маленька дріботить до мене. Сівши в салон, вона посміхається мені, але я на рівні інстинктів відчуваю, що ця посмішка фальшива. Дико хочу негайно дізнатися, що саме трапилося, але вирішую почекати, щоб не тиснути на Поліну. Вона повинна сама відкритися мені, довіритися. Інакше ніяк.

- Привіт, - цілую її у скроню, тіло та розум прагнуть відвертих обіймів і поцілунків, але поки зупинимося саме на цьому. - Як минув робочий день? - обережно виїжджаю на дорогу.

- Нормально. Я, напевно, своїм дзвінком тебе відірвала від справ? Пробач. Я пам'ятаю, що в тебе сьогодні дуже навантажений день.

- Ні, все добре, - кладу долоню на коліно Поліни. Мені подобається торкатися її, відчувати тепло цього вразливого та тендітного тіла. - Зголодніла?

- Так, трішки, - дивиться у вікно.

- Тоді пропоную заїхати до супермаркету, купити щось смачненьке, повечеряти й подивитися фільм, як тобі такий план? - крадькома дивлюся на Поліну.

- Добре. Мені подобається, - апатично відповідає вона, знаходячись думками десь далеко від салону автомобіля.

- Сонечко, - беру руку маленької та цілую її. - Ти тут?

- Так, - дівчина ледве помітно посміхнулася мені. - Тут. Просто трішки втомилася. Пробач. - Знизує плечима, а я помічаю, що на її щоках з'явився ніжний рум'янець.

- Нічого, вже скоро приїдемо додому.

Я сподівався, що покупка продуктів хоча б трішки розвеселить Поліну. Спеціально проходячи

повз відділів із різноманітними солодощами, я був переконаний, що її увагу приверне якась-то шоколадка або тістечка. Маленька лише дивилася на блискучі обгортки, які я їй пропонував і відповідала, що нічого сьогодні не хоче. Може, я її образив та не помітив цього? Чи Поліна собі сама щось вигадала? У дівчат у такому ніжному віці дуже розвинута фантазія, вони легко можуть себе чимось залякати.

Коли ми приїхали додому, дівчинка на деякий час заперлася у ванній кімнаті, поки я старанно намагався приготувати нам вечерю та не спалити все до біса. Але це було важко зробити, бо я постійно підходив до дверей ванної, слухаючи шум увімкненої води. На щастя, пізніше Поліна сама прийшла до мене на кухню.

- Я допоможу тобі, - метушливо промовила вона, підходячи до плити.

Я спостерігав за тим, як Поліна швиденько підсмажувала овочі на пательні та дивувався спритності цих чарівних тоненьких пальчиків. Але червоні очі маленької не давали мені спокою, вона плакала, сиділа весь цей час у ванній та плакала. Злість стягувалася у тугий вузол і не дозволяла мені нормально дихати. Через що я злився? Мабуть, через те, що не знав причини, чому Поліна себе так поводить. А ще дико злився на того, хто довів її до такого стану.

Здавалося б, що тут важкого? Просто поставити запитання та почути відповідь на нього, але мені було страшно. Я боявся як хлопчисько порушити межі її особистого простору. Мабуть, це наслідок, який тягнеться за мною ще з часів нашого першого знайомства. Тоді я повів себе як останній покидьок, тому все ще відчуваю провину за це.

Ми повечеряли в гнітючому мовчанні, що болісно здавлювало плечі. Смаку їжі я не відчував, хоча все пахло дуже апетитно. Поліна трішки поїла овочів та відмовилися від шматка смаженого курчати. Все це було дуже дивним. Невідомість пригнічувала.

- Можна я піду, ляжу? Щось я сильно втомилася, - тихо запитала дівчинка, не дивлячись мені в очі.

- Так, звісно. Йди, відпочивай. Я сам тут впораюся.

Вона пішла, а я ледве стримувався, щоб не перекинути стіл. В решті-решт, впоравшись зі своїми емоціями, я все ж таки поїв, а потім прибрався на кухні. Страх, обурення та злість змішалися між собою, спопеляючи мої нутрощі. Дідько, дівчина навіть своїм мовчання змушує мене корчитися, плавитися та страждати. Габ, а, може, ти дійсно в'язнеш у болоті власних одержимих почуттів? Треба поводитися спокійніше.

Я розташувався у вітальній за ноутбуком, сподіваючись, що робота допоможе мені трішки відволіктися. Так і сталося, коли я глянув на годинник, вже було далеко за північ. Я вже збирався лягти спати на дивані, коли на порозі вітальні несподівано з'явилася тендітна фігура Поліни. Схоже, вона весь цей час не спала. Я застиг на місці та нерухомо спостерігав за нею, немов побоюючись, що пташечка в будь-який момент може полетіти геть від мене. Декілька секунд маленька не наважувалася підійти, переминаючись з ноги на ногу.

- Іди до мене, - тихо промовив я.

Дівчина відразу ж відгукнулася на мою пропозицію, але замість того, щоб сісти поруч зі мною, вона вмостилася в мене на колінах, ткнулася носом у шию та заплакала.

Я оторопів через цю різку зміну в поведінці. Мені вже здалося, що Поліна ніколи не

наважитися відкритися, а тепер... Думки сплуталися між собою, але я все ж таки обійняв маленьку, притиснув до себе та заспокійливо провів долонею по її довгому м'якому на дотик волоссю. Ця вразливість відчувалася особливо гостро, як і моя жага будь-яким способом захистити дівчинку. Мені стало й боляче, й сумно за неї. Поліна плакала, а мені здавалося, що її прозорі горошини сліз падають та омивають моє серце.

- Що трапилося? Хто тебе образив? - тихо запитав я, цілючи її у скроню.

- Тато, - плутано відповіла Поліна та схлипнула.

Так і знав! Так і знав, що тут не обійшлося без цього шматка лайна! Руки миттєво зачухалися, захотілося вибити з нього залишки мозку, вивести далеко за місто, куди-небудь до лісу та скормити хижим тваринам. Я подивився б на це, навіть запалив цигарку, насолоджуючись сценою, як вовки роздирають людську плоть.

- Що він тобі зробив? - мій голос звучав погрозливо та якимось придушено.

Маленька глибоко зітхнула та витерла пальцями свої заплакані очі. Вона виглядала нещасною, але не жалюгідною в своїй слабкості. Незважаючи на її сльози, в мене навіть думки такої не було, що дівчинка може зламатися. Чомусь в це важко повірити, хоча зовні Поліна виглядає тендітною та абсолютно беззахисною. Але всередині... Всередині вона набагато сильніша, ніж здається на перший погляд.

- Нічого такого, що неможливо було б пережити, - відповіла вона, ховаючи від мене свій сумний погляд. - Якщо чесно, то я плачу навіть не через нього. Тепер я собі це заборонила робити. Просто різні думки... Вони так несподівано нахлинули на мене, ось я і розклеїлась, - присоромлено зізналась маленька.

- І що то за думки такі? - я обережно прибрав пасмо волосся з її обличчя.

- Таке, - знизує плечима. - Хто я? Нащо взагалі існую? Батько завжди ставився до мене як до речі, до того ж непотрібної та марної речі. Матері свою я зовсім не знаю, їй ще з народження я не потрібна була. Ані друзів, ані родичів, нікого. Робота, дім, постійна татова лайка, якісь-то незрозумілі люди, які полюбляли приходити до нас. Це все, все, що було в мене. Але... Я ніколи не жаліла себе, це вже було б занадто принизливо. Потім з'явився ти... Я ледве не збожеволіла від страху, коли... Ти сам знаєш, коли. А потім... Ти огорнув мене турботою, про яку я завжди мріяла. Ти рішучий і мені це подобається, подобається те, як розвиваються наші стосунки. Знаєш, - вона подивилася на мене своїми великими ясними очима, їх арктична блакить змусила моє дихання збитися. - Мені все одно, що між нами велика різниця у віці. Просто сьогодні, коли до магазину прийшов батько та сказав мені багато чого неприємного, до того ж ще й гроші твої забрав, я чітко зрозуміла та відчула той контраст мого минулого й теперішнього життя. Я не хочу в минуле, мені добре тут, поруч із тобою, - вона обійняла мене, народжуючи своїм дотиком тепло, що огорнуло моє тіло. - Стало сумно через те, що я ані трохи не важлива для свого батька. Обдумуючи все це, я розплакалася. До останнього не хотіла тебе турбувати своїми проблемами, але не змогла промовчати.

- Я радий, що ти вирішила довіритися мені, для мене це дуже важливо. Тепер знай, що я завжди поруч і ти коли завгодно, чуєш? Коли завгодно можеш поділитися зі мною тим, що тебе бентежить. Мені не все одно, що з тобою коїться. Я готовий в будь-яку хвилину вислухати тебе та допомогти.

Поля розірвала наші обійми та виразно подивилася на мене. Її очі палали, на щоках було помітно рум'янець. Вона чарівна. Сльози робили її вигляд більш розкритим та незвичайним. Я

роздивлявся маленьку, торкався пальцями її ніжних щік, губ, підборіддя. Тепер я тактильно вивчав її, запам'ятовував кожну рисочку її молодого та красивого обличчя. Усвідомлення, що ця тендітна істота – моя, зводило з розуму. Я був щасливим, вкрай та болюче щасливим.

Дівчина першою потягнулась до мене за поцілунком, ніби сліпе кошеня, що навпомацки шукало захисту. Я відразу ж відповів, гаряче, наполегливо та закохано. Поруч із нею я не відчував себе Габріелем, якому вже майже сорок. Двадцять років, не більше. Поліна ще невміло, але пристрасно відповідала мені, стискаючи мої плечі своїми тоненькими пальчиками. Напівтемрява, жар її тіла, ванільний аромат її волосся, покірливість її вуст примушували мене спокуситися, не відступати, а добровільно летіти в прірву бажання. Я міцніше притиснув маленьку до себе та на секунду відірвався від її губ, щоб поставити лише одне запитання:

- Ти не боїшся?

- Ні, - твердо відповіла вона, залучаючи мене до нового поцілунку.

Це було хвилююче та настільки чуттєво, що хотілося кричати. Я переймався та боявся заподіяти шкоди, хоча розумів, що цього неможливо уникнути, бо така природа жіночого тіла. Але в будь-якому випадку я прагнув до того, щоб зменшити біль, бо не хотів, аби Поліна поряд зі мною відчувала себе некомфортно.

В мене було багато жінок, але з жодною з них я не був настільки щасливим і обережним. Напівтемрява спальні, до якої ми перемістилися, розчиняла контури, але я все одно добре бачив ніжні вигини дівочого тіла, яке хотілось безкінечно цілувати. Поліна боялася, я це відчував та розумів, але невідомість вміє лякати краще будь-якого пізнаваного страху. Ми цілувалися, насолоджувалися дотиками, диханням, поглядами, що були сповнені щирого бажання.

Це було більше, аніж просто секс, коли тілом опановує солодка насолода оргазму. Все, абсолютно все, що мало стосунок до маленької, для мене було дуже серйозним. Поліна довірилася мені, незважаючи на внутрішні побоювання. Я брав цю довіру, вбирав у себе, їв, немов солодкий плід із райського саду.

Поряд із Поліною я нібито наново вивчав цей світ, природу людського почуття. Наше фізичне та духовне єднання, народжувало насолоду, починало процес мого переродження, адже раніше примітивного тілесного задоволення мені було цілком достатньо. Бо чогось більшого я вже не міг відчувати. Спалене поле, порожнеча, яка тепер поступово наповнювалася яскравими фарбами та неосяжним спектром потужних позитивних емоцій.

Тихі стони, гаряча шкіра, заплющені очі, закушена губа та мальовничо розстелене на білосніжній подушці волосся – все це вводило мене в катарсис. Це було так пронизливо, що я майже захлинувся у власних почуттях.

Ще довго після всього, що трапилося між нами, я лежав у ліжку та міцно стискав у своїх обіймах маленьку. Її голова лежала в мене на грудях. У задушливому повітрі спальні все ще було відчутно аромат того, що було важко окреслити сірим і буденним словом «секс».

Проводячи пальцями вздовж Поліниної спини, я помітив, що вона зовсім не ворухнеться.

- Усе добре? – пошепки запитав я, цілуючи її.

- Так. Усе просто чудово, - відповіла Поліна, не дивлячись мені у вічі.

- Я намагався, щоб тобі було не дуже боляче, - в моєму голосі почулися нотки виправдання.
 - Дякую, я це відчула, - Поліна все ж таки подивилася на мене. - Тільки....
 - Що? - я напружився. В голові майнуло безліч неприємних думок.
 - Просто живіт трішки болить і я, здається, забруднила всю постіль своєю кров'ю. Пробач.
 - І як ти з таким татком зуміла залишитися настільки чистою душею? - це питання скоріше було риторичним. - Не переймайся, я зараз усе виправлю. Не потрібно просити вибачення за природність ситуації.
- Набравши у ванну гарячої води, я допоміг Поліні сісти. Сам швидко змінив постіль. Маленька сиділа, охопивши свої коліна руками. Я сів поруч на бортик ванни та уважно подивився на неї, побоюючись побачити в рідних очах жаль.
- Будь ласка, тільки не мовчи, інакше я збожеволію.
 - Я щаслива, Габріелю, - відповіла Поліна, подивившись на мене з посмішкою. - Просто тепер я відчуваю себе так незвично, немов моє життя остаточно розділилося на «до» та «після».
 - Ти шкодуєш про те, що трапилося між нами?
 - Ні, ані трохи.
 - Я не хочу, щоб ти плакала. Це завдає мені болю.
 - Не буду, мені самій вже не хочеться. Просто батько так необачно кривдить себе, ламає своє життя. Він раніше не був таким, яким став тепер. Я ж знаю, що він інакший.
 - Люди не змінюються. Все, що є в нас, рано чи пізно показує своє обличчя.
 - Гадаєш?
 - Просто знаю, сонечко.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторові у написанні книги. Анонімно

14.

Все швидко закрутилося, а стрімкий плин часу навіть не дозволяв отямитися та звикнути до нових змін. Моє життя почало трансформуватися, перетворюватись на щось нове та прекрасне. Все це трапилося завдяки Габріелю. Мій маленький затишний і тихий світ відтепер сконцентрувався лише на одній людині. Я була найщасливішою дівчиною, тому нічого більшого вже й не бажала.

Є я, є він і наша спільна реальність. Вдень – робота, а вночі – ми. Мені подобалося абсолютно все, що стосувалося Габріеля. Його одяг, звички, навіть гіркий смак цигарок на його вустах, що

вже став невід'ємною частиною нашого життя. Я була коханою, потрібною, а головне – важливою для Габріеля. Він балував мене, огортав своєю турботою та любов'ю. Натомість я намагалася стати для нього гідною жінкою. Мені подобалося готувати йому вечері, прибиратися, навіть складання його речей у шафу приносило неймовірне задоволення.

Рухався Габріель, а я у відповідь, рухалася за ним. Його погляди, звички, смаки – вони так гармонійно впліталися у рамки мого сприйняття світу, немов би це найправильніше, що тільки може існувати. Ми були половинками одного цілого, що ось таким незвичним способом знайшли один одного.

В нашому маленькому світі мені особливо подобалося, коли наставав вечір. Після вечері я сиділа у вітальній та читала яку-небудь книжку, яку мені напередодні купив Габріель. А він ходив туди-сюди по кімнаті та обговорював по телефону робочі справи. В таку ось мить Габріель виглядав дуже серйозним і зібраним керівником. Підлеглі його побоюються, я це знала й мліла від того, що цей суворий чоловік лише зі мною буває ніжним.

Потім, коли ділові питання остаточно розв'язні, ми переміщалися у спальню і насолоджувалися один одним, поки за вікном не засіє новий світанок. Але нескінченно знаходитися у своєму маленькому замкнутому світі в нас не вийшло, бо це й неможливо, адже Габріель керує великою компанією, що надає робочі місця тисячам людей.

Якось ми лежали в спальні. Я дивилася на білу стіну, розташовану навпроти ліжка та все ніяк не могла звільнитися від нав'язливої думки, що з'явилася в мене ще на роботі, коли я розбирала листівки з абстрактними зображеннями.

- Габріель, - звернулася я, повернувшись до нього обличчям.

- Так, сонечко? - він щось зосереджено писав у своєму телефоні, а я вже звикла до того, що часом його робота не дає нам спокою, навіть вночі.

- В мене виникла одна цікава ідея, але потрібна твоя згода, - я сіла та притягнула коліна до грудей.

- Звучить доволі інтригуючи, - Габріель відклав телефон та провів кінчиками пальців уздовж моєї спини. Його дотики змусили розсипатися по моїй шкірі купу мурашок.

- А чому б нам не розмалювати цю стіну? Знайти відповідний візерунок та трішки розбавити цей сумовитий колір. Я добре малюю, можна було б спробувати, якщо ти, звісно, не проти.

- Чому ні? - Габріель задумливо подивився на стіну, немов оцінюючи перспективи моєї ідеї. - Я теж розмірковував над тим, щоб щось зробити з нею. Картини тут будуть виглядати недоречно. Плазмований телевізор? Дурня. Все одно ми майже його не дивимося. А ось твоя ідея мені подобається. Але гадаю, цим краще зайнятися вже після новорічних свят.

- Тож ти згоден? - я не сподівалась, що Габріель так швидко погодиться.

- Так, чому б не проекспериментувати? - він посміхнувся мені. - До речі, в мене теж є для тебе одна невеличка пропозиція, - чоловік піднявся з ліжка, одягнув піжамні штани та трошки відчинив вікно, щоб випалити цигарку. - Ти краще закутайся в ковдру аби не застудитися, - порадив Габріель, затагуючись.

- То, що ж за пропозиція? - я добренько закуталася в ковдру та уважно подивилася на нього, насолоджуючись красою міцного чоловічого тіла, що так гарно виглядає, купаючись у блідому

місячному світлі.

- Завтра ввечері відбудеться невеликий корпоратив на роботі. Нічого особливого, де-небудь посидимо. Як ти ставишся до того, щоб піти разом зі мною? – Габріель випустив у вікно струмінь диму.

- Не знаю, - я трохи розгубилась. – Я ніколи не бувала на корпоративах.

- Познайомлю тебе зі своїми друзями. Ми за останній місяць нікуди не ходили, гадаю, відпочинок нам не завадить.

- Добре, - мені не дуже подобалася ця ідея, багато незнайомих людей, незатишна атмосфера, все це не для мене. Але з іншого боку, Габріель хотів познайомити мене з тією частиною свого життя, в якій я досі ще не була присутня. А раз так, то він дійсно сприймає наші стосунки дуже серйозно, адже не боїться ввести мене до кола своїх друзів. До того ж, мені було цікаво дізнатися інший бік Габріель. – Я згодна.

- Відмінно, - він посміхнувся, а в мене на душі раптом заворушився незрозумілий страх, схожий на той, що мене охопив, коли я вперше зустрілася із Габріелем. Що це? Передчуття?

Наступного дня, поки Габріель був на черговій зустрічі, я ходила по квартирі та намагалася вгамувати паніку, що бентежила мене з самого ранку. Я боялась цього вечора. Довелося зафіксувати в себе в голові слова Габі про те, що це просто корпоратив, в якому немає нічого особливого. Вже в обід я змогла прийняти цю думку та трішки заспокоїтися. Просто люди, просто вечір, чого ж тут остерігатися? Не з'їдять вони ж мене, чи не так?

Ввечері Габріель зателефонував мені так сказав, що вже їде додому. Я практично була зібрана. Залишилося тільки впоратися зі своїм довгим волоссям. Нічого кращого, окрім як стягнути його у високий хвіст, я не змогла придумати. Стоячи в спальні перед дзеркалом, я нервовим рухом поправляла рукава кашемірової сукні симпатичного темно-сірого кольору з блискучим золотим ремінцем на талії. Просто, але красиво, а головне – не дуже помітно.

Хлопнули входні двері. Я дужче затягнула хвіст та вийшла до Габріеля. Він говорив по телефону та на ходу розстібував ґудзики на своєму шерстяному пальто. Я допомогла йому роздягнутися та повісити верхній одяг у шафу.

- Не трахай мені мозок, а піднімай свою дупу та виправ цю проблему, - строго промовив Габріель своєму телефонному співбесіднику. – Мені плювати, що незабаром Новий рік, ти вже давно повинен був усе зробити. Даю тобі час до Різдва, якщо не зробиш, звільню. Все, - він завершив розмову, квапливо поцілував мене в чоло, знову комусь зателефонував та пішов у ванну кімнату.

Хвилин через десять Габріель повернувся у вітальню вже переодягнений: джинси, світла сорочка й піджак. Неймовірно красивий, ставний та весь мій. Я підійшла до нього, обійняла та сховала своє обличчя на грудях, відчуваючи слабкий аромат гелю для душа, змішаного з чоловічим одеколоном.

- Сонечко, ти чого? – Габріель сміється.

- Нічого, просто, - я міцніше притиснулась до нього, користуючись миттю, доки мій чоловік знов не потонув у своїй роботі.

- Маленька, нам вже потрібно йти, бо запізнимося, - Габріель поцілував мене в скроню.

- А, може, не поїдемо нікуди? - я подивилася на нього.

- Ти не хочеш? - Габріель здивувався.

- Боюся, - щиро зізналась я і знову сховала обличчя в нього на грудях, соромлячись свого незрозумілого страху.

- Чого? Я буду поряд, ніхто тебе не образить, обіцяю. Подивись на мене, - Габріель узяв мене за підборіддя на подивився прямо мені в вічі. - Поліно, ти в мене ще таке дитя, - він по-доброму посміхнувся та ніжно поцілував у губи. - Йдемо.

Ми приїхали до клубу з дуже зловісною назвою «Балтазар». Двоповерхова будівля з чорного каменю, що оточена охороною. Це не звичайна забігайлівка, а один з елітних закладів у всьому місті, в я якому колись відпочив мій батько, коли в нього ще були гроші.

Коли я потрапила в середину клубу, то відразу зрозуміла, що невеличкого простенького корпоративу мені годі й чекати. Весь перший поверх був заброньований компанією Габріеля. Тут вже зібралося стільки людей, що яблуку ніде впасти. Всі такі красиві та дорослі. Відчуття власної недоречності неприємно кольнуло в грудях. Я не очікувала, що корпоратив буде настільки масштабним. Уперше з того моменту, коли в нас з Габріелем почались повноцінні стосунки, я на нього сильно розлютилася.

- Усе добре, - він міцніше стиснув мою долоню та повів уперед.

- Кажеш, нічого особливого не буде? - сердито запитала я.

- А хіба це не так? - Габріель посміхнувся. - Все це, - він обвів рукою натовп людей, - частина мого життя і до неї теж потрібно звикнути.

Про це було простіше сказати, аніж виконати, але я вирішила спробувати потрапити в атмосферу ділових і впевнених у собі людей. Ми сіли за стіл, за яким вже розташувалися гості та неквапливо насолоджувалися коктейлями. Помітивши нашу появу, зацікавленні погляди одразу ж вп'ялися в мене. Я намагалася мило посміхатися, приховуючи за цією посмішкою хвилювання і збентеження.

Габріель усадив мене поряд із собою та хазяйновито опустил свою долоню мені на коліно, немов б окреслюючи кордони й демонструючи те, кому я належу. Неподалік сидів чоловік, який був на декілька років молодший за Габріеля. Сірий костюм, весела посмішка та блискучі карі очі. Ця людина не викликала всередині мене тієї дикою напруги, як, наприклад, та жінка, яка сиділа в іншому кінці стола. Її зацікавлений погляд я відчувала сильніше, аніж будь-який інакший. Красива струнка жінка в елегантній червоній сукні, тримала в руках бокал з мартіні та роздивлялася то мене, то Габріеля. Я спробувала ігнорувати це, тому почала прислуховуватися до розмови між карооким чоловіком і Габріелем.

- Габ, тож це твій безцінний скарб? - запитав чоловік, хитаючи головою в мою сторону.

- Саме таке, - твердо відповів Габріель та обійняв мене за плечі.

- Дуже приємно з вами познайомитися, Поліно. Про вас я вже багато чув. Михайло, - він простягнув мені свою руку.

- Мені теж приємно, - ледве заїкаючись, відповіла я та ввічливо потиснула долоню.
- Така боязка, - зауважив Михайло, звертаючись до Габріеля.
- Не бентеж її. Хочеш що-небудь випити? – Габі поцілував мене у скроню.
- Сік, якщо можна, - від хвилювання в мене раптом пересохло в роті.
- Тримай, - друг Габріеля швидко зреагував і подав мені келих апельсинового соку.
- Дякую, - я зробила декілька ковтків.

Потроху я почала звикати до цієї обстановки. Увага гостей швидко сконцентрувалася лише на Габріелеві. Переважно велися розмови на тему роботи, я тихенько сиділа та слухала свого чоловіка, захоплюючись тим, яке враження він справляв на своїх колег. Майже всі ловили кожне його слово, особливо, та жінка в червоному. Хоча, мені це могло лише здатися.

Михайло слідкував за тим, щоб мій келих завжди був повним, а Габріель в свою чергу пригощав мене різноманітними закусками, а сам пив віскі. В черговий раз, коли Габі наклав мені салат з морепродуктами, мій погляд знову зачепився за жінку в червоному. Вона посміхнулася краєчками губ, спостерігаючи за піклуванням, яке виявляв до мене Габріель. Ця підступна посмішка мені зовсім не сподобалася.

Після третього келиху соку, мені терміново знадобилося у вбиральню, але я посоромилася відразу сказати про це Габріелю. Тільки коли вже не було сил терпіти, я тихенько сказала йому на вухо:

- Мені потрібно відійти.
- Ходімо, я проведу, - на щастя, він одразу мене зрозумів.
- Ні, я сама, ти й так носишся зі мною, як з маленькою, - я соромливо посміхнулася.
- Бо ти завжди будеш для мене маленькою, - Габріель ніжно взяв мене за підборіддя і легенько поцілував у уста.

Офіціант скоординував мене, тому я швидко знайшла вбиральню. Вже вимивши руки, я стояла й чекала поки сушка впорається зі своєю роботою. У великій туалетній кімнаті нікого окрім мене не було. Ця мить необхідної мені самотності допомогла зібратися з силами. Все ж таки я марно хвилювалася, пристойний заклад, гарні люди, відмінна кухня. Головне, що Габріель завжди знаходиться поруч, незважаючи на те, яка б цікава розмова не велась за столом, він все одно не залишав мене без уваги. Що ж, до таких вечорів можна звикнути та нарешті припинити боятися кожної тіні.

Закінчивши з сушкою, я стала біля дзеркала, щоб оцінити свій зовнішній вигляд. Поруч із Габріелем мені хочеться виглядати бездоганною. Поправивши хвіст, я вже хотіла повернутися до столу, але на порозі раптом зіткнулась із жінкою в червоному. Я зробила крок убік, щоб розминутися. Жінка окинула мене зарозумілим поглядом, а потім плавною ходою підійшла до умивальника.

- Скільки тобі років, дорогенька? – несподівано запитала вона мене, достаючи з сумочки помаду й пудреницю.

- Це ви до мене? – я насупилася і зачинивши двері, повернулася до жінки обличчям.
- А ти ще когось тут бачиш? Здається, ми тут лише вдвох, – колючий погляд у відображенні примусив мене внутрішньо стиснутися.
- Вісімнадцять, майже дев'ятнадцять, - відповіла я, схрестивши руки на грудях.
- Мала ще, - жінка заусміхалась, але навряд чи в цій посмішці був натяк на добродушність.
- Даруйте? – я насупилася ще більше, мені зовсім не сподобалося те, що ця жінка фамільярно себе поводить. Так, вона старша за мене, успішна, впевнена в собі, але це її не дає права ставитися до мене зневажливо.
- Чому ж ти така нетямуща, - жінка гучно засміялася. – Кажу тобі, що ти ще мала аби в таких закладах відпочивати, - пояснила вона, коли раптовий напад сміху минув.
- Ледве це вас повинно стосуватися, - мій голос тремтів від хвилювання, але добре, що хоча б не заїкалася. Тоді точно крізь землю від сорому провалилася.
- В чомусь ти навіть маєш рацію, - задумливо промовила жінка, роздивляючись своє відображення в дзеркалі. – Але твоя присутність мене стосується, - вона повернулася до мене обличчям.
- Чому це? – я зовсім не розуміла, до чого ця жінка веде, також не розуміла, чому взагалі продовжую цю розмову?
- Ти дурна чи тільки вдаєш? – вона прищулилася.
- Послухайте, ніхто вам не давав права ображати мене, - я почала злитися.
- А я ж не ображаю. Просто хотіла подивитися на кого саме мене проміняв Габріель. Бачу, що нічого особливого немає, окрім оченят і милого личка.

Мене немов крижаною водою облили. В голові ніяк не вкладалася думка, що переді мною стоїть колишня жінка Габі. Можливо, я й маленька для них усіх, але точно не дурна. Я розуміла, що у Габріеля були жінки до мене, це нормально. Але я б не хотіла з ними зустрічатися.

- А мені здається, що ви помиляєтеся. Схоже, він роздивився в мені щось більше, ніж просто зовнішність. Якби це було не так, то зараз ви не грали б роль колишньої.

Обличчя жінки витягнулося, схоже, вона не очікувала, що я дам відсіч. Насправді, я сама цього від себе не очікувала. Просто... Просто я не хочу бути слабкою перед цією жінкою.

- Знаєш, я могла б тебе знищити, розтоптати як комаху, - прошипіла незнайомка. – Але зараз я розумію, що це зайве. Час сам усе розставить по своїх місцях, - вона швидко зібрала сумочку й вийшла з вбиральні, добренько зачепивши мене плечем.

Я ще секунду стояла, а потім попрямувала в зал. Габріель повинен мені багато чого пояснити. Інакше... Інакше я не знаю, що йому роблю. Здається, настав час для нашої першої і достатньо серйозної сварки, а наш маленький особистий світ зненацька дав тріщину.

Сподобався розділ?

15.

Я сіла за стіл. Тут все ще велися збудженні розмови про якийсь-то прийдешній і дуже вигідний контракт. Жінка в червоному зайняла своє місце й із задоволеною, як мені здалося посмішкою, неквапливо продовжила пити своє мартіні.

- Все добре? – дбайливо запитав Габріель, огортаючи мене гіркуватим ароматом цигарки.

- Так, - знервовано відповіла я і взяла свій келих, щоб чимось зайняти свої руки. Я не мала наміру влаштовувати сварку у присутності гостей. Не хотілося, щоб авторитет Габріеля-керівника похитнувся. Все це дуже серйозні речі та й дядько Микола завжди мені казав, що неможна демонструвати своє приватне життя незнайомим людям. До того ж, я просто не можу дозволити цій жінці в червоному насолоджуватися своєю перемогою.

- Брешеш, - Габріель поцілував мене за вухом, а потім подивився прямо у вічі. Незважаючи на те, що він випив декілька келехів віскі, його погляд був серйозним й осмисленим. Та дивна розмитість фокусу, що так часто прослідковувалася в очах батька, коли він напивався до поросячого вереску, у Габі була відсутня.

- Хіба це має значення? – я спробувала витримати чіпкий погляд свого чоловіка, але в мене не вийшло. Між нами зовсім різна вагова категорія в цьому плані.

- Для мене все має значення, якщо це навіть трішки стосується тебе, - весела нотка в його голосі кудись несподівано зникла.

- Побалакаємо про це вдома, - я зробила ковток соку, але смаку не відчула. Мій погляд ще раз сковзнув по витонченій фігурі жінки в червоному.

- Ти така знервована через Ольгу? – Габріель прослідкував за моїм поглядом і посміхнувся, наче все це було суцільною дрібницею.

- Мені все одно як її звать, - я насупилася, роздивляючись блискучу підлогу під своїми ногами.

- Поліно, - Габріель навмисно протягнув моє ім'я. – Сонечко, не сердься, будь ласка, - він хотів покласти руку мені на коліно, але я не дозволила.

- Можна, хоча б тут я сама буду вирішувати: сердитися мене чи ні, добре? – серце від страху пришвидшено забилося в грудях.

- Що вона тобі сказала? – Габріель тепер здавався не тільки серйозним, але й роздратованим.

- Нічого, я не хочу це зараз обговорювати.

- Маленька, ти випробовуєш моє терпіння, - його тон звучав застережливо.

- Ти теж, бо привіз до цього клубу, - я відвернулася від нього, роблячи вигляд, що раптово зацікавилася загальною бесідою.

Габріель нічого не відповів, але все одно поклав свою руку мені на коліно, болісно стиснувши її.

Залишок вечора ми не розмовляли. Я інколи подивлялася на Габі, він продовжував усім посміхатися, жартувати, роблячи вигляд, що все в порядку, але по очах було помітно, що він розсерджений моєю витівкою. А що такого я зробила? Мені не подобається те, що Габріель не попередив мене про присутність його колишньої жінки на цьому вечері. Мене застали зненацька. Ольга, судячи з її радісної посмішки, насолоджувалася цим. Я відчувала себе ідіоткою. Але, схоже, Габі не бачив нічого поганого в тому, щоб зіткнути нас. Так, мене це злило й засмучувало.

Вже вночі свято, нарешті, закінчилося. Я була рада, що позбулася колючого погляду цієї жінки в червоному. Тепер навіть дихати стало набагато легше. Розпрощавшись з усіма, ми вирушили додому. Габріель, незважаючи на те, що випив, усе одно сів за кермо. На щастя, він умів володіти собою при будь-яких обставинах. Гнітюче мовчання, що утворилося між нами, трохи лякало та бентежило. Я вже сто разів пожалкувала про те, що не стрималася. Треба було промовчати, а потім вдома все обговорити. А так... Я ж не навіть не знала, що Габріель собі вбив у голову.

До квартири ми зайшли, роздяглися також у напруженому мовчанні. Мені було трішки страшно першої починати розмову, а Габі, мабуть, був занадто злим, аби взагалі зв мною розмовляти. Якось дурниця виходить! Це я повинна злитися, а не навпаки.

Перевдягнувшись у шовкову нічну сорочку, я сіла на ліжко та стала чекати, поки Габріель вийде до мене з душі. Через декілька хвилини він з'явився у спальні, одягнений у свої звичні піжамні штани. Темне волосся ще було вологим, але Габі це не хвилювало. Він зняв з руки годинник, поклав його на тумбочку, подивився щось у телефоні. Напевно дивився стан ринку, він часто так робить перед сном. А потім тільки після цього маленького ритуалу, Габріель подивився на мене.

- То, що ж тобі в клубі сказала Ольга? – раптом запитав він, поправляючи подушку.

- Розпитувала скільки мені років, намагалась погрожувати, - відповіла я.

- Що ж, я її попереджував, вона не послухалася, завтра звільню, - буденно промовив Габріель.

- Не потрібно нікого звільняти.

- Чому це? – він похмуро подивився на мене.

- Ти знущаєшся? – від гніву в мене миттєво запалали щоки. – Гадаєш, якась-то жінка, з якою ти спав, може мене залякати? Габріель, напевно, ти почав забувати, з яким батьком я усе своє життя жила. Дідько! Справа навіть не в цій Ользі, не в тому, що вона мені сказала.

- А що тоді не так? – Габі схрестив руки на грудях.

- В тому, що ти не попередив мене, ХТО там буде. Я не хочу, щоб будь-яка жінка, яка симпатизує тобі, оцінювала мене, дивилася як на порожнє місце. Я не хотіла йти, але ти наполіг. Я довірилася тобі, а що з цього вийшло? Мені неприємна вся ця ситуація.

- Сонечко, я не збираюся кожну жінку контролювати. Так, я з нею спав, але не більше того. Я не жив із нею, не обіцяв кохати й усього того, що відчуваю до тебе. Мене вона не цікавить. Для мене існуєш тільки ти.

- Я не це про тебе хочу сказати. Я довірилася тобі, залишила своє минуле життя. Ти прохав, щоб я не втручалася у твої справи, саме це я й роблю. Але... Ми повинні розмовляти, обговорювати

все, що нас турбує. Врешті-решт, ти сам сказав, що тепер я знаходжуся під твоєю опікою.

- Саме так, - погодився Габріель. - Але також я прохав тебе не брехати мені.

- А що мені залишалося? Почати з'ясовувати стосунки на очах у Ольги? Ні. Я не хочу оголювати свої почуття перед чужими мені людьми, - я відвернулася.

- Поліно, ти віриш мені? - раптом запитав Габріель, підходячи до мене.

- Тобто?

- Ти віриш мені, довіряєш? - він сів поруч зі мною.

- В мене немає причин не довіряти тобі, у всякому випадку, зараз.

- Добре. Для мене це важливо. Також важливо навчити тебе взаємодіяти в суспільстві. Я ні в чому тебе не звинувачую. Я повинен був спокійніше поставитися до того протесту в клубі. Просто інколи я забуваю про те, що ти в мене ще така маленька, вразлива й недосвідчена. Зрозумій мене правильно, я б ніколи не наважився піддати тебе небезпеці. Я знаю Ольгу, вона ображена на мене, тому хоче через тебе досадити мені. Але ти повинна навчитися давати відсіч. Я тебе кохаю, огортаю своїм піклуванням, але не хочу закривати тебе від усього світу, нехай він буває жорстоким і несправедливим. Ти повинна зростати не тільки фізично, але й морально, розумієш? Твій батько був занадто зайнятий собою, аби виховувати тебе. Я увесь вечір спостерігав за тобою, бачив, як ти нервуєш і тремтиш. Поступово ти почнеш ставати сильнішою і ніяка людина не зможе тобі заподіяти шкоди. Все приходить з віком.

- Я розумію, але... Габріель, цей вечір схожий на те, коли ти не вмів плавати, а тебе кидають на глибину. Як хочеш так і діставайся до берега.

- Радикально, але ефективно. Поліно, той світ, у якому я живу, проти слабких людей. Якщо б між нами був лише секс, я повидив себе зовсім інакше, повір. Але ти важлива для мене, а щоб вижити в моєму світі, тобі потрібно стати загартованою.

- Але мені все одно ця ситуація здається неправильною. Я не хочу знати твоїх колишніх подружок, не хочу думати про те, що колись ти належав іншій.

- Сонечко, я не річ, аби належати комусь. Ходити сюди, - Габріель посадив мене до себе на коліна. - Я був неправий, пробач за те, що змусив тебе тривожитися. Обіцяю, більше цього не повториться. Просто я вже звик до того, що ти така спокійна, тиха, а коли ти мені огризнулася, мене це вразило. Все ж у тебе, моя маленька, є кігтики та зубки, - він поцілував мене.

- Якщо чесно, я від себе такого не очікувала. Не знаю, як в мене це вийшло, але все ж таки, я змогла Ользі дати відсіч.

- Знаю, вона була дуже злою, хоча намагалася посміхатися, - Габріель знову поцілував мене.

- Послухай, - після декількох секунд мовчання, промовила я. - Пообіцяй, що більше нічого подібного не повториться. Я тобі довірилася, вперше та по-справжньому довірилася. Не ламай цю довіру, не роби мені боляче.

Габі задумливо подивився на мене, провів кісточками пальців по моїй щоці, потім притиснув до себе. В його обіймах мені було так добре й затишно.

- Обіцяю, сонечко.

Я була рада, що ми все ж таки почули одне одного та знайшли компроміс. Наступного дня ми поїхали по магазинах, готуючись до новорічних свят. Уся ця метушня допомагала забути і наш колишній світ знову став цілісним та досконалим. Поряд із Габріелем я навчилася не думати про погане, не накручувати себе й просто радіти моменту. Ми купили штучну ялинку, безліч іграшок до неї та ще багато милих дрібничок. Цей Новий рік обіцяв бути веселим. Я ніколи ще так серйозно не готувалася до нього. Ми не їздили з батьком за покупками, не обговорювали, як і де саме зустрінемо свята. Була ялинка, подарунки, солодощі та цілий натовп татових друзів. Мене вкладали спати, а після півночі їхали кудись продовжувати святкування. Інколи тата зовсім не бувало вдома, тому я зустрічала Новий рік з виховательками. Тепер усе буде по-іншому.

Коли ми приїхали додому, Габріель дістав із багажника свого позашляховика, який нещодавно відремонтували, пакети з продуктами. Я тримала в руках коробку з іграшками для ялинки, терпляче очікуючи Габі. Несподівано звідкись з вкритих снігом кущів, вийшло кошеня. Воно було білим, тому серед зимового пейзажу майже не було помітне. Малюк був зовсім крихітним, напевно, тільки-тільки народився. Він навіть нявкати ще не вмів, тільки пищав. Величезні блакитні очиська дивилася на мене, а я відчула, що в грудях щось раптом болісно стиснулося. Я присіла та обережно торкнулася кошеняти. Воно трусилося від страху та холоду.

- Йдемо, - почувся голос Габріеля.

- Дивись, кого я знайшла.

- Тут багато котів бродить, це вже давно не новина.

- Заберемо його до себе, га? - я піднялась і подивилася на Габі.

- Серйозно? - моя ідея йому не дуже сподобалася. - Поля, тільки котів нам ще не вистачало. Йдемо, - він узяв мене за руку та попрямував до під'їзду.

- Ти багато працюєш, а я, щоб постійно не сумувати, могла б доглядати kota.

- Сонечко, я не люблю цих пухнастих монстрів, у мене на них алергія. Свіжий ремонт, нові меблі, він же все знищить. Знайти собі яке-небудь інше заняття, а я його з задоволення підтримаю.

Я подивилася на малюка, він сидів на снігу та спостерігав за нами. Мені стало його шкода, крихітний, самотній та напевно ще й голодний.

- Габі, будь ласка, - я зробила ще одну спробу поборотися за пухнасту грудочку.

- Ні, - твердо відповів Габріель, коли ми вже зайшли до під'їзду. - Ніяких котів, - його тон прозвучав строго, немов батьківський.

Я замовкла. Можливо, це дійсно погана ідея - забрати додому kota.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

16.

Я сидів у себе в кабінеті та уважно вивчав річний звіт. Поки більша частина компанії вже пішла на довгоочікувані новорічні вихідні, я ще продовжував працювати. Справ залишилося небагато, а вже потім, коли з ним закінчу, я теж дозволю собі відпочити.

Цифри різали очі, все поступово почало розпливатися. Я відклав папери на стіл та відкинувся на м'яку спинку свого шкіряного крісла. Подивився на годинник, що висів над входом у кабінет. Ого! Виявляється, що я тут вже сиджу набагато більше, аніж планував спочатку. Заплющивши очі, зітхаю. Потрібно зібратися із силами та завершити перегляд звітності, а потім поїхати додому, де мене вже чекає маленька, смачна вечеря й тепла постіль. Така приваблива перспектива все ж таки допомагає закінчити зі справами.

Коли я вже прибрався на своєму столі та на останок розкладав важливі документи по теках, до мене в кабінет зайшла Ольга. Саме на неї я й чекав. Вона винувато подивилася на мене, терпляче очікуючи, коли я дозволю сісти.

- Прийшла, нарешті, - невдоволено промовив я. - Вже зачекався.

- Так, - боязко відповіла Ольга.

- Ну сідай, - я вказав жестом на невеличкий диван, що стояв біля вікна. Вона слухняно сіла.

А я навпаки – підвівся та почав ходити по кабінету.

- Габі, - раптом не витримала Ольга.

- Замовкни. Нічого зараз не кажи, - гаркнув я, не маючи наміру вислуховувати виправдання. - Я сподівався, що ми все вже вирішили.

- Вирішили, - хитає головою.

- Тоді якого біса ти втручаєшся не в свої справи? – я підійшов та схилився над нею, Ольга втиснулася у спинку дивана.

- Пробач, - шепоче. - Я це зробила ненавмисно.

- Мені не потрібні твої вибачення. Яке ти маєш право погрожувати Поліні? Га? Хто ти мені така? Колишня дружина? Дівчина? Хто?

- Я... Я...

- Тобі робити більше нічого? Повидиш себе як незрозуміло хто.

- А як ти себе поводиш? Привів її, мацаєш, цілуєш... Як саме я повинна за цим спостерігати?

- Олю, це життя. Я не збираюся підлаштовуватися під тебе, зрозуміло? Ходжу куди хочу й з ким хочу. Ми з тобою вільні люди. Тому, моя тобі порада – тримай язика за зубами.

- Можеш не перейматися, - Ольга трішки посмілішала. - Нічого я твоєї малечі не зроблю. Просто хотіла зрозуміти, що такого в ній особливого. Насправді, вона виявилася звичайнісінькою дівкою. Мені цікаво зовсім інше, - вона якось дивно посміхнулася. - Скільки це твоє надумане кохання ще протримається? Чи розкажеш ти їй про Софію? Підпустиш свою

Поліну максимально близько до себе? Чи зможе вона прийняти тебе справжнього? Знаєш, із твоїми секретами, мені навіть нічого робити з Поліною не треба. Габі, я надто добре тебе знаю. Б'юся об заклад, що ти зі своєю маленькою буваєш нещирим. Але правда завжди нагадує про себе, пам'ятай це.

Я випростався. Оля озвучила ті страхи, які я намагався придушити в собі з того самого моменту, як почав жити з Поліною. Дідько! Ця жінка, дійсно, добре мене знає.

- Йди геть, - рикнув я, ослаблюючи вузол на краватці. - Щоб після Нового року тебе в компанії вже не було.

- З радістю, - Ольга підвелася, закинула на плече сумочку. - Я піду, але моє звільнення ніяк не вирішить твоїх проблем. Ти сам собі ворог, Габріель.

Я їхав додому в глибокій задумливості. Мозок продовжував наполегливо транслювати почуті від Ольги слова. Будь-які секрети, як і зрада можуть зруйнувати стосунки. Я про це знав, добре знав. Без суцільної довіри нічого хорошого створити не вдасться. Але я не міг просто так вивалити на Поліну той тягар, який вже давно став частиною мене. Історія з Софією повинна залишитися десь глибоко в моїй підсвідомості та припинити турбувати мене. Але дідько... Навіть розуміючи, що Поліна та Софія – дві абсолютно різні дівчини, я все одно не міг не порівнювати їх. Можливо, мені вже час звернутися по допомогу до психоаналітика? Ні... Я ніколи не вірив у їх здібності зцілювати людську душу.

До того ж, нащо мені розповідати про невдалі стосунки? Ми живемо тут і зараз, а минуле вже давно залишилося у минулому. Софія напевно живе десь закордоном і в моєму житті, на щастя, вже ніколи не з'явиться. А значить, ця ситуація ніяк не може вплинути на мої стосунки з Поліною. Це трішки заспокоювало, але тривога до кінця все одно нікуди не зникла.

Зупинивши машину, я не поспішав заходити в будинок. Дістав із пачки цигарку, підкурив та сів на лавку, роздивляючись свій автомобіль на предмет недоліків. Усе ідеально, не дарма стільки грошей відав за ремонт. Затягнувся, неквапливо випустив дим, глянувши на вікна нашої квартири. Світло ввімкнене. Маленька чекає.

Страхнувши попіл, я раптом почув тихий писк під своїми ногами. Глянув униз і побачив, що мало не розтоптав черевиком маленького поганця, якого напередодні Поліна хотіла забрати в дім. Ненавиджу котів. Яким б милими та слухняними вони не були, я їх просто ненавиджу, а все через Софію. Вона теж якось випросила в мене kota, а потім пішла, залишивши цю тварину в пам'ять про себе. Дуже жорстоко, враховуючи, що я й без того божеволів від болю. Заходити в квартиру та бачити цього пухнастого поганця було занадто важко. Я відав kota своїм друзям, що ані себе, ані тварину не мучити. Тепер ця історія знову повторювалася.

Малий запищав, потерся мордою. Я докурив, викинув недопалок та підхопив тварину. Кошеня було таким крихітним, тому з легкістю умістилося в мене на долоні. Я роздивився його, пошкоджені та зарази начебто не було, але до ветеринару все одно потрібно відвести. Малий повернувся до мене своєю мордою. Я побачив його величезні блакитні очиська, що таємничо блищали при світлі вуличних ліхтарів. Обнюхавши мої пальці, малий знову запищав.

- Худий, напевно, ніхто з сусідів тебе не підгодовує, - звернувся я до кошеняти. - Добре, не дивись на мене так, буде тобі їжа та теплий куток.

Обережно сховавши цього поганця у кишеню свого пальто, я зайшов у під'їзд. Фантазія вже малювала мені здивовані блакитні очі Поліни, коли вона побачить, що саме я її приніс у переддень Нового року. Посмішка розквітла на моїх устах, звільняючи мене від тяжких думок,

що стосувалися Софії.

Дзвоню у двері та чую квапливі кроки. Через секунду на порозі з'явилася моя маленька, одягнена в один з тих светрів, що я привіз собі з іншої квартири. Останнім часом Поліна часто почала носити яку-небудь мою сорочку або светр, що на її фігурі більш нагадував сукню. До цього я нікому не дозволяв одягати свої речі. Мені це було просто огидно. Але моїй маленькій я чомусь дозволив. Навіть зараз, стоїть така з хвостом на голові, одягнена в светр кремового кольору, що так добре пасує їй. Домашня, красива та безкінечно рідна, немов ми вже мільйони років разом.

- Привіт, - вона посміхнулася, встала навшпиньки, щоб поцілувати мене, але вона все одно занадто низька, тому я схиляюся до неї. Аромат ванілі, яким пахне її волосся, зводить мене з розуму.

- Привіт, - я пройшов у квартиру, обережно тримаючи пухнастого монстра, який почав соватися у кишені, намагаючись вибратися назовні.

- Я вже майже закінчила з вечерею. Через декілька хвилин можна вже сідати за стіл.

- Добре, я сьогодні дуже зголоднів.

- Допомогти тобі зняти пальто? - Поліна вже простягла до мене руки, але я зробив крок назад. Вона з нерозумінням подивилася на мене, а я ледве міг приховати посмішку.- Все добре? - збентежено запитала маленька.

- Так, абсолютно. Знаєш, я тут про дещо подумав і вирішив, - мій голос звучав дуже серйозно. - Тобі не здається, що нам не вистачає різноманіття?

- В якому сенсі? - Поля нахмурилася. Я побачив у її блакитних очах-безоднях проблиск побоювання.

- У прямому, тільки ти та я, нам не вистачає ще кого-небудь, розумієш?

- Нам ніхто сторонній не потрібен, - маленька схрестила руки на грудях.

- Що ж, - я обережно дістав з кишені кошеня, - тоді сама йому про це скажеш.

Поля розгубилася. Вона здивовано подивилася спочатку на мене, потім на маленького пухнастого звіра. Така чуттева.

- Серйозно? - в голосі Поліни відчувалася недовіра.

- Так, - твердо відповів я.

Маленька обережно взяла кота на руки та ніжно погладила його. Ці дві вразливі істоти були дивовижно схожі між собою. Це мене дивувало та тішило одночасно.

- Спасибі, велике спасибі, - Поліна обійняла мене однією рукою та притиснулася щокою до моїх грудей. - Але як бути з твоєю алергією? - вона схвильовано подивилася на мене.

- Якось впораюся, - сміюся і вдячно цілую її в чоло за те, що вона пригадала про мою «хворобу».

Після вечері ми ще деякий час приділили маленькому пухнастому звіру, а після, нарешті,

зосталися наодинці. Після сексу, який знову й знову змушує мою душу тремтіти від захвату та насолоди, я кури́в у відчинене вікно. Полі́на ще довго розмовляла зі мною, зізнавалася у тому, що хвилюється за батька. Я зосереджено слухав її, добре розуміючи, що Полі́ні важливо ділитися своїми потаємними переживаннями. Це був підходящий момент, щоб у відповідь оголити свої страхи, розповісти про Софію, про той біль, що змінив мене, залишив свій слід, але я не наважився. Не вийшло. Слова застрягли в горля́нці, нещадно роздираючи його. Це було нечесно по відношенню до Полі́ни, адже вона була щирою зі мною.

Ми ще довго розмовляли, а потім маленька тихенько заснула в мене на грудях. Я теж наче б то провалювався у дрімоту, але потім все одно прокидався та думав про різне. Я намагався розібратися у собі, в своїх почуття, але тільки сильніше заплутувався. Якесь дурне передчуття не давало мені спокою, хоча для цього ніяких серйозних причин не було. Я закоханий у Полі́ну по вуха, це вже давно стало незаперечним фактом. Мені не вистачає її, коли я довго знаходжуся на роботі чи на діловій зустрічі. Наш секс цілком влаштовує мене. Влаштовує наше спільне життя, але гіркий присмак неправильності всього цього несподівано виник на кінчику мого язика. Здається, я почав серйозно заганятися. Напевно, вся справа в тому, що в мене довгий час не було стабільних стосунків і це залишило на мені свій слід. Із часом це мине. Такий підсумок трохи заспокоїв. Я ткнувся носом у тім'я Полі́ни, але навіть не встиг заплющити очі, бо почув вібрацію телефону.

Я потягнувся до тумбочки, узяв мобільний, глянув на екран. Незнайомий номер. Обережно, щоб не розбудити маленьку, я піднявся з ліжка та тихенько відповів:

- Слухаю.

- Привіт, - серце немов пропустило поштовх, коли в слухавці я почув її голос.

Легені обпалила нестача кисню, я навіть не помітив, що припинив дихати. Мені здавалося, що якщо цей момент нашого зіткнення трапиться, то я відреагую набагато гостріше, аніж вийшло насправді. Я тримався, щоправда, серце стукало в грудях, немов з'їхало з глузду.

- Ти? - питання начебто з мого горла зірвалося, а голос якийсь-то чужий.

- Я, - після довгого мовчання, яке практично розірвало мої нерви, чую відповідь.

- Навіщо? - підходжу до вікна та нічого не бачу, окрім непроглядної ночі.

- Сумувала, - короткий сміх, що більш схожий на знущання.

- Хіба? - самому смішно, тільки це гіркий, недобрий сміх, від такого можна збожеволіти.

- А ти хіба ні? - знайомий грудний голос, який так часто пестив мій слух, раптом змінився на ніжний голос Полі́ни.

- Що за дурня? - я подивився на екран телефону, дзвінок завершено. Чортівня якась!

Повернувся у ліжко. Полі́на все ще спала, звернувшись у клубочок. Я обійняв її та зрозумів, що тут щось не так. Аромат... Я більше не відчуваю звичного аромату ванілі. Дивлюся на маленьку та помічаю, що замість світлого волосся на подушці лежать темні кучері. Мене пробив жах, я відсторонився та ледве не впав на підлогу. Незнайомка неквапливо прокинулася та подивилася на мене своїми карими очима, в яких я так довго губився через болюче кохання. Софія... Я бачив перед собою Софію.

- Габі? – голос належав Поліні й це остаточно заплутало мене. – Що з тобою? – вона намагалася наблизитися до мене, але я раптом прокинувся.

Серце все ще сильно калатало в грудях. На скронях з'явився холодний піт. Сон... Це був лише сон. Я ковтнув і подився на маленьку. Вона спить. Вдивився в її обличчя, побоюючись в ньому побачити риси Софії. Ні, на щастя, її немає. Це Поліна, моя Поліна. Віддихавшись, немов після довгого марафону, я знову ліг та міцно обійняв маленьку, насолоджуючись ванільним ароматом її волосся. Мені стало спокійніше, тому залишок ночі ніяких кошмарів вже не було.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

17.

Між нами щось змінилося і не в ліпший бік. Я відчувала це настільки гостро, як, наприклад, можна відчувати зміну температур у приміщенні чи раптовий стрибок тиску. Все було добре... На перший погляд. Ми зустріли Новий рік, усі святкові вихідні провели разом, навіть до ветеринара з'їздили. Габріель як і я був дуже схвилюваний станом нашого кота, якому ми ще ніяк не могли вгадати ім'я. Почали в Інтернеті шукати абстрактну композицію для стіни в спальню кімнату. Всі ці маленькі клопоти повинні були нас згуртувати, але нічого цього так і не трапилося. Ми почали стрімко віддалятися один від одного, незважаючи на те, що ми постійно були разом. Але тільки фізично ми знаходилися поруч, а подумки Габріель постійно був десь дуже далеко.

Я не хотіла миритися із цим. Мені було необхідно знати й відчувати, що Габі тут, поряд зі мною. Без нього я відчувала себе самотньою. Занадто швидко я прив'язалася до цього чоловіка, наче супутник, який вже не уявляє існування без своєї планети. Я декілька разів намагалася поговорити з Габріелем з приводу того, що так сильно пригнічує його, але він кожного разу просто шуткував та перестрибував з однієї теми розмови на іншу. Мене це ображало та навіть злило. Адже ми не просто зустрічаємося, а ЖИВЕМО разом. Я пам'ятала про нашу домовленість – не втручатися у справи Габріеля та не брехати йому. Але з першим пунктом з кожним новим днем ставало все складніше справлятися.

Хто я для Габі? Просто наївна дурненька, з якою можна спати та інколи розважитися? Таке припущення, наче лезом по серцю дряпнуло. Ні, він не такий... Але сумний висновок самостійно вимальовувався у моїй підсвідомості. Я ж про Габріеля знала не так багато, як би мені хотілося. Ми ніколи не торкалися його минулого життя, яке він ретельно оберігає. А мені хотілося більшого. Хотілося не тільки тактильно відчувати Габі, але й емоційно. Спочатку мені здавалося, що між нами виник цей емоційний зв'язок, але зараз він став таким тонким, майже прозорим, немов ось-ось повинен зовсім зникнути.

Врешті-решт, я більше не могла мовчати. Невідомість почала лякати та нав'язувати негативні думки. Може, в нього хтось з'явився? Може, я просто стала йому непотрібною? Щоб не уявляти собі всю цю дурню, я терпляче дочекалася Габріеля з роботи, із чітким наміром серйозно побалакати.

- Як справи на роботі? – я вирішила почати здалеку.

- Нормально, - він як зазвичай задумливим поглядом дивився на свою чашку кави. Ось знову подумки знаходиться десь далеко.
- З тобою усе добре? - м'яко запитала я.
- Так-так, абсолютно, - ледве помітна посмішка, невпевнена відповідь.
- Точно? - я сіла до нього на коліна та обійняла за плечі.
- Так, - Габі поцілував мене в скроню та зробив ковток кави, перший ковток з моменту, коли я подала йому чашку. Вже минуло хвилин двадцять, не менше.
- Тебе щось турбує, я це бачу, - я провела кінчиком пальця по зморшці між брів. Знаю, що йому це подобається.
- Ні, тобі це лише здається, - знову ця невпевнена нещира посмішка, через яку мені не по собі.
- Габріель, я так більше не можу, - чесно зізналася я. - До чого ми рухаємося? - я підвилася з колін, відійшла до вікна та обхопила себе руками.
- В якому сенсі?
- В прямому. До чого ведуть наші стосунки? Що буде з нами через півроку? Рік? Ти продовжиш працювати, а я буду чекати тебе вечорами? Інколи зустрінемося з твоїми колегами під час якого-небудь свята? А потім? Що буде потім? Ти зостанешся зі мною? Підеш? Що? - я говорила спокійно, але тремтіння в голосі зраджувало мене.
- До чого всі ці запитання? - Габріель схрестив руки на грудях та уважно подивився на мене.
- А чому їх не повинно бути? Ми стоїмо на місці, хіба ти цього не бачиш?
- А чого ти хочеш? Весілля? - він злиться.
- Я не про це кажу. Вже минуло декілька місяців, а ми досі знаходимося там, з чого починали. З тобою щось діється, але ти наполегливо мовчиш про це. Це ранить мене, я хочу тобі допомогти, а ти поводиш себе так, наче ми незнайомі люди. Чому так? Чому ти не хочеш мені довіритися? Чому тримаєш мене на відстані?
- Я не тримаю тебе на відстані, - Габріель знервованим рухом пальців торкнувся свого волосся на потилиці.
- Хіба? Добре, тоді розкажи мені що-небудь.
- Що саме?
- Що завгодно. Чи був ти одружений? Є діти? Яким було твоє дитинство? Де твої родичі? Перше кохання? Коли твій день народження? Як ти навчався у школі? Скільки ще повинно сплинути часу, щоб ти почав мені довіряти? Це ображає. Таке відчуття, немов... немов я тобі потрібна тільки для... для розваг. Адже ти не в цій квартирі жив до моєї появи. Сам мені про це казав. А де тоді? Чому стільки аспектів твого життя для мене знаходяться під заборonoю?
- Поліна, тільки не починай трахати мені мозок, із цим завданням сьогодні чудово впоралася робота, - його голос був пронизаний втомою. Можливо, було б краще заспокоїтися, але ця його фраза остаточно мене розізлила.

- Отже, я трахаю тобі мозок? Прекрасно! – хмикаю. – Знаєш, до біса цю розмову. Так і знала, що нічого доброго з цього не вийде, - я попрямувала у вітальню.

- Що ти маєш на увазі? – я не очікувала, що Габріель піде за мною.

- Те, що заздалегідь знала – ця розмова не вийде. Тобі плювати на мене.

- Ти з глузду з'їхала?! – Габріель здивовано подивився на мене. – Все що завгодно, але мені точно не плювати на тебе.

- Хіба? А як інакше охарактеризувати твою поведінку? Як би ти себе повидив, якщо я б завжди мовчала та ні про що тобі не розповідала?

- Не знаю, напевно, злився, - зітхає.

- Тоді чому я не можу злитися?

- Злись, але не звинувачуй мене в байдужості щодо тебе! – Габріель швидко розстібнув комірці сорочки, ніби стало важко дихати.

- Добре, тоді поговоримо? Нехай, це буде будь-яка нейтральна тема.

- Ринкова економіка? – краєчок його губ скривився у насмішці.

- Ти просто нестерпний! Завжди! Завжди, коли я хочу тебе розворушити ти тільки те й робиш, що жартуєш! Це бісить!

- Гаразд, - психує. – Хочеш поговорити? Добре. Щодо того, чи був я одружений? Ні, ніколи не був. Діти? Теж немає. Дитинство? Дитбудинок. Де мої родичі? Гадки не маю, ніколи їх не знав і знати не хочу. Перше кохання? Дівчинка Світлана – сусідка за партою. День народження? Тридцять вересня. Навчання в школі? Двієчник! Цього достатньо?!

Я мовчки стояла і розгублено дивилася на Габріеля. Він відповів на всі запитання в чіткій послідовності, а це означає, що він мене добре чув на кухні. Але він просто чув, не розуміючи всієї суті.

- Ніколи не звинувачуй мене в тому, чого я не робив, - його голос звучав придушено. – Я завжди думаю про тебе, навіть коли на роботі аврал. Роблю усе тільки щоб тобі було зручно. Навіть цього сраного кота притягнув сюди. А мені це нелегко далось. Нехай, я не зразковий чоловік, але ще й не останній покидьок. Я не звик скаржитися, зрозуміло?! – тепер Габріель себе не стримував. – Ненавиджу оголювати свої почуття, свою душу! Це погано, дуже погано, я розумію. Але... Я такий, яким народився. Мені б хотілося поділитися тобою своїми проблемами, але я не можу. Не виходить. Це змушує мене страждати, нервувати й одержимо шукати вихід із ситуації, - він замовк, сховав обличчя в долонях, зітхнув.

- Габі, - тихо звернулася я до чоловіка.

- Ні, - він захитав головою. – Не треба мене зараз чіпати.

- Дозволь допомогти, - я зробила крок у його сторону.

- Ні, - якимось напружено повторив він. – Мені потрібно провітрити голову, - Габріель розвернувся та стрімко вийшов з квартири, схопивши пальто.

Грюкнули двері. В квартирі утворилася неприємна дзвінка тиша.

Я випив уже другу порцію подвійного віскі. Горло обпекло. Це не допомагало видрати з голови шматки недавньої розмови з Поліною. Хоча, вже давно потрібно звикнути до того, що мала ввійшла в мою кров, а єдиний спосіб позбавитися її – розкрити собі вени.

Злюся... Дуже злюся... Аж трясє всього. Злюся на неї, але переважно на себе. Мене сильно зачепили слова малої щодо того, що я байдуже ставлюся до неї. Це не так. Звісно, я багато працюю і, напевно, не приділяю Поліні стільки часу, скільки б їй хотілося. Але... Дідько! Таке життя! Неможливо нічого не робити, але постійно залишатися власником великої компанії, який отримує високу заробітну плату. Цього не буває.

До того ж, я не звик скаржитися. Буду подихати, але нікому нічого не скажу. Одного разу довірився Михайлові, коли реально загинався, так він тепер постійно мене цим дорікає. Випиваю ще віскі, прошу бармена повторити замовлення. Закурюю. В голові крутиться стільки різноманітних думок, від яких вже блювати хочеться. Думаю про Софію, про Поліну, про все це сране життя. Адже й справді, куди мене ведуть стосунки з малою? Я хочу бути з нею, це навіть не обговорюється. Можливо, наступного року було б непогано, якби вона вступила до якого-небудь університету. А потім... Дітей хочу, її усю хочу й назавжди. Але зараз зарано говорити про весілля, тим паче, що Поліна саме ще як дитина. Але на перспективу... Чому б і ні?

В грудях починає боліти від того, що зі своїми комплексами й страхами можу безбожно все просрати. Адже знаю, якщо вона піде, я звихнуся. Знаю, але все одно не можу побороти самого себе. Схоже, ще не так сильно притиснуло, тому й поводжу себе як останній покидьок.

Дивлюся на телефон, вона мені не дзвонить, я – їй. Нам обом потрібно трохи охолонути. Знов п'ю, але розслаблення так і не відчую. Голова в якомусь густому тумані, фокус розмитий, але мозок все одно працює як зазвичай. Ще декілька разів прохаю повторити, коли віскі мені вже не лізе, розраховуюся та йду у вбиральню. Музика в барі гримить як навіжена.

В туалеті був тільки один чолов'яга. Він вимив руки та пішов геть. Стою навпроти розмальованого дзеркала, дивлюся на себе. Ну таке... Видовище жахливе. Опустив голову в раковину та ввімкнув кран. Холодна вода допомагає мені остудитися. Хочеться вити через те, що я – шмат лайна, який не в змозі побудувати нормальні стосунки з дівчиною. Здається, віскі почало діяти, тому я себе намагаюся жаліти. Пияка!

Підняв голову, протер очі та стомлено привалився до раковини. Спостерігаю за тим, як вода стрімко летить з крану. Вимикаю. Знов дивлюся на себе в дзеркало, сп'яніло посміхаюся, а потім замахуюся і розбиваю кулаком це ненависне дзеркало на уламки. Біль від удару притуплюється через віскі, бачу тільки кров та декілька крихтих уламків, що застрягли в шкірі. Моя злість лише на половину вгамувалася, але я вже відчую себе значно легше.

Залишаю вбиральню та перед тим, як зовсім піти з бару, кладу на столик достатню суму грошей та звертаюся до бармена:

- За розбите дзеркало в чоловічому туалеті, - пояснюю та йду геть.

На вулиці вже давно ніч, машин практично немає, тому я жену на небезпечній швидкості. Знову курю та погано розумію, що краще сповільнитися, інакше опинюся перевернутий на узбіччі. Замість цього втоплю педаль газу в підлогу. Декілька різких поворотів розносять по венах маленькі голки адреналіну, але я ігнорую їх.

Вже бачу знайомий багатопверховий будинок. Обережно в'їжджаю у двір та прямую до свого місця на парковці. Не знаю, як так трапилося, але я врився у ліхтарний стовп. Мене труснуло і я вдарився обличчям об кермо. Перед очима все поплило. Спрацювала сигналізація, я вимкнув її, але голову не підняв. В носі та на чолі відчув вологу. Кров. Добре.

Не знаю, скільки я так просидів. Може, хвилину, а, може, годинну. Хтось постукав у вікно. Автоматично опустив скло та трішки повернув голову вліво, щоб подивитися на нашого охоронця. Гарний чоловік. Він був свідком багатьох переламних моментів мого життя.

- Габріель, де це ти так наклюкався? – схвильовано запитує Павло.

- Був грішок, - сміюся та відчуваю присмак крові в роті. – Трохи перебрав.

- Тобі допомогти?

- Ага, - практично виваляюся з автомобіля. В голові паморочиться, ще й нудить.

- Хоч б струсу не було.

- Нормально все, - спльовую кров на землю. – Там у машині ключі, відженеш на місце?

- Добре, а тобі було б краще, - Павло скрюченим пальцем показує на перенісся, - підлікуватися.

- Та знаю, - торкаюся носа, наче б то переламу немає, а крові вже багацько накапало. – Дякую тобі.

- Нема за що.

Хитаючись, я ввійшов до під'їзду. Консьєрж несхвально дивиться на мене. Це зовсім не хвилює. Йду до ліфту. Жах... Таким вбитим і розірваним в мотлох, маленька мене ще не бачила. Але я, як останній ідіот, надав їй таку можливість. Не здивуюся, якщо після цього, вона піде від мене. Сам від себе пішов би.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

18.

Коли я відчинила двері, то не одразу зрозуміла, що відбувається. Габріель буквально ввалився у квартиру та ледве не впав, спіткнувшись об поріг. Обличчя залите кров'ю, пальто нарозхрист, сорочка розстібнута до середини.

- Що с тобою трапилося? – в жаху запитала я, намагаючись підтримати Габі, щоб він не впав.

- Нічого, все добре, - він посміхається, а через секунду вже кривиться через біль.

- Ти побився? – я насилу зняла з нього пальто й черевики.

- Ні, просто трішки перебрав, - на вустах знову помітна сп'яніла посмішка.

- Це я й сама бачу, а з обличчям що?

- Врізався у стовп. Дрібниці. Пити хочеться, а ще спати, - Габріель позіхнув.

- Йдемо, спочатку потрібно щось зробити з твоїм обличчям.

Я взяла чоловіка за руку, він зашипів, відсмикуючи від мене свою долоню. Таке враження, ніби його обпекли.

- В мене теж тут невеличка проблемка, - показує свій кулак, вимазаний у крові.

- Де тебе чорти носили? – злюсь через те, що Габі повів себе як підліток, а тепер ще прийшов весь побитий.

- Ну не сердься, - пхикає та тягнеться до мене за поцілунком. Різкий запах алкоголю та цигарок дратує. Зараз Габріель був схожий на мого батька. Не найкраща асоціація.

- Важко на тебе не сердитися, - спритно ухиливаюся від його поцілунку. – Йдемо, - наполегливо тягну Габріеля у ванну кімнату.

Посадивши його на закритий туалет, я дістала з шафки аптечку та змочивши рушник водою, повернулася до свого горе-мандрівника. Зняла з нього сорочку та кинула її в корзину брудної білизни.

- Мені ж холодно, - скаржитися як мала дитина. – Дай сорочку, - пхикає.

- Вона брудна. Поки не зроблю з тебе знов людину, будеш сидіти й мерзнути, - невдоволено кажу, обережно витираючи рідне обличчя вологим рушником.

Габріель на деякий час замовк і почав уважно слідкувати за кожним моїм рухом. Я зосередилася на тому, щоб обробити його розбите перенісся антисептиком. Ранка виявилася невеликою, а крові було стільки, ніби слона підстрелили.

- Ти в мене така красива, - Габі провів здоровою рукою по моїй щоці. – Найкрасивіша. Я дуже боюся втратити тебе.

- Саме тому ти поїхав незрозуміло куди, щоб напиться, - бубоню й обережно витягую пінцетом маленькі уламки, що застрягли в шкірі на руці Габріеля.

- Маленька, не сердься на мене. Так, я трішки перебрав, каюся. Більше так не буду, - знову тягнеться до мене, щоб поцілувати, я прикриваю його вуста долонею.

- Не смій, - дивлюся в ці п'яні очиська, в яких блищать каяття.

- Ти тепер більше ніколи не підпустиш мене до себе? – він виглядає ображеним.

- А чому б ні? В якості покарання.

- Полінооо, - знову вередує. Точно дитина. Хлопчик, полонений в тілі дорослого чоловіка, в якого я так необачно закохалася. – Ти занадто жорстока, - обіймає мене та важко зітхає. – Я був не правий, ти також, але я все одно кохаю тебе. Якби ти тільки знала, як же сильно я боюся тебе втратити. Цей страх часом зводить мене з розуму, - його голос звучав рівно та настільки впевнено, наче Габі зовсім не пив. В мене по спині сковзнув мороз.

- Чому ти вирішив, що втратиш мене? – нервова посмішка майнула на моїх устах. – Куди я від тебе подінуся?

- Не знаю, - дивиться на мене сумним поглядом. – У житті може трапитися будь-що. Я розумію, що надрався як остання свиня, розумію, що цей вчинок ніяк не вирішує проблеми. Але... Зараз я відчуваю себе сміливішим. Я... Я хочу тобі розповісти про те, для чого в мене весь цей час не вистачало сил.

- І про що саме ти хочеш мені розповісти? – я серйозно подивилася на Габріеля.

- Про те, що хвилювало мене протягом останніх п'яти років.

На декілька секунд у ванній кімнаті з'являється напружене мовчання. Я не знала, що мені потрібно робити. Просто чекати, поки Габріель збереться з силами? Запропонувати переміститися у спальню? Все ж таки ванна кімната – не той простір, де повинні відбуватися серйозні розмови. Думки в моїй голові продовжували народжуватися і в цю ж мить розчинялися в хвилюванні. Я дуже нервувала та переймалася через сумний стан Габріеля, тому й думала про усілякі дрібниці.

- Вже одного разу я кохав, - початок сповіді миттєво налаштував мене на важку та болісну історію життя Габі. – Це кохання руйнувало мене, але тоді я не хотів цього помічати. На той час Софії було стільки ж, скільки тобі зараз. Ми познайомилися у клубі. Моя компанія тільки-тільки почала досягати перших серйозних успіхів. Таку подію неможна було не відсвяткувати, - Габріель уникав дивитися мені в очі. Я сіла на бортик ванни та продовжила вслухатися в кожне слово, яке промовляв мій чоловік. А чи був він моїм? – Я її одразу помітив. Вона красиво танцювала. Все, абсолютно все, навіть звичних рух плечей казав мені про те, що Софія впевнена в собі дівчина. Не знаю, чи тоді я закохався, чи пізніше. Мені начебто в скроню вистрелили, саме в цей момент почався зворотній відлік. Наші стосунки постійно знаходилися на межі. Емоції вирували: від ніжних до обпалююче негативних і жорстоких. Нас постійно притягувало одне до одного. Яка-то незбагнена сила не відпускала. Два сильних і вибухових характери не могли існувати в одній площині. Я став залежний від неї, розум наче вимикався. Ми часто були не праві, я завжди хотів більшого, став егоїстом та параноїком. Коли ми сварилися, я нехтував роботою, навіть якщо напередодні потрібно було підписати важливий контракт. Я немов потрапив у центрифугу й наступні два роки мене постійно кружляло, витрушувало залишки здорового глузду. Софія любила відпочивати в клубах, випробовувати мої ревності, фліртувати з іншими чоловіками. Я дрався через неї, це траплялося часто, а вона тільки сміялася, насолоджуючись тим, що я став її рабом. Вона любила нові враження, любила бути раптовою та непослідовною. Могла прийти до мене в офіс і влаштувати сварку під час наради. Причиною для цього могла стати будь-яка дрібниця. Останньою краплею стало те, коли я повернувся з відрядження та застав її у ліжку з двома... ДВОМА, щоб її, чоловіками. За іронією долі я увійшов у кімнату, коли вони ще... Все це робили... Хоча, тепер байдуже. Цього я витримати не зміг. Напередодні в нас усе було добре. Я як останній ідіот вирішив, що все нарешті налагодилося. Купив обручки, хотів зробити пропозицію. Замість цього відлупцював тих мудаків. Вона нічого не заперечувала й не виправдовувалася. Просто дивилася на мене й посміхалася. Потім пішла, а я... Я майже здох, але воскрес. Я пив, безбожно пив, дрався й трахався з жінками. Михайло дивом допоміг мені вибратися з цього лайна. Я зарікся, що окрім досвідчених жінок, нікого поряд із собою не потерплю. Потім... Потім з'явилася ти. Знову вже знайомий «постріл» у скроню, який злякав мене. В той вечір, в готелі я повадився як ідіот. Все ще пам'ятаю твої перелякані очі та прохання залишити тебе в спокої. Я злився на тебе, на себе через те, що цей клятий «постріл» знову трапився в моїй голові. Смак одержимості гірчив на язичку. Я б тебе трахнув, якщо б ти не знепритомніла. Я настільки боявся нового болю, що був готовий пожертвувати тобою. Потім... Усе склалося так, як є. Мені шкода, - Габріель підняв на

мене свій змучений погляд. – Шкода, бо я дійсно хотів зробити тобі боляче. Навіть зараз не можу собі цього пробачити. Ти й Софія – дві протилежності. Моє кохання до тебе таке ж сильне, як свого часу й до неї. Просто інколи я відчуваю дежавю, якась дрібниця трапиться між нами, а таке відчуття, що минуле намагається потрапити в теперішнє. Це важко пояснити. Я не звик оголювати свої страхи, тому постійно приховую їх. Якби ти тільки знала, як я не хочу зіпсувати те невелике, але наше спільне, - Габріель важко зітхнув та сховав обличчя в долонях. – Але часом розумію, що між нами дуже велика різниця у віці. Цей факт важко ігнорувати.

Я довго нічого не могла сказати. В душі утворилися сум'яття і невимовний біль за Габріеля. Я б ніколи в житті не подумала, що така сильна зовні й всередині людина може бути настільки вразливою в душі. Тримати стільки всього в собі та посміхатися, ніби нічого не трапилося... Це викликає величезну повагу, на мій погляд. Так, вже минув час, але біль нікуди не зникає. По собі знаю. Зараз моє життя набагато краще, ніж було до цього, але біль за батька все одно продовжує існувати в мені. Звісно, в нас дещо різні ситуації, але принцип один на двох.

Напевно, я повинна почати ревнувати Габріеля до його минулого життя, до цієї Софії. Але... Нічого подібного в мене в душі навіть не заворушилося. Я занадто сильно цінувала наші стосунки, щоб забруднити їх ревностями. Габі відкрився мені, по-справжньому відкрився. Це була нова сходинка для нас обох.

- Я кохаю тебе, - мені здалося, що це зізнання зараз як ніколи раніше доречне. – Кохаю таким, яким ти є насправді, - я підійшла до нього та обійняла.

- Знаєш, - Габріель ткнувся носом мені в шию. – Я думав, що момент такого зізнання повинен був відбутися у романтичній обстановці, а не в ванній кімнаті, коли я п'яний.

- Мені все одно, я просто тебе кохаю.

- Я теж, до тремтіння в кінчиках пальців кохаю тебе, - він міцно обійняв мене за талію. – Тепер, коли я поділився з тобою тим, що мене стільки років пригнічувало, я готовий йти далі. З тобою йти, - Габі подивився на мене своїми красивими, але все ще сп'янілими очима. Ох... Схоже ми, дійсно, незвична пара.

- Я теж готова, але поки що, тобі слід лягти й відпочити, - я посміхнулась і поцілувала його в ніс. Дивно... Раніше я відчувала себе дитиною в його величезних руках. А тепер... Я ніби на секунду стала його матір'ю, а Габріель – сином. Різка зміна позицій змусила мене знов посміхнутися. – Йдемо, - я повела Габріеля в спальню.

Він усівся на ліжку, я допомогла йому перевдягнутися та лягти під ковдру.

- Йди до мене, - Габі простягнув до мене руку, а я беззастережно торкнулась до неї та лягла поруч. Габріель нас обох укрити ковдрою й притиснувся до мого тіла своїм. – Мені подобається засинати поруч з тобою, - шепіт сковзнув мені кудись у скроню. – Мені загалом усе подобається, що пов'язано з тобою.

- Наприклад?

- Усе: снідати, спати з тобою, їздити з тобою по магазинах, листуватися по телефону, просто дивитися телевізор, навіть просто мовчати подобається. Тільки сваритися дуже не люблю. А ще, коли я вип'ю в мене рот не закривається. На романтику тягне.

- Це навіть кумедно.

- Ти злишся на мене?

- За що?

- За все, що я тобі сьогодні розповів. За мій зовнішній вигляд.

- Ні, але це не означає, що я буду надалі терпіти тебе п'яного, - вдаю, що злюсь.

- Слухаюся, капітане, більше ані краплини до роту, - посміхається і цілує мене в плече.

Несподівано до нас в ліжко стрибнуло кошеня. Тихо нявкаючи, воно пролізло до подушок і всілося між нашими обличчями.

- Він все запаскудить, - хмикнув Габріель, зморщивши ніс.

- Нічого подібного, він ще нічого не зіпсував. Я вважаю, що нам до рук потрапив дуже розумний кіт, - гладжу свого улюбленця між вухами.

- На тебе схожий, такі ж великі очиська. А ще такий ж милий, - вперше з того моменту, коли Габі приніс кошеня додому, він його торкнувся. - Ім'я вже вигадала?

- Ще ні.

- Тоді хай буде Мальок.

- Мальок? Це зараз він маленький, але потім виросте.

- Виросте і ти теж виростеш, а моєю Маленькою все одно зостанешся, як і він. Одна Маленька, один Мальок. З вами обома я якось впораюся.

- Що ж, нехай буде по-твоєму, - я притиснулася щокую до грудей Габі. Його серце розмірено билось, вводячи мене в стан абсолютного спокою. Сон прийшов непомітно. Сьогодні він був усім нам дуже необхідним.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

19.

Тепер ми стали набагато ближче, ніж раніше. Я відчувала, що Габріель нарешті почав мені довіряти. Напруга й недововленість між нами розсіялися. Тепер, коли важливий і болісний рубіж подолано, я могла думати про щось ще, окрім тих проблем, які нас із Габріелем віддаляли один від одного.

Все ж таки без довіри важко йти вперед і будувати своє нове життя. Зараз я почала не так гостро реагувати на те, що Габріель практично цілодобово працює. Я поступово прийняла його модель існування, розуміючи, що чимось все одно доводиться жертвувати. В нашому випадку,

цією жертвою став час. Але навіть під час завантаженості Габі все одно намагається хоча б на хвилику зателефонувати мені, чи відправити повідомлення, щоб дізнатися як в мене справи. Нехай ми фізично не були поряд у будній день, але я відчувала його присутність шляхом ось таких декілька секундних розмов по телефону.

Коли наставали вихідні дні Габріель був увесь мій. Ми разом гуляли, почали відвідувати різноманітні виставки, спектаклі, навіть у парк атракціонів якимось завітали. Я була щасливою, а головне – спокійною. Мене більше не отруювали дурні думки, а сумніви з приводу щирості почуттів Габріеля назавжди зникли. Він старався для мене, інколи по вечорах розповідав про своє життя, дозволяючи обережно увійти в нього. Я цінувала це більше, ніж будь-які подарунки, якими він також не припиняв мене балувати.

У вільний від роботи час я почала займатися розписом стіни в нашій спальні. Мене захоплював цей процес, захоплювало те, що я могла власними руками подарувати цьому будинку затишок. Створення малюнка, підбір потрібних фарб, усе повинно бути чітко сплановано, щоб у підсумку отримати найкращий результат. Я ніколи не вміла якимось по-особливому малювати, але абстракція настільки мене захопила, що я навіть здивувалася, звідки в мені прокинулися творчі нахили?

Відчуття самотності й власної недоречності стали для мене чужими поняттями. Поруч завжди бігав Мальок, клопоти й робота займали весь мій вільний час. Гармонія в моєму житті була практично стовідсотковою, не вистачало лише нормальних стосунків із батьком.

Декілька разів я йому телефонувала, але він так і не підняв слухавку. Тому я хоча б раз на тиждень розмовляла з дядьком Миколою, щоб дізнатися як там мій тато. Так, я розуміла, що після того, як зі мною обійшовся батько, було б розумніше забути про нього. Але батьків не вибирають, тому я все одно хвилювалася.

Прийшла весна. В цьому році вона видалася ранньою і неймовірно тепло. Я сиділа на роботі. Перша половина дня. Клієнтів майже немає, тільки декілька людей прийшли, щоб придбати канцелярські дрібниці. Я допомогла зробити покупку, розрахувала й підійшла до вікна. Природа поступово прокидалася після довгого зимового сну. Тримавши в руках мобільний телефон, я все ж таки наважалася знову зателефонувати дядькові Миколі.

- Здравствуйте, - промовила я, повернувшись на своє місце за прилавком.

- Поліно, здравствуй.

- Я вас не відволікаю?

- Ні, ми тут з Графом на дворі гуляємо. Як твої справи? Як поживає твій наречений?

Я завжди посміхалася, коли дядько Микола називав Габріеля «нареченим».

- Працює, просив, щоб я вам вітання передала.

- Дякую. Щось він в тебе все працює та працює, зовсім себе не береже.

- Така він вже людина, - знизую плечима. Мені подобалося те, що я могла з кимось поділитися своїм щастям та просто побалакати. Дядько Микола теж мав певні труднощі зі своєю родиною. Можливо, саме тому він охоче хотів спілкуватися зі мною? Я завжди шанобливо до нього ставилася, сприймаючи дядька як свого родича.

- Що ж, це набагато краще, ніж зовсім нічого не робити.

- Ваша правда. Як ви? Як себе почуваєте?

- Все добре. Ось кожного дня хоча б годину гуляю на вулиці, дихаю свіжим повітрям, якщо саме так можна назвати наше повітря. Зарядка вранці, режим, правильне харчування. Нам, літнім людям, потрібно уважно ставитися до свого здоров'я. Поки на весіллі онуків не потанцюю, поки тебе не побачу в білій весільній сукні, на той світ не піду, - сміється, а мені так щиро тепло на душі від цього сміху.

- Хто знає, може, ми ще ваше весілля відсвяткуємо, - посміхаюся.

- Ох, Поліно, яке весілля? Ти що? Мені з Графом добре. Ні-ні.

- В житті всяке може статися, - я трішки мовчу. - Дядько, як там тато? - легкість в моєму голосі миттєво зникає.

- Як зазвичай. До нього постійно хтось приходить, потім йде геть. П'є. Андрію, Андрію, на що ти перетворив своє життя?

- Знаєте, я тут про дещо розмірковувала. Може, спробувати його до лікарні відправити?

- Хороша ідея. Інакше він самотійно не припинить. Приїхала б до нього, спробувала поговорити. В нього вчора та сьогодні тихо.

- Мабуть, так і вчиню. А можна ми до вас зазирнемо? Якщо чесно, то я за вами скучила.

- Звісно! Я завжди радий тебе бачити, тим паче, хочу познайомитися з твоїм нареченим. Я ж повинен знати, до кого потрапив такий скарб як ти.

- Добре, тоді сьогодні ввечері чекайте нас в гості.

Габріель не дуже зрадів можливості знову зустрітися з моїм батьком. Це було помітно, тому я вже була готова скористатися всією своєю чарівністю, тільки б Габі погодився. Раніше я ніколи не вважала себе красивою та чарівною дівчиною, але Габріель розкрив це в мені, показав, що я ані трохи не гірша за інших. Звикнути до цього було важко, але, здається, я почала потроху справлятися.

- Я вже пообіцяла дядькові Миколі, до того ж, в першу чергу, ми поїдемо саме до нього. Він гарна людина й обов'язково тобі сподобається.

- Не сумніваюся, - хмикнув Габріель, роздивляючись чергову кіпу важливих документів.

Мені подобалося спостерігати за тим, коли він був занурений в роботу. Кожного разу, коли Габі повинен вивчити основні положення нового контракту чи зробити щось у тому ж дусі, він ходить туди-сюди по вітальні, уважно читає, робить позначки олівцем, несвідомо прикушує його кінчик. Робота прикрашає Габріеля. Ось навіть зараз я не можу собі відмовити в насолоді поспостерігати за своїм чоловіком, до того ж його білосніжна сорочка так сексапільно розстібнута, оголюючи широкі красиві груди. Я трішки збентежилася та навіть здивувалася своїм нахабним думкам.

- Тоді чому не погоджуєшся? - я насилу змогла подивитися в очі Габі.

- Тому що не хочу, щоб ти бачилася зі своїм батьком. Нічого хорошого з цієї зустрічі не вийде. Ти будеш засмученою, а цього не хочу, - він поклав олівець собі за вухо та продовжив вивчати папери.

- Не засмучуйся, - запротестувала я. - Мені потрібно його побачити, поговорити, а головне - вмовити почати лікуватися.

- Це безглузда ідея, - безапеляційно заявив Габріель. - Ти ж краще за мене знаєш свого батька. Він не маленька дитина, якщо не хоче лікуватися, то його ніхто не змусить. Тим паче, алкоголіки нечасто зізнаються в тому, що вони залежні.

Габі казав правильні речі, я це добре розуміла. Але мене ображало те, що він був різким зі мною. Все ж таки, мова йдеться про мого батька, але не про незнайому людину.

- Але це тільки твої припущення, - я сиділа на дивані, до мене підійшов Мальок. Я взяла його до рук. - Потрібно хоча б спробувати, розумієш?

- Ні, не розумію. Скільки ще він повинен завдати тобі болю, скільки ще повинен наплювати на тебе, щоб ти зрозуміла, якій твій татко покидьок?

- Не кажи так, - різко відповіла я, насупившись. - Ти не маєш на це права. Так, мій батько неідеальний, але... Він єдиний, хто від мене не відмовився. Моя мати поїхала закордон, проміняла мене на свого коханця. А тато зі мною так не вчинив. Нехай ми ніколи не були близькими, але він забезпечив мене нормальним дитинством. Якби не його банкрутство, то можливо він не став пити. Можливо, я б зараз навчалася.

- І ми ніколи б не зустрілися, - невдоволено закінчив Габріель.

- Ні. Якщо нам судилося бути разом, це все одно б сталося.

- А я все одно не розумію тебе. Андрій хотів тебе віддати в якості сплати боргу. Це ж навіть у голові не вкладається!

- А ти ніколи не зможеш зрозуміти мене, - я піднялась з дивану, кошени залишила лежати на подушці. Габі обпик мене несхвальним поглядом. Я почала розуміти, що перетнула межу своєю останньою реплікою.

- Знаєш що, - він раптом кинув папери на журнальний столик.

- Пробач, я це сказала, не подумавши, - від сорому в мене запалали щоки.

- Може, в мене ніколи не було батьків, але це нічого не змінює, - Габріель буквально спопеляв мене сердитим поглядом.

- Прошу тебе, - я обережно підійшла до чоловіка й обійняла його. - Для мене це дуже важливо. Хіба на моєму місці ти зумів ось так легко викинути зі свого життя власних батьків?

- Мене ж вони викинули, - він гірко посміхнувся.

- А я? А що робити мені, якщо я не хочу миритися з тим, що коється? Ти й мене покинеш?

- Поліно, ти граєш не по правилах, - Габріель подивився на мене, тепер його погляд трішки пом'якшав.

- І все ж таки? – я не заспокоювалася.

- Ні, не викину, - після паузи відповів Габі. – Добре, поїхали вже до твого дядька Миколи. Але якщо Андрій знову перетне межу, то більше я тебе до нього не пущу, зрозуміло?

- Так, - важко зітхнувши, відповіла я.

Коли ми їхали в машині я відчувала, що між нам зростає напруга. Потягнув же чорт бовкнути ті слова. Я б на місці Габріеля зовсім припинила розмовляти зі мною, а він не тільки не припинив, а ще й погодився поїхати. Відчуття провини та сорому збільшилися в сто разів, через що я почувала себе справжньою поганню.

- Габі, - я ніжно стиснула його пальці.

- Так? – він уважно дивиться на дорогу, цілуючи тильну сторону моєї долоні.

- Мені все ще ніяково за те, що я тобі сказала в квартирі.

- Усе в нормі. Я добре розумію, що ти це ненавмисно. З усіма таке буває. Повір, коли тобі на роботі всі трахають мозок, то ти швидко загартовуєшся, тому...

- І все ж таки, я не хочу, щоб ти вважав, що кожне твоє одкровення я коли-небудь зможу використати проти тебе.

- Маленька, все добре, - Габріель подивився на мене та посміхнувся. Тільки від однієї його посмішки в мене всередині все починає тремтіти та перевертатися.

Дядько Микола тепло й радо зустрів нас. Коли я побачила його, то зрозуміла наскільки весь цей час сильно за ним скучила. Саме зараз, коли він метушливо шукав для мене і Габі капці, я усвідомила, що цей дідусь з добрими очами вже давно посів в моєму житті, в моєму серці важливе місце. Поки ми жили в одному під'їзді, я гадки не мала, наскільки дядько Микола близький мені. А тепер... Тепер я на все дивилася зовсім іншими очима.

- Добрий вечір, - ввічливо промовив Габріель і міцно потиснув руку дядькові Миколі. – Невеличкий презент, - Габі вручив пляшку червоного вина, яку ми купили по дорозі.

- Ой, ну що ви, - дядько Микола зашарівся. – Не варто було.

- Келих вина всі нам піде виключно на користь.

- Дякую, дякую. Проходьте, я вже накryw на стіл.

Ми перевзулися та пройшли за дядьком у кухню. Він приготував стільки всього, немов чекав не мене в гості, а цілу королівську родину. Моє серце стиснулось в щирій ніжності.

- Сідайте, я зараз дістану келихи.

- Може, вам допомогти?

- Ні-ні, я сам, - дядько Микола посміхнувся та пішов у зал.

- Як тобі? – пошепки запитала я, сідаючи за стіл.

- Якщо б не знав, що він твій сусід, подумав, що рідний дід, - Габріель розташувався поруч зі

мною. – Я вже й забув, коли останнього разу бував на ось такому затишному домашньому вечері. Навіть якось дивно.

- Ось і я, - заявив дядько Микола, повертаючись з келихами. Позаду нього вже біг пес.

Я напружилася та притиснулася до Габріеля. Вже якось навіть забула про Графа. Жах перед цією твариною, який в мені оселився ще в дитинстві, знову нагадав про себе.

- Що з тобою? – Габі поцілував мене в скроню та обійняв однією рукою.

- Пес, - задушено пробурмотіла я.

- Граф, будь привітним з нашими гостями, - суворо звернувся дядько Микола, відкоркувавши пляшку вина.

- Отже, його Графом кличуть? – Габріель без остраху почухав пса за вухом. Граф лизнув його долоню, немов схвалюючи цей жест.

Схоже, Габі магічним чином зумів підкорити не тільки мене, але й Графа. Пес розвалився поруч із нами, влаштувавши голову на ногах Габріеля. Як тільки Граф задрімав я трішки розслабилася.

- Що ж, вип'ємо за нашу зустріч, - дядько Микола подав нам келихи. – Все ж таки стільки місяців не бачилися.

- За зустріч, - підтримав Габі й ми втрьох цокнулися келихами. Терпке вино виявилось дуже смачним. Я завжди вважала, що будь-який алкогольний напій обов'язково має бути гірким, але ні.

- Їжте-їжте, - дядько Микола сів за стіл і подивився на нас.

Ненав'язлива бесіда розпочалась сама по собі. Габріель захоплено розпитував дядька щодо його улюбленця: чи важко впоратися з ним, чи можна навчити командам. Мій сусід знав про собак абсолютно все, тому охоче відповідав на запитання. Потім я поділилася своїми планами стосовно бажання здобути вищу освіту.

- Це чудова ідея, зараз освіта дуже важлива, - підтримав дядько Микола.

- Я теж так вважаю. В будь-якому разі навчання допоможе тобі зрозуміти, чим ти захочеш займатися далі.

- Вірно-вірно. Поліна в нас гарна дівчинка. Вона впорається, - слова дядьки змусили мене почервоніти.

- Чи не так, наша гарна дівчинка? – Габі поцілував мене в щоку.

- Знаєш, Габріель, - вже серйозним тоном почав дядько Микола, накладаючи нам у тарілки салат. – Я розумію, що для Поліни я лише сусід.

- Не кажіть так, - м'яко заперечила я.

- І все ж таки... Але раз так склалась ситуація, я відчуваю відповідальність за цю дівчинку, ти її не ображай, добре? Всі ми сваримосся, потім миримосся, це нормально. Ти мені краще скажи, які в тебе наміри? Є різниця у віці, від цього вже не втекти, але ти свідомо пішов на це, тому, мені

здається, що подібні питання доречні.

- Мої наміри серйозні, - твердо відповів Габріель. – Спочатку навчання, потім щось вирішимо з роботою, весілля, але це вже трішки пізніше. Поліна повинна реалізувати себе, не хочу її прив'язувати до себе чи обмежувати її свободу.

- А діти? – дядько Микола був схожий на слідчого, яких я бачила по телевізору в кримінальних серіалах, які так полюбляв дивитися мій батько.

- Хочу дітей. Якщо трапиться так, що дитина з'явиться раніше, то це аж ніяк не завадить Поліні вчитися чи працювати. Врешті-решт, я дорослий, самодостатній чоловік, тому зможу піклуватися про свою жінку та дитину, - та впевненість і твердість, з якою розмірковував Габріель, позитивно вразили дядька Миколу.

- Що ж, тоді в мене до тебе більше немає питань, - він посміхнувся.

Раптово заграла музика на мобільному телефоні Габріеля.

- Пробачте, це з роботи, - він вийшов з-за столу й пішов у коридор.

Граф прокинувся, подивився по сторонах, а потім ліг біля ніг свого хазяїна.

- Поліночко, - дядько наблизився до мене. – Який гарний чоловік. Він тебе кохає, це помітно неозброєним оком.

- Гадаєте?

- Так. Погляд завжди прикутий до тебе, вперше таке бачу. Ви схожі на половинку одного цілого - він уважно тебе слухає, ти - його. Не переймайся щодо різниці у віці, це все дрібниці.

- Знаєте, я тільки поруч із ним по-справжньому відчула себе в безпеці, відчула себе коханою і потрібною.

- Це найголовніше, дорогенька.

Коли повернувся Габріель ми ще трішки посиділи, а потім, набравшись сміливості, я вирішила піднятися до батька.

- Я піду з тобою, - заявив Габі.

- Ні, я сама.

- Сонечко, невже ти думала, що я відпущу тебе одну?

Я промовчала, тому що, дійсно, саме так і думала.

- Поліно, Габріель має рацію, - втрутився дядько Микола. – Краще йдіть разом. Ти ж знаєш свого батька.

Мені інколи здавалося, що я знаю тата, але насправді виявилось, що ні, я зовсім з ним незнайома. Алкоголь спотворює людей, робить їх для рідних безликими незнайомцями.

Сподобався розділ?

20.

Я так сильно нервувала, що навіть трохи розболілася голова. Може, я вчиняю неправильно? Може, вся ця моя ідея з самого початку була приречена на провал? Не знаю. Міцно стиснувши руку Габріеля, я підійшла до дверей. Як і раніше, так і зараз – вони незачинені. Тато часто під час п'янок та після них був просто не в змозі повернути ключ в замковій щілині, тому це доводилося робити мене.

Відчинивши двері, я декілька секунд не наважувалася вийти всередину, але все ж таки вдалося пересилити себе. В квартирі відчувався важкий, нудотний запах перегару. Знадобилося ще трохи часу, щоб звикнути до цього. Борючись з відчуттям відрази та нудоти, я пройшла вглиб квартири. Всюди було увімкнено світло, валялися порожні пляшки, панував неймовірний безлад. Я одразу помітила, що моїх речей з моменту мого переїзду до Габріеля, вже немає. Напевно, перепродав кому-небудь, щоб купити собі чергову порцію випивки. Страшно, мені стало по-справжньому страшно. Таке відчуття, ніби я знаходжуся в барлозі якогось дикого звіра.

- Затишно, - іронічно промовив Габріель, пнувши своїм начищеним черевиком, порожню пляшку з-під горілки.

- Не смішно, - невдоволено пробурмотіла я.

З кімнати батька лунав звук телевізора. Ми пройшли туди. Тато валявся на дивані, підклавши одну руку собі під голову. Поруч стояла недопита пляшка з алкоголем. Господи, де ж він гроші бере на це все?! Враховуючи, скільки порожніх пляшок ми знайшли, він повинен вже всю квартиру продати.

- Тато? - тихо запитала я, тому що, та істота, яку я бачила перед собою, ледве була схожа на мого батька.

Він насилу підвівся й подивися в наш бік. Худий, зарослий, брудний з болісно-жовтим відтінком шкіри. На це було моторошно дивитися, особливо моторошно, коли я маленькою пам'ятала свого батька гарно одягненим, охайним і молодим.

- Хто прийшов! - тато криво посміхнувся. - Які люди! Та ще без охорони?

- Тато, ми прийшли тебе провідати, - задушено промовила я, старанно борючись з емоціями.

- Яка честь, - він узяв пляшку й зробив декілька ковтків. Склалося таке враження, ніби батько пив не алкоголь, а воду, настільки легко йому давалися ці кляті ковтки.

- Ми тобі допомогти хочемо, - продовжила я спокійно, але голос почав зрадницьки тремтіти.

- Чим? - він п'яно зареготав і, похитуючись, піднявся з дивану. - Хочеш своєму татові грошенят підкинути? Га? - батько почав йти в наш бік, тому Габріель миттєво підштовхнув мене до себе за спину.

- Коротше, Андрію, це більше не може продовжуватися. Тобі вже час почати лікуватися, саме

чим ми й хочемо зайнятися.

- Лікуватися? Я шо, по-вашому, хворий? – тато примружився й зневажливо подивився на нас.

- Ні, чорт забирай, здоровий як бик, - розлютився Габі.

- Ти мені тут не гарчи! – grimнув батько. – Нормально все зі мною, а ви краще валіть під усі чотири вітри. Лікарі мені тут знайшлися! Що ви в моєму житті розумієте?! А з тобою, - він ткнув у Габріеля пальцем, - ми вже давно розрахувалися. Ось дівка в тебе є, так що займайся її вихованням. Хоча, дам тобі пораду, тримай її біля себе, інакше, вона як її мати, може до інших рук потрапити. Це в них у крові.

Я бачила, як змінюється обличчя Габі, це було моторошне явище. Очі потемніли від злості, вуста перетворилися на тонку білу смужку, жовна зарухалися. Він схопив батька за комір і, здається, вже був готовий вдарити, але в останню мить тільки тряхнув та кинув на диван.

- Мішок лайна, - процідив крізь зуби Габріель і взявши мене за руку, повів геть.

Додому ми їхали мовчки, я всім своїм нутром відчувала, що Габріель злиться, дуже злиться. Його сердитий погляд був спрямований виключно на дорогу, а пальці занадто міцно стиснули кермо, через що побіліли кісточки на кулаках. Я почувала себе наївною дурепою й винуватицею в тому, що затишний вечір перетворився на суцільне пекло.

- Пробач, - я вже й сама не розуміла, за що саме, прошу вибачення.

- Тут немає твоєї провини, - жорстко відповів Габі.

- Але ти злишся, я це бачу.

- Я злюся не через тебе, а через твого недорозвинutoго батька, - Габріель дістав пачку цигарок. Закурив і мені здалося, що він трохи розслабився.

- Напевно, ти мав рацію, - я похмурим поглядом подивилася у вікно. – Не варто було до нього йти. Час плине, а для нього я все одно залишаюся шльондрою.

- Не засмучуйся, - Габі поклав долоню до мене на коліно. – Він просто пропив залишки свого мозку, тому не розуміє, що верзе.

Коли ми повернулися додому, я швидко перевдягнулась і лягла спати. Хотілося забути сном і не отруювати себе думками щодо цієї «теплої» зустрічі.

Я сидів на кухні та курих. Поліна вже давно спала, а мені все ніяк не вдавалося хоча б задрімати. В голові все ще лунали слова того покидька. Андрія... Тварюка! Донька його шльондра... Я б йому показав, хто тут шльондра, але... Вже достатньо бійок з цим п'яницею.

Закуривши нову цигарку, я знервовано продовжив крутити в руці мобільний телефон. Уранці вже зателефонував Михайлові, в нього родич у лікарні працює, домовлюсь, щоб Андрія забрали на примусове лікування. Тут навіть дурнику зрозуміло, що цей поганець самотійно в лікарню не піде, тому я сам це йому влаштую. Нехай роблять що хочуть, тільки виб'ють це лайно з нього. Такий план трішки мене заспокоїв.

За вікном вже з'явилися перші досвітні натяки, тому вже час, нарешті, трішки поспати.

Загасивши недокурену цигарку, я піднявся з-за столу й помітив, що мій телефон завібрував. Я його ввімкнув на беззвучний режим, коли ми поверталися додому та вже й забув про це. На екрані відобразився незнайомий номер. Мені постійно телефонують з чужих номерів, робочі нюанси, до того ж спрацьовує звичайний життєвий фактор – забув, загубив, вкрали. Мішка за останній рік змінив чотири телефона. Здавалось б, що тут може бути такого незвичного, але якийсь-то черв'ячок сумнівів усе одно заповз у душу. Я напружився, але ігноруючи власне небажання, все ж таки відповів:

- Уважно слухаю.

- Габріелю, це ти? Я вже думала, що не відповіси мені. Дивовижно, але ти не змінив номер, хоча це цілком у твоєму стилі.

Мене нібито током вдарило, відчуття дежавю викликало нудоту. Я примружився, потім раптом відкрив очі, ні, я не спав, безперечно не спав, а краще б це було саме так. Дідько!

- Якого біса ти мені телефонуєш, Софіє?! – мій голос був сповнений відрази й неприязні.

- Сумувала, коханий.

Тільки через одне слово «коханий», що прозвучало у виконанні цієї жінки, я ледве не заблював усю кухню. Таке звернення як мінімум можна вважати за глузування. Та й загалом, почути голос Софії через стільки років, здавалось мені чимось нереальним, протиприродним. Треба було змінити номер, але мені було не до цього.

- Хіба? – я знервовано засміявся.

- Ти не віриш мені? – тон її голосу звучав ображено.

- Що потрібно? – моя залізна витримка вражала навіть мене самого.

- Габі, зайчику, не треба бути до мене настільки жорстоким.

Я подумки вилаявся. Хотілося кинути телефон у стіну, але я стримався. Було дивно відчувати злість і відразу до жінки, яку я колись так пристрасно кохав. Якщо чесно, мені здавалось, що відлуння цього кохання все ще можна почути в моєму серці, але зараз, коли Софія звертається до мене, я чітко зрозумів, що абсолютно нічого не відчуваю до неї. Вона сама знищила мене, тому зворотного шляху вже немає.

- Ти як? З головою все в порядку? Вирішила згадати про мене? Гроші знадобилися? Чи черговий коханець покинув?

- Габріель, минуло вже стільки часу. Я багато чого переосмислила, подорослішала. Я просто тоді була ще дуже юною та дурною, розумієш?

Хотілося реготати від широкого серця. Якщо б не було Полі, можливо, я повірив у ці нісенітниці, але не тепер... Ні... Моя мала набагато розумніша, хоча зараз їй стільки ж, скільки свого часу було Софії. Те, що накоїла Софія ніяк не можна виправдати віком чи юнацьким максималізмом. Звісно, було дещо дивно через те, що та жінка, яку я собі вигадав, завдяки декільком фразам, назавжди розчинилася у забутті. Все ж таки, час потроху розмиває межі спогадів і ти забуваєш, якою тварюкою вміє бути людина.

- Я радий, що ти нарешті усвідомила, які помилки наробила, - сміюся.

- Тоді, може, ми зустрінемося? Я зараз у місті.

- Ти вважаєш мене дурнем? Гадаєш, що після всього, що ти накоїла, я ось так легко погоджусь прийняти тебе? – її нахабство вражало. Хоча, Софія завжди була самовпевненою. – Поспішаю до тебе донести наступну інформацію – в мене вже давно є особисте життя. Повір, після того, як ти мене покинула, моє існування не припинилося.

- Габі, невже в тебе до мене не залишилося ніяких почуттів. Так, я схибила. Мені потрібен був час, майже п'ять років, щоб це все усвідомити. Тепер я стала іншою. Врешті-решт, усі мають право на помилку.

- Мені все рівно, зрозуміло? Не телефонуй мені більше, - я скинув дзвінок та додав цей номер до чорного списку небажаних контактів.

Мене всього трохи трусило, але тверда впевненість в тому, що все було зроблено правильно, вгамувала мої розхитані нерви.

Про сон, звісно, я вже міг сміливо забути. Тому з першими променями сонця я поїхав на роботу, залишивши Поліні коротеньку записку з побажаннями доброго ранку. Сьогодні в неї був вихідний день, тому я не наважився збудити Полю так рано.

Робота в офісі вирувала. В мене вже були заплановані дві зустрічі з постачальниками продукції. Я щиро радів тому, що різноманітні справи не дозволяли мені думати про колишню більше однієї секунди. Обурення так і розпирало мене, особливо, це дике нахабство. Де раніше були мої очі? Адже, бачив і знав, як Софія насправді й все одно підчепився на гачок. Дурень! Що тут ще додати?

Поки перевіряв кошторис до мене в кабінет увійшла секретарка з чашкою кави без цукру. Хороша співробітниця – гарна, розумна, але постійно намагається поглядом залицятися до мене, кокетує. Всі ці облягаючі спідниці, кофтинки з відвертим декольте, занадто високі підбори. Зазвичай, це мене забавляє. Ірина готова піти на все, тільки щоб привернути мою увагу, бо знає, що на мене цей маскарад не діє. Сьогодні ж її зовнішній вигляд мене дико дратував. Невже, їй нема чим зайнятись, окрім як дупою крутити?

- Ваша кава, - секретарка обережно поставила чашку на стіл і посміхнулася мені.

- Дякую. Ірина, давайте дещо запам'ятаємо – тут не бордель, а робота, зрозуміло? Почніть вже одягатися скромніше, інакше вилетите з офісу швидше, ніж ваші груди виваляться із декольте, - це було жорстко, навіть, занадто, зате зрозуміло.

- Пробачте, - Ірина винувато опустила погляд і швидко застібнула блузку на всі ґудзики.

- А тепер поверніться на своє робоче місце.

Зробивши невеличку перерву після декількох годин підготовки до зустрічі, я поговорив з Михайлом і домовився щодо батька Поліни. Вже о дванадцятій годині мені зателефонували та запевнили, що Андрія забрали до лікарні. Головне, що тепер він знаходиться під наглядом спеціалістів.

До першої зустрічі залишилося півгодини. До мене без запрошення раптом увійшла Ірина.

- Що ще? – сердито запитав я, несхвально подивившись на помічницю.
 - До вас прийшов відвідувач.
 - В мене на цю годину відсутні записи, - я насупився.
 - А я поза чергою, - на порозі з'явилася моя маленька. Її несподіваний візит миттєво вгамував мою неприборкану злість. Я посміхнувся і поспіхом вийшов з-за столу.
 - Ірино, на ці півгодини я для всіх відсутній, - я зачинив двері.
 - Привіт, - соромливо промовила Поліна, практично повиснувши на моїй шії.
 - Привіт, сонечко, - я міцно її поцілував і обійняв, немов ми не бачилися сотні років.
 - До останнього боялась, що заваджу тобі, але так хотілося зробити сюрприз.
 - Ти мені ніколи не заважаєш, - я підвів Поліну до дивану, ми сіли.
 - Ти так рано поїхав, навіть не поснідав. Тому, я вирішила, що це тобі знадобиться, - моя маленька дістала з сумки невеликий, дбайливо загорнутий у рушник судок з їжею. Від усього цього в мене раптом закололо в грудях. Це була ніжність і вдячність.
 - Дякую, не варто було, але... Мені дуже приємно, - я поцілував Поліну в чоло й узяв судок.
- Їсти не хотілося до того самого моменту, поки я не побачив їжу. У складках рушника я знайшов виделку, після чого узявся за свій сніданок, який вже був обідом. Смакота примушувала на хвилику заплющити очі.
- Ти мені здаєшся схвилованим, - після паузи раптом промовила Поліна. Інколи мені здається, що ця маленька, часом вкрай вразлива істота з проникливим поглядом, затягнутим арктичною синявою, бачить мене наскрізь.
 - Я домовився, щоб твого батька поклали в лікарню, - дивлюся на свій наручний годинник. – Він там вже більше години.
- Поліна здивовано подивилася на мене, а я не міг зрозуміти: вона просто в шоці чи зараз трісне мне чимось важким по голові за те, що не порадився з нею.
- Габі, - зітхнула маленька, на її очах заблищали сльози. Вона дуже вразлива, напевно, такою Поліна залишиться назавжди. – Ти... Ти... Ти найкращий у всьому світі, - вона міцно обійняла мене й ткнулась носом у груди.
 - Ти не сердишся на мене за те, що я не попередив тебе? – я наколов на виделку шматочок запеченого м'яса, з'їв і стиснув маленьку в своїх обіймах.
 - Жартуєш? – вона здивовано подивилася на мене. – Ти зробив те, що я не змогла. Сподіваюся, там йому допоможуть.
 - Добре. Так і ще одне, ключі від квартири в дядька Миколи, тому, якщо потрібно, можеш їх забрати.
 - Гарзд, - очі Поліни блищали від радості й ця радість так міцно відбилася в мене в душі.

Я пообідав, тепер мене почав мучити зовсім інший голод, але часу вже залишалось критично мало, а швидкий секс – це не те, чого заслуговує Поліна. Тому, я просто хотів насолодитися її присутністю. Часом дотик пальці буває більш інтимним, ніж увесь процес сексу.

- Знаєш, є ще одна проблема, про яку ти повинна дізнатися, - якимось невпевнено почав я. Не хотілося руйнувати нашу маленьку ідилію.

- Яка проблема? - Поліна напружилась.

- Ти тільки не хвилюйся, добре? З'явилася моя колишня. Раптом зрозуміла, які помилки скоїла й тепер хоче бути зі мною.

- А ти? - мені здалося, що маленька на мить навіть припинила дихати, очікуючи на мою відповідь.

- А що я? Я, звісно, інколи буваю схибленим, але не настільки, щоб жертвувати нашим щастям на догоду минулому. Просто Софія наполеглива особа, тому може сміливо заявитися до нас додому.

- Чому це? - Поліна насупилася. - Тобто, в тебе ж багато будинків і квартир по всьому місту, чому вона може прийти саме до нас?

Я сам не зрозумів, як загнав себе ж у пастку. В думках промайнуло безліч лайок.

- Тому що, раніше я з нею жив у цій квартирі, - я не зміг подивитися Поліні в вічі.

- Що? - вона відпустила мою руку та піднялась на ноги. - Ти це зараз серйозно?

- Нажаль, так.

- Коли б ти мені про це сказав? Господи! Ми займалися *цим* на ліжку, на якому ти... з нею?

- Ні, всі меблі нові, - поквапився виправдатися я, хоча розумів, що суть не в меблях.

- Габріель, - мала замовкла, але навіть в тому, як вона промовила моє ім'я, відчувався біль, що переповнював Поліну. - Коли ти збирався мені про це сказати? - ясні блакитні очі посіріли, ніби над океаном завирувала буря.

- Не знаю, - чесно відповів я. - Але послухай, зараз головна проблема в іншому...

- Справді? - маленька знервовано посміхнулась. - В чому? В твоїй колишній? Знаєш, мені вже набридло, що вона дамоклевим мечем висить над нами. Вона, вона, тільки вона. Я теж не залізна. Габріель, ти справжня дупа, зрозуміло? - те, що Поліна не вміла добре вилятися мені завжди подобалося.

- Не сперечаюся, але послухай мене...

- Ні, - твердо відповіла мала. - Розберись із собою, зі своєю колишньою, а потім приходи до мене, добре? - вона стрімко вийшла з кабінету, гучно гримнувши дверима.

Я важко зітхнув і вронив голову в руки. Хотілося зробити як краще, а вийшло все через одне місце.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

21.

Тепер настала моя черга злитися, хоча я б обрала варіант пропустити її. Повертатися в квартиру зовсім не хотілося, але там був Мальок і його потрібно нагодувати. Я намагалася заспокоїтися, щоб почати розсудливо розмірковувати, але нічого не вдавалося. У Габі як у будь-якої іншої людини є минуле, я розумію й намагаюся прийняти це. Але... В нього стільки квартир і будинків, чому... Чому потрібно було привести саме сюди? Щоб завдяки мені вилікуватися від болю колишніх стосунків? І скільки б він мені про це ще не казав? Начебто дрібниця, але... Так, я ревнувала його до цієї Софії, навіть на Ольгу реагувала менш болісно. Я знала й відчувала, що ця Софія зайняла в серці Габі те місце, від якого після її зникнення залишилася тільки спалена порожнеча, а мені цю порожнечу ніяк не заповнити. Мені був огидним той факт, що Габріель кохав саме цю жінку. Хто завгодно, тільки не вона, хоча я її ніколи не бачила. Це якесь безумство!

Я поводи́ла себе нерозумно, по-дитячому й занадто категорично, але насправді за цим спалахом гніву мені старанно хотілося приховати страх. Я боялась, дуже боялась, що Габі повернеться до Софії. Вона в місті... Лише одна ця думка викликала в мені нервові тремтіння й паніку. Розум стверджував, що Габріель ніколи так жорстоко зі мною не вчинить, але в житті може будь-що статися. Це було просто нестерпно!

Повернувшись додому, я нагодувала Малька й стомлено сіла на диван у вітальній. В душі зародилося гірке відчуття тривоги. Напевно, всі ці погані думки настільки поглинули мене, що вже в'їлися кудись глибоко під шкіру. Оглядаю похмурим поглядом кімнату. Скільки вони тут мешкали? Що саме бачили ці стіни? Де вони займалися сексом? Де мирилися? Де сварилися? Всі ці нав'язливі питання тільки погіршували ситуацію. Я накручувала себе, до того ж, дуже серйозно. Єдине місце в цій квартирі, де мені було спокійно – спальня. Там була я, вся моя енергія. Напевно, справа в тому, що я старанно займалася розмалюванням стіни, немов зафарбовуючи минуле фарбами майбутнього.

Я хотіла піти в спальню й оцінити свій ще незакінчений труд. Можливо, робота мені зараз допоможе відволіктися, а ввечері я вже зможу спокійно побалакати з Габріелем. Я навіть не встигла покинути межі вітальні, коли почула дзвінок у двері. Перша думка, яка майнула в мене в голові – Габі приїхав, але я швидко позбулася її. Ні, напевно чи він зірветься з роботи заради наших стосунків. Тоді хто? Інколи до нас заходив консьерж, щоб віддати квитанції.

Підійшовши до дверей, я невпевнено відчинила її та побачила на порозі молоду високу жінку. Її красиві темні кучері прикрашали смагляве обличчя, спадаючи на тендітні плечі. Погляд темно-карих очей сковзнув по мені, немов оцінюючи. А що тут оцінювати? Ця жінка перевершувала мене з усіх параметрів: тендітна фігура, довгі рівні ноги, красиві груди, навіть пальці рук витончені. Вона знала, що я їй не конкурентка. Ця впевненість відчувалася у повітрі. Сукня лимонного кольору відмінно підкреслювала смагляву шкіру. Я одразу зрозуміла, хто саме переді мною стоїть. Марно було шукати хоча б одну ваду в цій жінці, зовні вона бездоганна, саме така повинна бути поруч із Габріелем. Хоча його завжди оточують гарні жінки, це зі мною трапився якийсь-то збій.

- Добридень, - незвана гостя посміхнулася, демонструючи рівні білі зуби. - Я Софія, - вона

простягнула мені руку.

Я оторопіла, але, незважаючи на це, відповіла на рукостискання. Врешті-решт, ця жінка мені не подруга, більш того небажана гостя, щоб обмінюватися із нею люб'язностями. Мій страх з приводу того, що Софія може з легкістю відняти в мене Габріеля швидко трансформувався у злість.

- Добридень, - я схрестила руки на грудях, демонструючи всією своєю позою, що не збираюся її впускати в квартиру.

- Що ж, - вона зрозуміла мій настрій. Миттєва посмішка більш була схожою на глузування, але я проігнорувала це. - Напевно, Габі вам вже розповів, хто я така.

Те, що Софія дозволила собі пестливо назвати Габріеля, розлютувало мене ще більше. Не знаю, що зі мною коїлося, напевне, це все через ревності. В будь-якому випадку, Габі лише мій, але гостя вважала інакше.

- Припустимо, - сухо відповіла я. - Що потрібно? Габріель на роботі, тому вам тут нічого роботи.

- А я не до нього, а до тебе.

- Не бачу сенсу в нашій розмові, - Софія майже нависла наді мною і вперше в житті я посоромилася свого низького зросту.

- Чому ж? Я ось, наприклад, бачу.

- І що саме ви бачите? - я гордо підняла підборіддя.

- Маленьку дівчинку з неймовірною наївністю в очках. Раніше Габі надавав перевагу впевненим у собі жінкам, - Софія трохи схилила голову набік.

- Напевно, ви себе вважаєте впевненою в собі жінкою? - її слова болісно подряпали мене, але я не бажала цій сучці демонструвати свої почуття.

- Розумненька. Але справа не в цьому. Просто хочу дещо пояснити. В мене з Габі свого часу були тривалі стосунки, але через одну прикрість ми розійшлися. Зараз все поступово налагоджується, тому ми незабаром знову будемо разом. Нам краще оминати усі істерики та сварки, добре? Збирай свої речі й повертайся туди, звідки прийшла.

Її нахабність неприємно вразила мене. Софія дійсно вважає, що я почну як дресирований пес, виконувати її забаганки? Вона занадто впевнена в собі.

- А капці тобі не принести? - насупившись, запитала я.

- А ні, - жінка знов посміхнулась. - Впізнаю вибір Габі - маленька, миленька, але із зубками. Дівчинко, - Софія схилилася до мене, обдаючи солодким ароматом парфумів. - Нас із Габріелем багато чого пов'язує, тому його почуття до мене неможливо знищити. Ти тільки чергова іграшка, а я - його жінка. Ніхто, окрім мене не бачив його справжнім. Ти ще занадто мала, щоб зрозуміти дорослі проблеми.

- Мені стільки ж років, скільки тобі було під час вашого знайомства, - крізь зуби процідила я. - Так що це повчальне лайно залиш при собі. А тепер повернись на сто вісімдесят градусів і йди геть, - я зробила крок назад і гучно гримнула дверима.

Мене всю колотило. Ніколи я собі не дозволяла настільки грубо розмовляти з людьми. Адреналін у крові паморочив голову. Відчуття полегшення і обурення не дозволяли заспокоїтися. Я ходила туди-сюди, Мальок спостерігав за мною, не розуміючи, чому раптом розпочалась така метушня.

Знаходитися зараз у цій квартирі стало зовсім нестерпно. Мені потрібно було провітрити голову. Потік гострих почуттів доводив до нудоти й витримати це практично неможливо. Не втрачаючи дарма час, я насипала ще корму для Малька, перевірила для нього воду й тільки після цього пішла. Заїду до дядька, заберу ключі, подивлюся, що саме коїться у квартирі після від'їзду батька. Треба себе чимось відволікти, аби не думати про цю Софію.

The Hardkiss – Коханці

Я повертався додому. Передчуття чогось поганого отруювало мозок. Викурюючи вже третю поспіль цигарку, роблю звук на магнітолі гучніше. Потужний жіночий голос заповнює простір салону. Стукаю пальцями по керму в такт музики. Намагаюся не думати про весь той жах, який зараз коїться у моєму житті. Звісно, крім себе мені більш нікого звинувачувати. Але все ж було добре... А тепер... Звідки ця Софія взагалі з'явилася на моєму шляху?!

Бішусь, злюсь, ненавиджу. Хочеться кричати й що-небудь зламати, розбити, тільки б випустити пар. Мені цілком зрозумілі претензії малої, але... Чому так важко підтримати мене? Хоча інколи вона буває такою ж запальною, як і я сама. Посмішка торкається моїх вуст лише від думки про Поліну. Нам просто потрібно сісти та спокійно поговорити. Вона зрозуміє мене, адже завжди розуміла.

Заїжджаю на подвір'я, дивлюся у вікна нашої квартири. Світло відсутнє, через що серце неприємно стискається в грудях. Усе ж не могло дійти до таких крайнощів? Адже, так? Вимикаю двигун. На вулиці трохи прохолодно, по-весняному прохолодно. Докуривши цигарку, кидаю її у смітник.

На роботі завал, в особистому житті розпочалась криза. Все ліпиться одне до одного, навіть якось смішно. Шукаю ключі в кишенях піджаку. Підходжу до під'їзду й чую в себе за спиною до болю, до нестерпного, жалючого болю, знайомий голос:

- Вона пішла.

Обертаюся і бачу її. Я багато разів уявляв цю нашу зустріч. Думав про те, що скажу, як саме себе поведу, а зараз... Зараз усе це стало геть неважливим, непотрібним. Я дивився на Софію у сукні лимонного кольору й прекрасно розумів, що присутність цієї жінки ані трохи не хвилює мене. Переболів і це зцілення трапилося в той момент, коли в моєму житті з'явилася Поліна. Дивно... Дивишся на людину, через яку багато разів зносило дах, життя на надриві, вкрай боляче, добре, легше, гірше. Все це немов із попереднього життя. Навіть трохи дико дивитися на Софію розсудливим поглядом, не затьмареним одержимою пристрасстю. За що я її кохав? Вона вся виткана з жадібності, пошлості й нахабства.

- Ти до неї приходила? – сухо запитав я.

- Так, - Софія розправила плечі. – Повинна була оцінити твій вибір. Ти привів її в нашу квартиру. Символічно, чи не так? – посміхається. – Стільки часу минуло, я все ще можу спокійнісінько тебе знайти. Зізнайся нарешті, що ти чекав на мене, - вона плавною ходою підійшла до мене й

провела кінчиком пальця по моєму підборіддю. Цей дотик викликав лише роздратування.

- Йди геть, - я перехопив її руку й прибрав від себе. - Я вже давно припинив бути тим Габріелем, який колись принижувався перед тобою й заплющував на все очі. Припини вважати себе центром Всесвіту. Все в минулому, шукай собі іншого лоха з грошима, - я говорив спокійно й твердо, така поведінка здивувала Софію.

- Чому ти такий різкий? Я ж кохаю тебе.

Мене здолав нервовий сміх, я розсміявся і декілька хвилин ніяк не міг заспокоїтися. Я сміявся, закинувши голову назад.

- Софія, ти не вмієш кохати, - приборкавши емоції, заявив я. - Це не твоє, ти обожнюєш гроші, обожнюєш маніпулювати людьми, але не більше цього. Пробач, мені вже час, - я повернувся і крокував до дверей під'їзду.

- Габі! - вона швидко наздогнала мене й вп'ялась у мої вуста наполегливим поцілунком.

- Досить! - гаркнув я, відштовхнувши від себе Софію. - Твої виверти більше не діють на мене! Припини! Ти мені не потрібна! Розумієш?! Не кохаю я тебе більше, тому ловити тобі тут нема чого! Залиш мене в спокої! А якщо не послухаєшся, то пожалкуєш, що з'явилася в моєму житті, зрозуміло?! - я дивився на неї спопеляючим поглядом. Моя гнівна промова змила з Софії цілий шар дратуючої гордості.

Мені стало легше. Таке відчуття, ніби тягар, який я стільки років носив на собі, раптово зник. Я став вільним, став собою. Мабуть, ця зустріч була мені необхідна, щоб нарешті відпустити минуле.

Я забіг у під'їзд, піднявся на свій поверх, відчинив двері, але ніхто, окрім пухнастого монстра мене не зустрів. У душу заповз страх, що я втратив те світле, безмежно кохане, що стало константою мого теперішнього існування. Напевно, тільки зараз я усвідомив, що Поліна дуже важлива для мене й те, що я панічно боюся її втрати.

Варіантів, куди б вона могла піти було небагато, тому я поїхав до неї додому. Все це вже колись трапилось, тоді, коли я був останнім покидьком. Машина їхала на небезпечній швидкості. Мене як і колись трусило, а в голові пульсувала незмінна набридлива думка відшукати Поліну й негайно забрати.

Несвідомо в голові, немов кіноплівка, промайнула вся наша маленька історія. Як жахливо вона розпочалась! А в що це все переросло! Я сам спочатку ледве не зруйнував власний шанс на щастя, що був богом даний. Все, абсолютно все, що я часом робив, могло привести до розставання, навіть зараз ми висимо на волосинці. Мені стало моторошно, я не хотів втрачати Поліну, ані зараз, ані потім.

Зупинився на подвір'ї та швидко вискочив із машини й попрямував до під'їзду. На щастя, до нього заходила якась бабця й двері ще не зачинилися. Підніматися на ліфті не було часу, мені здавалося, що він мене просто не доведе. Перестрибуючи через дві-три сходинки, я піднявся до квартири маленької.

Серце болісно стукало в грудях, важке дихання обпалювало горло. Напруга була просто неймовірною. Я кулаком забарабанив у двері й декілька секунд, які здавалося, перетворилися на вічність, нічого не відбувалося. Раптом у дверях клацнув замок і на порозі з'явилася Поліна... Моя Поліна. Вона була перевдягнена в якусь стару розтягнуту футболку й спортивні

штани. Золотисте волосся зібране у хвіст. На лобі несподівано сковзнула маленька крапелька поту, до якої мені раптом захотілося торкнутися вустами. Великі блакитні очі здивовано дивилися на мене. Я зробив крок уперед і відчув слабкий аромат миючих засобів, схоже, Поліна прибиралась.

- Габі? – вона не сподівалася мене побачити.

- Сонечко моє, - я зачинив за собою двері, а потім як скажений накинувся на Поліну, жадібно, гаряче цілючи її.

Мені було важливо знати, відчувати, що наша тонка червона ниточка досі зв'язує нас. Таке можна відчувати лише через дотики, поцілунки, секс. Це те, що ніколи не поясниш словами, ніколи не зрозумієш, якщо лише дивитися у рідні очі.

Все стало неважливим, тепер існували тільки ми. Мене полонила потреба в Поліні, в її посмішках, коханні, в її присутності й піклуванні. Тепер я абсолютно точно в цьому переконався. Раніше я завжди вважав, що Софія була моїм першим і справжнім коханням, але ні... Тільки хіть, сексуальне тяжіння, щось темне, болісне, але точно не кохання. Те, що я відчував до Поліни було тільки-но народженим, світлим, моїм. Мені було приємно з маленькою навіть мовчати.

- Ти хотіла піти від мене? – я на мить відірвався від почервонілих вуст Поліни й уважно подивився їй у вічі. Зараз усе залежало виключено від неї.

- Ні, просто... Просто мені було потрібно подумати, - вона слабо посміхнулась. – Я б ніколи від тебе не пішла.

Серце переповнилося ніжним коханням до цієї вразливої, світлої, незіпсованої істоти. Така тендітна й суцільно кохана мною. Я узяв її обличчя у долоні й поцілував у кінчик носа. Арктична синява рідних очей відтанула, я це зрозумів лише зараз. Льодовик розчинився, тепер я бачив лише два озера, водяна гладь, тиха гавань, у якій хочеться навічно зостатися.

Я знову поцілував Поліну, але вже обережно, без колишнього напору. Вона відповідала боязко й чуттєво, відповідала так, як вміла лише вона. Свідомість плавилась, затоплювалась всепоглинаючим коханням і якщо мені судилося захлинутися цим коханням, то нехай, так воно й буде.

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

Епілог.

Його ніжні вуста пестили мене, а щетина збудливо дряпала шкіру. Мені подобався такий контраст відчуттів, я в ньому знаходила щось вишукане й неймовірно сексуальне. Заплющивши очі, я закинула голову назад, нахабно насолоджуючись блаженством. Він завжди знав, як саме мені подобається, з перших днів він на інтуїтивному рівні робив так, як я полюбляла. Для нього моє тіло давно вже перетворилося на розгорнуту книгу й це було чудово, бо я могла цілком довіритися своєму чоловікові.

Гарячий язик вміло пестив, міцні великі руки владно стискали груди. В його обіймах я завжди відчуваю себе тендітною та крихітною. Поруч із ним мені добре й відчуття суцільної захищеності дозволяє цілком зануритися у порочну насолоду. Тіло вигиналось дугою, коли тремтіння ознаменувало перші дотик бажаного оргазму. Рвані стогони один за іншим виривались з мого горла. Потрібно поводитися тихіше, але не можу, поруч із ним не вмію бути інакшою.

- Тобі добре, моя красуне? – чую крізь шум його низький звабний голос. Сил відповісти не вистачило, тому лише хитаю головою.

Там, де ще секунду тому нахабно володарював язик Габріеля, тепер пестить член. Перед очима плывуть і танцюють різнокольорові цятки. Стискаю пальцями широку вологу спину мого коханого чоловіка. Відчуваю, що його м'язи плавно перекочуються у такт потужним до неможливості пристрасним поштовхам. Відчуття повноти зводить з розуму. Хочу, щоб він завжди був у мені. Габріель пристрасно цілує мою шию, ніжно прикушуючи шкіру. Як же безмежно добре! Я заплющую очі й тичусь носом у його плече.

- Моя солодка... Моя дівчинка... Моя кохана жінка, - гаряче шепоче він, ніби в маренні, облизуючи, граючи з моїми твердими чутливими сосками.

- Та-ак, - протяжно стогну я. Мене завжди заводить, коли він навіть під час сексу не дозволяє забути, що я тільки його.

Гостре почуття насолоди примушує свідомість зануритися у світ, де кордони реальності розчинаються, а я пливу кудись далеко-далеко. Мені здавалося, що з часом реакція на секс трохи притуплюється, але ні... В будь-якому разі тільки не з нами. Я реагувала на Габріеля так само гостро, як і п'ять років тому. Це було дивовижно.

- Господи, - він, важко дихаючи, лягає поруч зі мною й притягує до себе.

Я роздивлялась його, перебираючи між пальцями чорняві трохи припорошенні на скронях сивиною волосся. Знаю, що Габі інколи соромиться своєї сивини, а мені вона дуже подобається, як і будь-яка його родинка чи зморшка.

Через величезне прямокутне вікно ллється ранкове яскраве світло, воно так красиво торкається смаглявої шкіри мого чоловіка, що на це чудо хочеться дивитися безкінечно. Навряд чи мені коли-небудь набридне милуватися ним, вдихати гіркий аромат його незмінних цигарок, свіжі нотки лосьйону після гоління, терпкий запах одеколону.

- Коханий, - цілую його над бровами, Габі задоволено муркоче, йому завжди подобається, коли я торкаюся вустами саме цього місця на його обличчі.

- Увесь день провів б із тобою у ліжку, мій янголе, - Габріель розплющив очі й подивився на мене таким чарівно-звабним поглядом, від якого серце починає стукати швидше, а між ніг вже зароджується знайома гаряча пульсація сексуального бажання.

- Я також не відмовилась від такої розкоші, але, - я навіть не встигла договорити.

- Матусю! – почувся за дверима дзвінкий голос Карини.

- Саме тому ми не можемо постійно ховатися у ліжку, - посміхаюся, підводячись на ноги. Швидко одягаю нічну сорочку, шовк приємно холодить розпалену ранковим сексом шкіру. Поки Габі одягає труси, йду відчиняти двері в спальню кімнату.

- Матусю? – величезні блакитні очі Карини здивовано дивляться на мене. Донька в руках тримає Малька, він також роздивляється мене, немов знаючи, чим я зовсім нещодавно займалась з чоловіком. Мені стає трохи ніяково, через що миттєво починають палати щоки.

- Так, моя люба цукерочка, - сідаю навпочіпки й поправляю трохи кудряве темне волосся доньки. – Їсти хочеш?

- Ні, не хочу, - в свої три рочки Карина вже чітко розмовляє, а все завдяки Габріелю. Він з перших днів життя нашої доньки заборонив мені з нею сюсюкатися, наполягав, щоб я завжди розмовляла виразно. Завдяки цьому, проблем із вимовою в нас не виникло. – Дідусь з бабусею незабаром приїдуть, а ми ще не зібранні.

- Ми зараз швиденько зберемося, - я випросталась і відійшла убік, дозволяючи Карині зайти до спальні.

- Знов пухнастого монстра мучиш? – спитав Габріель, засміявшись.

- Ні, він сам до мене постійно чіпляється, - Карина відпустила Малька й підбігла до батька.

- Справді? – Габі миттєво підхопив дочку на руки й поцілував у чоло. – А, я вважаю, що ти трошки сама до нього чіпляєшся, моя маленька дзига.

- Татусю, - Карина удавано насупилася. – Ти просто нічого не розумієш.

- Поліно, ти це чула? – знову сміється. – Виявляється, я нічого не розумію.

- Дитині видніше, - знизую плечима й застеляю ліжко.

- А коли Андрій з Іриною повинні приїхати? – Габріель посадив Карину собі на шию, дочка засміялась.

- Через дві години, - відповіла я, подивившись на свій годинник.

Ще минулого місяця, коли ми планували поїздку на острови, Габі запропонував запросити мого батька разом із мачухою в гості. В чоловіка є нерухомість ледве не по всьому світу, тому перспектива всім разом відпочити на власній віллі з вражаючим видом на море здавалась привабливою. До того ж, татові теплий клімат піде виключно на користь. Він майже чотири роки в зав'язці й донині тримає себе в руках, а все завдяки Ірині. Вони познайомилися у лікарні, вона працювала медсестрею. Якось так вийшло, що після реабілітації батько одружився. Тепер він себе почуває набагато краще й спокійніше. А з появою Карини наші стосунки нарешті налагодилися. Тато став гарним і турботливим дідусем, я навіть не знала, що всередині нього зібрано стільки невитраченої ласки й любові.

- Тоді я поки допоможу зібратись Карині та нагодую її, добре? - запитав мене Габріель.

- Так, звичайно.

Вже опівдні тато з Іриною приїхали до нас.

- Оце так спека, - батько поклав валізу й важко зітхнув.

- А чого ти чекав від сонця на півдні? – Ірина посміхнулась. Трішки огрядна жінка з кучерявим світлим волоссям і великими виразними зеленими очима. Вона мені одразу сподобалась –

звичайна жінка, мила й неймовірно чуйна. Власних дітей в неї не було, тому мене й Карину вона полюбила як рідних. Саме Ірина допомогла мені відчутися те материнське піклування, якого я колись була позбавлена.

Вона була поруч зі мною, коли я народжувала донечку, допомагала впоратися з нею, вчила: як доглядати за дитиною, як сповивати, годувати. Спостерігаючи за тим, як донька тягнулась до Ірини, в мене від ніжності стискалося серце. Пологи минули дуже важко, навіть зараз було страшно про це згадувати.

Донька була обвита пуповиною, а під кінець строку не розмістилась в утробі як потрібно. Більше доби я ніяк не могла народити, лікарі кружляли навколо мене, роблячи все можливе. Пам'ятаю, що Габріель кричав на всіх, вимагаючи, щоб мої муки нарешті припинили. Я ніколи більше не бачила його таким стривоженим і розлюченим. Той важкий період залишив на його душі глибокий слід.

Врешті-решт, усе закінчилося добре. Коли лікар дав Габріелю Карину, мій чоловік розчулився. Прозорі бусини сліз сковзнули по його щоках і, здалося, що на секунду він навіть припинив дихати. Ніколи не думала, що Габріель вміє так радіти та одночасно з цим плакати. Батько теж не стримався, коли вперше побачив свою онуку.

- Дідусю, а ми підемо сьогодні на пляж? – запитала Карина, роздивляючись ляльку, яку їй подарувала Ірина.

- Комашко, дай діду трохи перепочити, а потім можемо хоч на Луну полетіти.

Після того, як ми розмістили родичів і перекусили на відкритій терасі, вирушили на пляж. Я з Іриною засмагала на шезлонгах. Тато, занурившись декілька разів у прозору теплу воду, відпочивав у тіні, що йому щедро дарувала пальма й читав щось із Кінга. Я спеціально накупляла батькові багато книжок, щоб йому було чим зайнятися у вільний час і не привиди Господь, не подумати про минулі «захоплення». Габі з донькою плескалися у воді. Спостерігати за ними було для мене суцільним задоволенням.

- Габріель чудовий батько, - раптом промовила Ірина, знявши сонцезахисні окуляри.

- Так, я знаю, - я відчувала гордість за свого зразкового чоловіка. - Він в мене найкращий.

- Якщо чесно, я вперше в житті бачу таке уважне ставлення батька до своєї доньки.

- Він дуже хотів дитину, я теж. Взагалі-то, ми планувала дитину після навчання, але все склалося так, як є.

- Бо дітей не планують, вони як диво, з'являються несподівано, - Ірина посміхнулася мені.

- Ваша правда. До речі, а ви заходили до дядька Миколи перед відпусткою?

- Так. Нізачо не повіриш, але до нього тепер інколи приходять якась мила жіночка. Вона теж собак обожнює. Здається, що вони познайомилися на прогулянці в парку. Ось так, ходиш собі, ходиш, а потім несподівано зустрічаєш свою долю.

- Дядько Микола в нас справжній наречений. Як тільки повернемося, я обов'язково до нього хоча б на хвилюку забіжу.

- Він теж про тебе питав. Передавав вітання.

Ввечері, коли вже всі були стомлені сонцем і спекою, полягали спати, я сиділа на терасі й спостерігала за блідим місячним сяйвом, що казково блищало на поверхні спокійного моря. Віяв прохолодний вітерець, я дозволила йому огорнути моє обличчя. Заколисуючий шум хвиль заспокоював. Так не хотілося залишати це магічне місце. Наш виліт вже був запланований через три дні, але все одно хотілося тут побути трішки більше. Звична міська метушня, робота в галереї, дитячий садок, холодна погода... Ні, я люблю всю цю рутину, мені в ній комфортно. Але тут, біля берегу чистого моря, ми усі були разом і відчуття спільного єднання відчувалося особливо гостро.

Раптом мої вуста накрили гарячі губи Габріеля. Я посміхнулась, але не квапилася розплющувати очі.

- Привіт, - тихо промовив він, ніжно цілуючи мене тепер у скроню.

- Привіт, - я все ж таки подивилася на свого коханого чоловіка.

Габі сів у сусіднє крісло. Білі легкі штани й сорочка личили йому, підкреслюючи його засмаглу шкіру та міцну статуру. Темне волосся, яке зазвичай ідеально зачесане назад, зараз перебувало в безладді, через що мені раптом дуже сильно захотілося доторкнутися до нього.

Я підвелася зі свого місця і зручно вмостила на колінах чоловіка. Він курих і пестив пальцями мою спину.

- Карина вже спить? - стурбовано запитала я.

- Після трьох казок, які я вже сам почав вигадувати, мені вдалося здобути блискавичну перемогу над дитячим сном, - Габі посміхнувся, задоволений своїм результатом. - Тільки тепер вона хоче справжнього єдинорога, якого я їй пообіцяв.

- Це добре. Влаштуємо зоопарк, - я поцілувала його в шию і лизнула кадик.

- Поліно Андріївно, ви ненаситна жінка, - Габріель загасив цигарку. - Скільки ж можна мучити свого слухняного раба?

- Тобі це хіба не подобається, мій рабе? - я здивовано подивилася на нього.

- Подобається, навіть занадто. Просто раніше ти була в мене такою сором'язливою, а тепер перетворилася на справжнісіньку розпусницю, - його гаряча рука сковзнула мені під легеньку блузку й стиснула вже твердий сосок. Я прикусила губи.

- Це ти мене такою зробив, коханий, - я поцілувала Габі.

- Ні, - він почав повільно мене роздягати. - Ти завжди була такою, я лише збудив у тобі твою пристрасну натуру.

Тепер він цілував мене. Хвилі продовжували шуміти, місячна доріжка сріблитися на поверхні моря, зникаючи десь за горизонтом, а ми - кохати одне одного так, немов уперше. Якщо хтось скаже, що раю на землі не існує, то ця людина, або дурна, або брехлива, або та нещасна істота, яка ніколи по-справжньому не кохала.

Кінець

З цією книгою читають

Романтична еротика

154347

[Не моя](#)

Елла Савицька 920869

Жіночий роман

181423

[Пастка для Бродського](#)

Джулія Ромуш 816521

Еротика

186802

[Колишній](#)

Уляна Соболева 549304

Сподобався розділ?

Чесна оцінка допоможе авторів у написанні книги. Анонімно

БЕЗКОШТОВНІ КНИГИ ОНЛАЙН - READ-BOOK.NET

[READ-BOOK.NET](#) - ОНЛАЙН КНИЖКИ - ЧИТАЄМО В ЕЛЕКТРОННІЙ БІБЛІОТЕЦІ